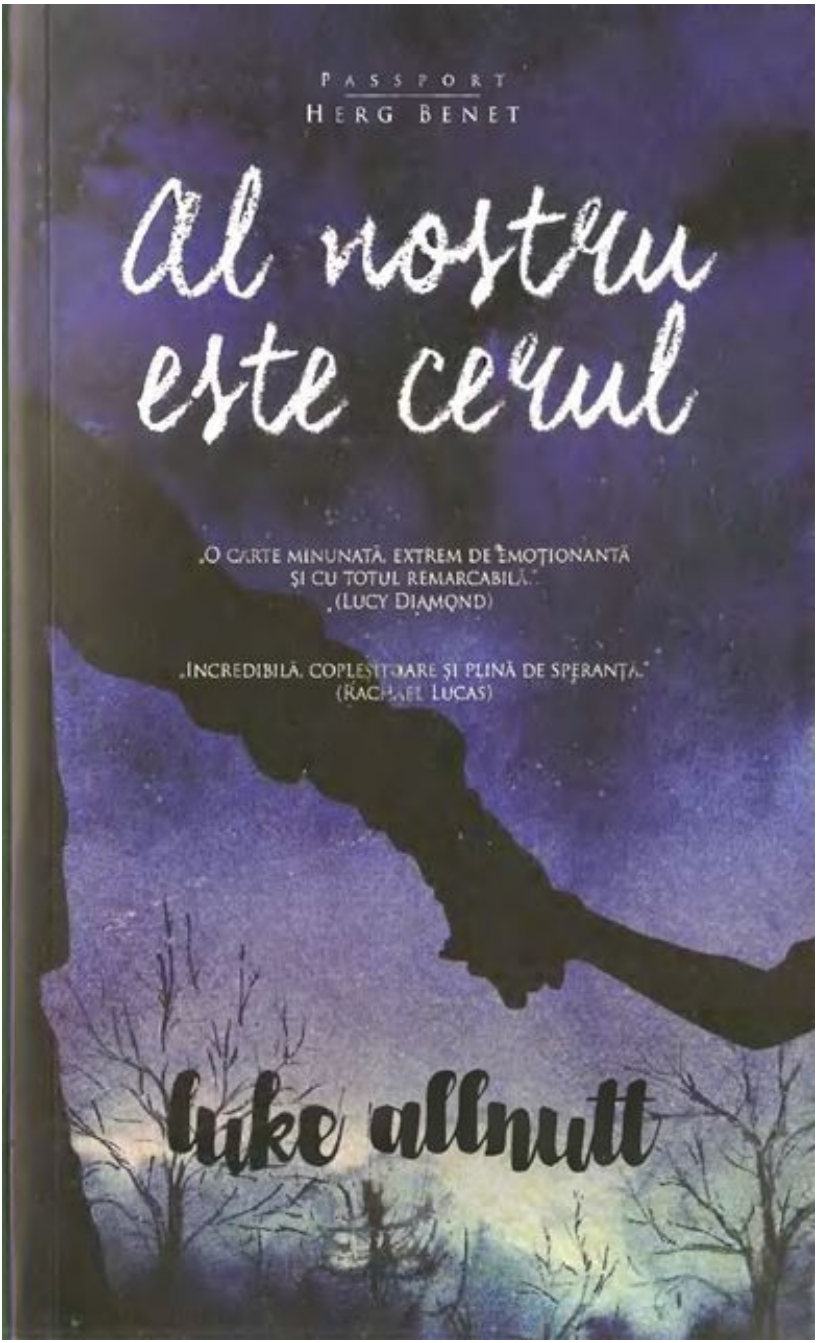
PASSPORT
HERG BENET
Al nostru este cerul
„O CARTE MINUNATĂ, EXTREM DE EMOȚIONANTĂ
ȘI CU TOTUL REMARCABILĂ."
(LUCY DIAMOND)
„INCREDIBILĂ, COPLEȘITOARE ȘI PLINĂ DE SPERANȚĂ."
(RACHAEL LUCAS)
luke allnutt

LUKE ALLNUTT

AL NOSTRU ESTE CERUL

Traducere din limba engleză de Cristina Nemerovschi
Titlul original: WE OWN THE SKY, 2018

Editura Herg Benet, 2018

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2019

PARTEA ÎNTÂI

1.

Obișnuia să citească într-un ritm frenetic, înainte să plece. Pe scaunul ei preferat, cu spătarul dur; în pat, tolănită pe un morman de perne. Curând, cărțile începuseră să cadă de pe noptieră și să se împrăștie pe podea, umplând-o. Prefera cărți polițiste scrise de autori străini, și își croia cu încrâncenare drumul prin ele, cu buzele strânse cu severitate și cu fața imobilă.

Uneori, mă trezeam în toiul nopții și vedeam veioza încă aprinsă: Anna, o siluetă nemișcată, rigidă, stătea cu spatele drept, așa cum fusese dintotdeauna obișnuită. Nu observa că m-am trezit, chiar dacă mă întorceam cu fața spre ea, ci continua să-și țină privirea mai departe captivă în filele cărții, dând cu înfrigurare paginile, ca și cum ar fi învățat pentru un examen.

Mai întâi au fost previzibilii autori scandinavi – Henning Mankell, Stieg Larsson –, dar apoi a mers mai departe: literatură noir din Germania anilor ‘40 sau o serie thailandeză a cărei acțiune se petrecea în Phuket-ul anilor ,60. La început, coperțile îmi erau familiare – fonturi ușor de recunoscut și design-ul unor edituri cunoscute –, dar curând au devenit mai degrabă esoterice, cu alt gen de litere și cotor, totul străin.

Apoi, într-o zi, dusă a fost.

Nu am idee unde sunt acum acele cărți. Le-am tot căutat de atunci, să văd dacă nu cumva s-a strecurat vreuna pe rafturile mele, dar n-am găsit. Bănuiesc că le-a luat pe toate cu ea, împachetate într-una din cutiile ei, vârâte apoi într-o valiză multicoloră.

Zilele de după plecarea ei sunt învăluite în ceață deasă. Îmi amintesc felul în care mă anesteziam. Draperiile trase și votcă simplă, pe stomacul gol. O liniște tulburătoare, așa cum se liniștesc păsările înainte de eclipsă. Mai țin minte cum stăteam pe fotoliu și mă holbam la un pahar din cristal, întrebându-mă dacă degetele de votcă se măsoară orizontal sau vertical.

Era un soi de curent rece care străbătea atmosfera din casă. Intra pe sub uși, prin crăpăturile pereților. Cred că știam de unde vine. Dar nu mă puteam duce acolo. Nu puteam merge sus. Pentru că nu mai era casa noastră. Acele camere nu mai existau, ca și cum niște adulți păzitori de secrete le-ar fi declarat de neatins. Așa că am rămas jos, în casa aia moartă și

veche, cu vântul suflându-mi în ceafă. Ei nu mai erau, iar tăcerea sângera peste toate lucrurile de acolo.

Ah, sunt convins că i-ar plăcea la nebunie să mă vadă acum, ascuns într-un separeu obscur al unui bar pe jumătate gol – doar eu, un televizor care pâlpâie și un tip care se preface că e surdo-mut, încercând să vândă brelocuri cu personaje din desene animate care strălucesc pe întuneric. Ușa pub-ului are o gaură, ca și cum cineva i-a dat un șut, și prin gaura aia pot vedea câțiva adolescenți care pierd vremea în parcare, fumând.

„Ți-am spus eu."

Nu ar spune-o cu voce tare – avea prea mult stil pentru asta –, dar ai putea totuși s-o citești în expresia feței ei, în acea ridicare a sprâncenelor aproape imperceptibilă, în zâmbetul ce stă să-i apară pe buze.

Anna crezuse mereu despre mine că sunt cam necioplit, ca și cum n-aș fi putut să mă lecuiesc niciodată de proastele mele obiceiuri. Îmi amintesc ce a spus când i-am povestit că tata obișnuia să-și petreacă după-amiezile de sâmbătă la pariuri. Zâmbetul ei snob păruse un amuzament politicos. Pentru că nimeni din familia ei nu intrase vreodată nici măcar într-un pub. Nici măcar de Crăciun?, am întrebat-o o dată. Nu, zisese ea. Poate că beau un pahar de sherry după prânz, dar nu mai mult de atât. Sunau din clopoței, așa se distrau, în loc să bea. Sunau din nenorociții ăia de clopoței.

Acum e întuneric și nu-mi amintesc când a dispărut soarele de pe cer. Cineva turează o mașină afară și farurile mătură pub-ul, ca și cum ar fi o razie a poliției. Mă duc până la bar și mai comand o bere la halbă. Câțiva ochi se întorc spre mine, dar nu răspund privirilor.

Un pescar îndesat stă pe un scaun înalt, cu fața spre ușă, și spune un banc rasist și misogin. E despre o femeie care are o aventură și despre smulgerea părului pubian și îmi amintesc că am mai auzit bancul ăsta o dată, după școală, pe o alee din estul Londrei, unde oamenii aruncau reviste porno și doze goale de Cola. Pescarul râde când spune poanta, însă barmanița rămâne tăcută, se întoarce cu spatele la ei. Pe peretele din spatele barului sunt înrămate tăieturi din ziarele apărute a doua zi după atentatul din 11 septembrie.

— Patru și zece face, dragule, îmi spune, punând berea pe tejghea.

Îmi tremură mâinile când caut prin buzunare, iar mărunțișul îmi cade pe jos.

— Scuze, îi zic. Mi-au înghețat mâinile.

— Știu, e frig ca naiba afară, spune ea. Lasă-mă pe mine.

Adună monezile din palma mea, de parcă aș fi un pensionar sclerozat care nu mai știe să socotească.

— Gata. Patru lire și zece penny.

— Mulțumesc, îi spun ușor rușinat, iar ea zâmbește.

Are o figură amabilă, genul pe care nu o vezi prea des în astfel de locuri.

Când se apleacă să despacheteze mașina de spălat vase, iau o înghițitură sănătoasă de votcă din sticluța plată pe care o port în buzunar. E mai ușor așa decât să comand câte un shot la fiecare halbă. Te iau la ochi ca și cum ai fi bețiv.

Mă întorc la masă și observ o tânără care stă la capătul îndepărtat al barului. Mă prefac că am de lucru cu telefonul, dar de fapt trag cu ochiul la ea. Mai înainte, stătea cu un tip, unul dintre prietenii pescarului, dar acum tipul a dispărut, s-a cărat în rabla scârțâitoare cu care venise. Femeia arată ca și cum s-a îmbrăcat pentru ieșit în oraș, cu o fustă scurtă, un top minuscul și lucios, ochii conturați cu negru.

Mă uit spre barmaniță și, când văd că nu e atentă, mai iau o înghițitură de votcă. Încep să simt căldura familiară, liniștea aceea tristă care vine după ce bei. Trag cu ochiul și spre tânăra de la bar. A trecut pe shot-uri, momentan, și strigă la barmaniță, care presupun că e prietena ei. În timp ce râde zgomotos, aproape se răstoarnă cu scaunul fără spătar pe care stă. Se repliază în ultimul moment și își regăsește echilibrul.

O să mă duc la ea în curând. Doar câteva pahare, și o să mă duc.

Îmi arunc un ochi pe Facebook, îngustându-mi pleoapele ca să pot vedea mai bine ecranul. Profilul meu e neinteresant, fără poze, doar silueta unui bărbat, și niciodată nu dau like, nu comentez, nu urez nimănui *La mulți ani,* și cu toate astea sunt acolo în fiecare zi, dau scroll, apreciez, dau scroll, judec, mici ferestre înghețate prin care privesc în viețile unor oameni pe care nu-i mai cunosc, cu toate răsăriturile și apusurile, cu

excursiile lor pe care le fac pe bicicletă la munte, fluxul nesfârșit de poze de pe Instagram cu Pad Thai și pâine prăjită cu avocado, suficiența de neînțeles pentru mine dată de o cină cu sushi.

Trag aer adânc în piept, mai beau din bere și din votcă. Mi-e milă de ei. Toți ahtiații după tragedie, cu steagurile tricolore și curcubeiele, care își schimbă poza de profil în funcție de evenimentul față de care se presupune că ar trebui să simțim compasiune astăzi – refugiații, victimele unui atentat terorist dintr-un loc uitat de Dumnezeu – și toate hashtag-urile lor sau postările pline de suflet despre a dărui, la care se simt îndreptățiți doar pentru că au pus o cărămidă la construirea unei școli din Africa în anul lor liber dintre liceu și facultate sau pentru că au pupat mâna maronie a unui cerșetor cu gurile lor curate ca lacrima.

Facebook-ul este doza mea zilnică de atracție și ură, dar nu mă pot opri, nu pot sta departe de el. O tipă care mi-a fost colegă în gimnaziu e acum în New York și postează fotografii alb negru cu un hipster care cântă la chitară în Brooklyn, un pahar de cocktail minuțios așezat lângă un ghid Time Out. În lunile care au trecut, i-am urmărit Online căsnicia destrămându-i-se: fețele abătute și emoticoanele triste („cf, iub? :X”), lamentările publice împotriva soțului ei care a fugit cu una de 18 ani, turma de oameni care dădeau like-uri și mesaje de încurajare („ești o femeie puternică, o să treci peste asta :X :X”, „ți-e mai bine singură, ai grijă de fetițele tale frumoase”).

Îmi schimb poziția de la masa unde stau, ca să o pot privi mai bine pe tipa așezată la bar. A cerut încă o băutură și acum e aplecată, râzând tare și uitându-se la un filmuleț pe telefon, arătând cu degetul la ceva aparent amuzant de acolo, încercând să-i atragă atenția barmaniței.

Uneori, mă forțez să mă uit la fotografiile cu copiii altora. Este, presupun, la fel ca nevoia aia acaparatoare de a desprinde o coajă abia formată pe o rană, înainte să ajungă la culoarea maroniu închis. Noile fotografii apărute sunt de fiecare dată ca o lovitură în stomac: copiii cu cate un dinte de lapte lipsă, în prima lor zi de școală, cu ghiozdane și pulovere prea mari pentru ei; vacanțele lor pe plajă, cu castele de nisip, înconjurate de șanțuri cu apă, și înghețată răsturnată din

greșeală pe nisip. Papuci de adulți și papuci de copii, aliniați lângă cearșaful de plajă.

Mamele sunt partea cea mai rea. Oh, acele mame de pe Facebook. Felul în care vorbesc, ca și cum ele au inventat maternitatea, ca și cum ele au inventat nenorocitul ăla de uter. „Cea mai importantă meserie din lume", își repetă mereu ca o mantră, în timp ce renunță la cariere, la visuri, amăgindu-se că sunt diferite de propriile lor mame din provincie doar pentru că ele mănâncă quinoa și rodii, și își poartă părul împletit în codițe spic, și au pagină pe Pinterest cu sfaturi despre cum să ții în frâu copiii neastâmpărați sub 5 ani.

Merg până la bar și mă apropii de femeia beată. Îi zâmbesc, iar ea cască ochii la mine, examinându-mă din cap până-n picioare, dar fără să zâmbească înapoi.

— Vrei să bei ceva?, o întreb, degajat, ca și cum ne-am cunoaște deja.

În ochii ei care lucesc se aprinde o scânteie de mirare. Se chinuie să-și îndrepte spatele pe scaun și nu mai e răsturnată peste bar, ca mai devreme.

— Rom și cola, zice, și pare acum ceva mai arogantă, în timp ce se întoarce cu spatele la mine și-și aprinde o țigară.

Cât comand băuturile, se preface interesată de ceva pe telefon. Îi pot vedea ecranul și de fapt nu face nimic decât să penduleze cu degetul între aplicații și mesaje.

— Sunt Rob, apropo, spun.

— Charlie. Însă toți îmi spun Charis.

— Ești de pe aici?, o întreb.

— Camborne, născută și crescută, zice, întorcându-se pe scaun cu fața spre mine. Dar stau aici la soră-mea.

Ochii ei sunt iscoditori, ca niște limbi de șopârlă, stăruie asupra mea când crede că nu o observ. Știu de pe acum că vom ajunge în pat împreună.

— Probabil că n-ai auzit până acum de Camborne, așa e?

— Un oraș cunoscut pentru exploatarea minieră, parcă, nu?

— Mda. Dar minele s-au închis, spune. Taică-miu a lucrat la South Crofty. Tu?

— Din Londra.

— Londra… Drăguț.

— Cunoști orașul?

— Am fost o dată sau de două ori, zice ea, uitându-se spre celălalt capăt al barului, trăgând adânc din țigară.

Are un accent de Cornish, pronunță R-urile moale și lung. E mai tânără decât am crezut, în jur de 25 de ani, cu părul roșcat castaniu și cu trăsături blânde, copilărești. E ceva ciudat la ea, ceva greu de definit, care n-are legătură cu băutura sau cu machiajul care i s-a întins în jurul ochilor. Aranjată, puțin beată, pare nepotrivită pentru The Smugglers, ca și cum tocmai ar fi fugit de la o nuntă și ar fi ajuns în locul ăsta din greșeală.

— Deci ești pe aici în vacanță?, întreabă.

— Ceva de genu'.

— Și-ți place Tintagel?, vrea să știe.

— De abia am ajuns astăzi. O să merg mâine la castel. Stau în hotelul de alături.

— Pentru prima dată pe aici?

— Da.

E o minciună, dar nu-i pot povesti despre prima dată când am mai fost.

Toți trei, la sfârșitul unei veri ploioase, tipic britanice, înfofoliți bine pentru a înfrunta vântul și ploaia, cu câte un hanorac peste pantalonii scurți. Îmi amintesc cum Jack a luat-o la fugă pe iarbă înspre parcare și cât de speriată era Anna – „dă mâna, Jack, ține-te de mână" – să nu se apropie prea mult de margine. Îmi amintesc cum am urcat pe poteca abruptă până în vârful muntelui și acolo, ca din senin, s-a schimbat dintr-o dată vremea. Ploaia s-a oprit, norii s-au depărtat și a ieșit curcubeul.

„Curcubeu, curcubeu!", țipase Jack, țopăind de pe un picior pe altul, în timp ce frunzele dansau în jurul lui ca niște spiriduși. Apoi, ca și cum brusc l-ar fi atins ceva, sau ca și cum cineva i-ar fi șoptit un secret la ureche, s-a oprit și a stat nemișcat, uitându-se în sus la coloana de lumină care despărțea norii, pe cerul albastru, unde paleta de culori se estompa.

— Ești ok?

— Ce? Da, sunt, îi răspund și mai iau o înghițitură din halbă.

— Erai cu gândul departe.

— Oh, îmi pare rău.

Nu zice nimic. Bea jumătate din romul cu cola și apoi agită gheața rămasă în pahar.

— E ok pe aici, zice într-un final, ca și cum nu s-ar adresa cuiva anume. Am job-ul în sat, într-unul dintre magazinele de suveniruri. Prietena mea lucrează aici.

Arată spre barmaniță, cea cu fața amabilă.

— Este un pub drăguț.

— Da, merge, zice ea. E mai ca lumea în weekend, iar marțea e seară de karaoke.

— Cânți?

Pufnește ușor pe nas.

— Am făcut-o o dată, nu se va mai întâmpla.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să fiu în public, spun și îi susțin privirea.

Îmi zâmbește înapoi, apoi, brusc devenită timidă, își desprinde ochii din ai mei și privește în altă parte.

— Încă o băutură? Aceeași?, o întreb.

— Ai golit-o pe aia pe care o țiii ascunsă?, mă întreabă și îmi atinge plosca plină cu votcă, prin jachetă.

Sunt enervat că m-a observat și, chiar când mă gândesc ce să-i răspund, îmi atinge cu blândețe brațul.

— Nu erai foarte subtil, știi?

Își privește încheietura de parcă ar vrea să afle cât e ceasul, apoi își dă seama că nu poartă unul și verifică telefonul.

— Bine, hai. Ultima, spune ea, apoi încearcă să se dea jos de pe scaunul înalt, bălăngănindu-se, cu fusta ei prea scurtă.

O urmăresc mergând spre toaletă – mă anunță exact unde merge, nonșalantă – și pot vedea marginea dresului pe sub fustă, și la fel și roșeața coapselor apăsate pe scaun.

Când se întoarce, miroase a parfum. Și-a dres machiajul și și-a prins părul la spate. Cerem shot-uri și le dăm pe gât, alternându-le cu votca din sticla mea secretă din care bem acum amândoi, și îmi arată clipuri haioase cu câini pe YouTube, pentru că ai ei cresc câini de rasă, apoi îmi arată oameni care se bat, fiindcă unul din amicii ei din Camborne a fost boxer, dar acum e în închisoare, pentru că a atacat pe cineva.

Apoi îmi ridic privirea și totul e începețoșat, luminile încă mai sunt aprinse și un CD merge cu întreruperi, de parcă ar fi zgâriat, și am senzația că aud undeva și zgomotul unui aspirator. Mă întreb dacă nu cumva am ațipit, dar Charlie e tot lângă mine și acum văd că bem votcă cu Red Bull. Mă uit la ea, și femeia râde cu ochii umezi specifici bețivilor, apoi face un

semn spre amica ei, barmanița, care dă cu aspiratorul pe mocheta din bar.

Pe urmă plecăm, dar mai înainte joacă un pic de teatru, spunând că ar trebui să meargă acasă, dar la numai câteva minute după asta ne ținem de braț și urcăm pe High Street, spre micul apartament unde locuiește, deasupra magazinului de cadouri unde și lucrează. Alunecă pe scări, iar când ajungem în fața intrării mă privește cu buzele în formă de inimă, și simt o urmă de dorință, așa că o trag spre mine și ne sărutăm. Îmi bag mâna sub fusta ei.

După ce terminăm, stăm întinși pe salteaua de pe podea, fără să ne privim în ochi. Îmi țin capul îngropat în gâtul ei. După ce stăm îmbrățișați o perioadă care mi se pare de ajuns pentru a nu părea nepoliticos, pornesc pe hol în căutarea băii. Bâjbâi după un întrerupător, să aprind lumina, dar descopăr că nu e baia, e o cameră de copil. Camera lui Charlie era aproape goală, fără mobilă, însă dormitorul ăsta mic pare ca desprins dintr-un showroom. O lustră în formă de avion, oglindindu-se într-un tablou uriaș de pe perete. Cutii pline cu jucării, atent așezate. Un birou plin cu creioane colorate și foi de hârtie. Apoi, prinse pe un perete, diplome și premii pentru fotbal, judo și alte modalități de a fi un superstar în timpul școlii.

Lângă pat este o veioză și nu mă pot abține să nu o aprind. Vad cum aruncă lună și stele albastre pe tavan. Mă îndrept spre fereastră, trăgând în piept mirosul de balsam de rufe și de șampon pentru copii. Într-un colț, observ o torță galbenă, din care avusese și Jack cândva. O apuc în mâini, pipăi plasticul rigid, cauciucul dens, obiectul făcut pentru mâini tinere și neîndemânatice.

— Bună, zice Charlie.

Mă sperie și sar din loc. Are un ton puțin mai dur, dar nu neapărat întrebător.

— Scu… scuze, mă bâlbâi eu, dintr-o dată simțindu-mă treaz, iar mâinile începând să-mi tremure. Căutam baia.

Se uită spre mâinile mele și îmi dau seama că încă mai țin torța.

— Băiețelul meu, spune, iar lumina veiozei îi aruncă luna pe chip. Stă la sora mea în seara asta, de-aia am apucat să ies în oraș.

Îndreaptă creioanele și hârtia de pe birou, aliniindu-le cu marginea biroului.

— Tocmai am reamenajat camera. A trebuit să vând multe din chestiile mele ca să plătesc decoratorii, dar arată drăguț, nu crezi?

— E minunată, spun, pentru că așa și este.

Charlie îmi zâmbește și stăm nemișcați o vreme, privind stelele albastre care dansează pe tavan.

Știu că vrea să mă întrebe ceva. Dacă am copii, dacă îmi plac, dar nu vreau să răspund, așa că prefer să o sărut. Încă mai simt gustul de votcă și țigări. Nu cred că e în largul ei sărutându-mă aici, în camera copilului. Se desprinde de mine, îmi ia torța din mână și o pune la loc pe raft. Stinge veioza și mă conduce afară din încăpere.

Înapoi, pe saltea, mă sărută ușor pe gât, așa cum ai săruta un copil de noapte bună, apoi se întoarce cu spatele și adoarme. E răcoare în cameră, iar ea e dezbrăcată, așa că mă întind și o învelesc. Îmi amintește de Jack. *Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute*.

Beau alcoolul care mi-a mai rămas în ploscă, apoi rămân culcat pe spate în lumina palidă, ascultând respirația ei.

2.

Dimineața e frig, dar soare, și o pornesc pe jos, trec de parcare, de magazinul de suveniruri Magic Merlin, de tăblițele care fac reclamă pentru vizitatorii Regelui Arthur și la ceaiurile două la preț de unul. Cu echipamentul prins în spate, mă cațăr pe o potecă pietruită care leagă țărmul de insulă. În dreapta mea, e iarbă plină de noroi, alunecoasă, care duce până la marginea stâncii. Din loc în loc, văd mușuroaie de cârtițe și oaze mici de nisip.

Nu am dormit la Charlie. Începuse să se foiască atunci când m-am ridicat eu să plec, și mi-am imaginat-o cu ochii semi-închiși, așteptând să audă zgomotul făcut de yală când se închide ușa în urma mea. Camera de hotel era aproape. Pentru unii o fi părând ciudat să stau la hotel când casa mea nu era prea departe, dar uneori voiam să beau fără să-mi fac griji că trebuie să ajung acasă.

Urc pe poteca pietruită, iar capul îmi pocnește. În gură simt gust de Red Bull. Urc încet pe măsură ce panta devine tot mai abruptă, o iau pe treptele de lemn dinspre ruine, iar geanta cu aparatul de fotografiat îmi atârnă grea pe umăr. Aproape de marginea stâncii, pot simți picuri de apă venind dinspre mare, așa că mă opresc să îmi trag sufletul și să observ mareea, care înaintează pe mal și șterge nemiloasă castelele de nisip construite acolo.

Urc mai departe pe deal, până în locul de observație. Nu sunt turiști astăzi, doar vântul și țipetele pescărușilor. Găsesc o porțiune plată de pământ și îmi fixez trepiedul. Pun câteva pietre la picioarele lui, pentru stabilitate. Apoi atașez aparatul, după ce umblu și la lentile.

Condițiile sunt ideale. Marea, nisipul și iarba au culori atât de vii, încât par aproape ireale. În lumina dimineții, arată precum un curcubeu desenat de un copil. Cu spatele la mare, observ curbura dealurilor, cum coboară domol spre vale, orașul cu acoperișuri roșii și maronii. E un loc care îți creează atât de multe senzații. De aici, de sus, ai impresia că poți întinde mâna și mângâia dealurile, îi poți simți toate denivelările, ca și cum ai citi în braille.

Vântul se întețește, așa că trebuie să mă apuc de lucru. Încerc să cuprind întreaga panoramă, mai întâi în partea de nord, apoi învârt discul trepiedului, oprind din când în când

pentru a obține instantanee, până ce am fotografiat tot peisajul și m-am rotit la 360 de grade.

Când zumzetul aparatului se oprește, verific ecranul LCD ca să mă asigur că toate imaginile sunt acolo, apoi îmi împachetez echipamentul și cobor până la parcarea pe unde am trecut mai devreme.

Casa e cam la o oră de condus de-a lungul coastei. În timp ce străbat satul, locul pare pustiu. Magazinul din colț este tot închis, pentru că nu e sezon turistic. Trec de biserică, apoi de serpentinele dinspre dune, trec de centrul de informare, asupra Fondului Național, apoi ajung pe drumul forestier care se îndreptă spre marginea prăpastiei și care într-un final mă duce la căsuță.

Nu m-au atras doar solitudinea și izolarea ei. A fost și felul în care părea atât de expusă, complet lăsată la mila elementelor. Cocoțată pe o bucată de stâncă, deasupra golfului St Ives, era singura construcție care se înfățișa privirii. Nu avea în jur niciun adăpost, nicio vale care să poată domoli ferocitatea vântului venind dinspre Atlantic. Când ploaia bate cu furie în ferestre, când briza mării devine sălbatică, casa se cutremură și pare că o să se prăbușească în mare.

Imediat ce intru pe ușă, îmi torn un pahar mare de votcă. Apoi merg în biroul meu de la etaj, mă așez și mă uit la nesfârșit pe fereastra ce dă spre golf. Mă loghez pe profilurile mele de pe *OK Cupidon* și *Păcate Edenice*, să văd dacă am primit vreun mesaj. Este unul acolo de la Samantha, o femeie cu care mă conversasem în urmă cu câteva săptămâni.

„Hei, ai dispărut. Mai vrei să ne întâlnim?”

Mă uit la pozele ei, scotocind printre fotografii cu pantofi din lac, umbrele colorate, aripi de avion în zbor și cappuccino-uri cu inimi făcute din spumă, și ajung la una cu ea în vacanță, care îmi amintește că femeia e drăguță, o brunetă subțire, atrăgătoare, minionă.

„Credeam că tu ai dispărut! Și da, mi-ar plăcea să ne vedem…”

Conectez aparatul foto la calculator și încep să downloadez fotografiile făcute în Tintagel. Când sunt toate acolo, trec repede prin ele, bucuros să constat că încadrarea e bună și nu va fi nevoie să le retușez prea mult. Le încarc în programul de

editare și acesta face un colaj din ele, pixelii fuzionând la fel ca pielea care se reface după o rană adâncă.

Nu poți niciodată intui cum se va vedea lumina în produsul final. În unele zile, când sunt pe afară cu aparatul, am senzația că lumina e perfectă, dar apoi văd că fotografiile au ieșit supraexpuse, neclare. Cele de azi, însă, sunt impecabile. Marea e de un albastru strălucitor, iarba de pe stânci e de un verde viu, deasă ca un gazon de golf. În depărtare, se vede linia palidă a lunii.

Când programul de editare termină de procesat peisajele și când imaginile sunt făcute mici și puse una lângă alta de parcă ar fi un mozaic, codific versiunile finale pentru ca oamenii să poată mări fotografia și să o poată privi din toate unghiurile. Când termin și asta, o postez pe site-ul meu, *Al nostru este cerul*.

Sunt surprins de popularitatea în creștere a site-ului. A început ca un hobby, ceva cu care să îmi umplu după-amiezile. Dar link-ul către el a fost distribuit rapid pe forumurile de fotografi amatori. Oamenii mi-au scris ca să mă întrebe ce tehnică folosesc, ce echipament am. Website-ul a fost menționat și în *Guardian*, într-un articol dedicat fotografiei peisagistice. „Minimalistă și superbă”, a scris jurnalistul, iar eu am avut un rar sentiment de mândrie.

Uneori, în comentariile pe care le postează, în email-urile pe care mi le trimit, oamenii mă întreabă ce semnifică numele site-ului, *Al nostru este cerul*. La ce face referire. Și adevărul este că nu știu ce să le spun. Pentru că, încă de când am părăsit Londra, cuvintele astea mi se tot învârt prin cap și nu am idee de ce.

Când sunt pe afară și mă plimb pe dunele de nisip, sau când stau la birou și privesc marea, îmi șoptesc și mie cuvintele misterioase – al nostru este cerul, al nostru este cerul. Mă trezesc cu sunetul lor în minte și înainte să adorm le pot auzi din nou. Patru cuvinte, ca și cum ar fi o mantră, o rugăciune care mi-a fost spusă de mii de ori pe când eram copil.

Imaginea s-a uploadat complet. Privesc pe geam, îmi beau votca și aștept primul *ping,* făcut de primul comentariu. Trec zece minute, în loc de cinci, cum se întâmplă de obicei. Și, apoi, iată-l. Un comentariu – primul comentariu, mereu același user.

Lebăda09.

„Minunat. Continuă ceea ce faci.”

Comentariile sunt mereu așa: *Frumos, Minunat, Ai grijă de tine*. Mereu la fel de repede după ce poza apare pe site, încât îmi imaginez că acel user și-a setat vreun fel de alarmă care îl anunță imediat ce apare ceva nou.

Înainte de somn, îmi mai torn un pahar de votcă. Simt cum mi se face somn, simt și efectul anestezic al alcoolului, și vreau doar să grăbesc lucrurile.

Uneori, îmi place să mă gândesc că ar putea fi chiar Jack cel care îmi comentează pozele. Știu că le-ar recunoaște, pentru că toate sunt făcute acolo unde a mers și el, înfățișează priveliști pe care le-a văzut cu propriii lui ochi. Box Hill, London Eye, un punct de observație de pe South Downs. Și acum Tintagel.

Ca să mă asigur că nu uită, că își amintește locurile unde am fost împreună, îi las mesaje, paragrafe încifrate în coduri, invizibile pentru un ochi străin. Unele care se dezvăluie doar programatorului și, sper eu, lui Jack. Sunt chestiile pe care i le-aș spune eu lui, dacă aș putea. Dacă ea nu l-ar fi luat de lângă mine.

mai ții minte, jack, când ne-am întors din parcare și tu ai alunecat printre mărăcini, ți-ai rănit mâinile și picioarele, dar mai ales mâinile? amândouă palmele, tati, amândouă, aveai pete roșii pe ele. așa că ți-am sărutat pe rând fiecare degețel, ca să treacă durerea, iar tu ți-ai pus brațele în jurul gâtului meu, ți-ai îngropat fețișoara în curbura gâtului meu. îmi amintesc, n-aș putea uita niciodată, săruturile tale, ca niște șoapte secrete, pistruii ruginii pe care-i aveai pe față. ochii tăi, calzi ca apropierea sfârșitului.

PARTEA A DOUA

1.

— Nu prea arăți ca un specialist în computere, spusese ea.

Puțin amețit, începusem să mă conversez cu ea la bar, într-un pub studențesc din Cambridge. Eram în acel purgatoriu de după examene, dar înainte să se afișeze rezultatele. Un timp leneș, mângâiat de soare, ultimele noastre zile de studenție.

— Pentru că nu port servietă și nu am un tricou cu *Stăpânul inelelor*?

A zâmbit, nu ironic, dar cu sentimentul că știe ea mai bine cum stau lucrurile, ca și cum ar mai fi auzit cândva gluma asta, spusă chiar cu referire la persoana ei. Când s-a întors pentru a mai comanda o băutură, am tras cu ochiul spre ea. Era minionă, cu părul negru, strâns într-o coadă, lăsându-i fața liberă. Avea trăsături ascuțite, dar îmblânzite de paloarea pielii.

— Sunt Rob, apropo.

— Anna, a spus. Mă bucur să te cunosc.

Aproape că am râs. Părea atât de formală și nu eram sigur dacă nu cumva o spusese pe ton de glumă.

— Și ce studiezi?, am continuat eu, încercând să mă gândesc la ceva inspirat de spus.

— Economie, mi-a zis Anna și m-a privit pe deasupra ochelarilor.

— Ah, tare.

— De fapt, ar trebui să spui că nu arăt ca o economistă.

I-am privit părul lins, atât de negru, încât părea aproape o oglindă. Geanta plină de cărți, atârnată de spătarul scaunului înalt pe care se așezase la bar. I-am zâmbit.

— Ce-i?, a întrebat.

— Arăți puțin a economistă. În sensul bun, adică.

Ochii i-au lucit și a deschis gura ca și cum tocmai se gândise la ceva de spus, ceva ce o amuzase, dar apoi s-a răzgândit.

Știam că este prietenă cu Lola, persoana a cărei zi de naștere o sărbătoream. Nu părea genul de fete care s-ar împrieteni una cu cealaltă. Lola era nonconformistă și cu capul în nori, și adora să ne spună tuturor că a fost numită așa după piesa celor de la Kinks, pe care uneori o și fredona, dacă noi îi ceream asta. Lola, care era vestită fiindcă rămăsese complet goală la ultimul bal al verii.

Și apoi această Anna, cu hainele alese cu grijă și pantofii voluminoși. O mai văzusem uneori prin campus, uneori cu un

instrument muzical în spate. Nu aruncat neglijent pe un umăr, cum îl purtau unii dintre noi, ci atașat cu atenție în spinare. Părea mereu că merge hotărâtă într-o anumită direcție, ca și cum ar fi avut o întâlnire de la care nu putea lipsi.

— Și ce vei face mai departe cu informatica?, m-a întrebat.

Eram ușor agitat și mă uitam la amicii mei care zgâlțâiau tonomatul cu muzică, neștiind ce să răspund inteligent la o întrebare despre care credeam că era pusă în general studenților la Istorie Antică. Era ceva aproape eduardian la Anna – felul în care i se țuguiau buzele când rostea vocalele, consoanele ei curate, intacte. Vorbea cu acea precizie și afectare a unui personaj dintr-un roman de Enid Blyton. Un pic afectată, un pic scorțoasă.

— Hărți, i-am răspuns.

— Hărți?

— Un sistem de hărți online.

Anna n-a mai spus nimic. Avea o figură greu de descifrat.

— Ai auzit de aceste noi Hărți Google?

A clătinat din cap.

— Au fost de curând și la știri. Eu lucrez la un program care are legătură cu ele.

— Deci te vei alătura unei companii?, a întrebat.

— Nu, am de gând să o înființez pe a mea.

— Ah, a spus ea, încet, apoi a început să mângâie paharul din care bea. Sună ca un proiect ambițios, deși, să fiu sinceră, habar nu am de genul ăsta de lucruri.

— Îmi dai telefonul tău?

— Pardon?

— Îți pot arăta despre ce e vorba…

Anna a părut mai întâi confuză, apoi a început să scotocească prin geantă, scoțând un Nokia vechi.

Am zâmbit.

— Ei, ce are?, a zis ea, și râsul i-a dezvăluit două gropițe simetrice în obraji. Face tot ce am eu nevoie de la un telefon.

— Sunt convins că așa e.

I l-am luat din mână și i-am atins în treacăt degetele.

— Deci… imaginează-ți că în viitor vei avea un ecran mult mai mare aici, poate chiar unul care să funcționeze prin simpla atingere, iar pe el vei avea o hartă. Oamenii de peste tot vor putea adăuga orice pe acea hartă, restaurante, traseele lor de

alergare, orice doresc. Iar eu lucrez la un program care îți va permite să faci asta. Care să te lase să adaptezi harta cerințelor tale.

Anna părea amuzată și a atins ecranul telefonului ei Nokia.

— Sună interesant, deși eu sunt complet paralelă cu tehnologia. Voi mai putea trimite mesaje?

— Da, am spus și am început să râd.

Avea o față atât de serioasă, îmi era imposibil să-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Bun. Ce ușurare. Așadar, și tu ești prieten cu Lola?

— Da, oarecum. O știam mai bine în primul an. Locuiam pe același culoar.

— Aaaa, a spus Anna. Deci, tu ești *acel* Rob.

Acel Rob. Am încercat să-mi amintesc. Oare făcusem ceva pe când eram beat? Îmi amintesc că stătusem cu câteva semestre în urmă până târziu la Fez, cu Lola. Tot bătuse câmpii despre cât de greu îi fusese să crească în Kensington, de parcă ar fi fost un blestem, o piatră de moară atârnată la gât. Știu că o găseam plictisitoare, un pic obositoare, dar nu-mi aminteam să fi fost necioplit.

— Acel Rob?, am întrebat, ușor nervos.

— Ah, nimic grav, doar că Lola te-a menționat, a spus Anna relaxată, încercând să atragă din nou atenția barmanului. Spunea că ești un geniu într-ale computerelor. Și mai ales că ai venit de la un liceu de stat. A spus că e minunat că ai putut ajunge la universitatea asta.

— Frumos din partea ei, am spus, zâmbind. Brava, băiatu'.

— Pardon?

— Brava, băiatu'.

— Ce înseamnă?

— Ah, e o expresie din fotbal.

— O, îmi pare rău, nu prea sunt la curent cu sportul, a spus ea, și am simțit un fel de dezgust în tonul ei, ca și cum sportul ar fi fost o îndeletnicire trivială.

Barul se umplea tot mai tare și a trebuit să ne înghesuim unul în celălalt. Brațele noastre dezgolite se atingeau din când în când. Pe o parte a gâtului avea un semn mic din naștere, în formă de inimă. M-am pierdut pentru un moment în contemplarea acelui semn distinctiv, când ochii ei i-au întâlnit pe ai mei.

— Și tu de unde o știi pe Lola?, am întrebat-o grăbit, îndreptându-mi privirea în altă parte.

— Am făcut școala împreună, a răspuns ea vag, ca și cum avea altceva în minte deja.

— La Roedean?

— Da.

Îmi imaginasem că Anna venea din înalta societate, dar nu chiar de la Roedean.

— Și, ce ai de gând?, am spus.

— Cum adică?

A părut încordată, brusc defensivă.

— După ce termini facultatea.

— Ah. Contabilitate, a spus, fără să facă pauză ca să inspire. Am primit cinci oferte de muncă și va trebui să mă hotărăsc până la sfârșitul săptămânii pe care o accept.

— Uau, ce tare!

— Nu e chiar tare, dar cu asta mă ocup. Sau, mai bine spus, cu asta o să mă ocup.

Mi-a zâmbit, apoi.

— N-o să primim niciodată băutura aia, așa-i?

— Nu. Mai ales acum, i-am zis și i-am arătat un grup de bărbați cu tricouri de rugby.

Unul dintre ei venise în pantaloni scurți și echipament de protecție pentru genunchi.

— Mda, văd, a spus Anna și a privit în altă parte.

Părea dintr-o dată dezinteresată de conversația noastră și mi-am imaginat cum le-ar face cu mâna amicilor ei, apoi nu aș mai vedea-o niciodată.

— Ți-ar plăcea să ieși cândva?, am zis.

— Da, a spus ea aproape imediat, atât de repede, încât m-am temut că nu pricepuse întrebarea.

— Vreau să zic, ca…

— Îmi pare rău, poate am înțeles eu greșit. Am crezut că îmi propuneai o întâlnire.

— Da, chiar asta ziceam.

M-am aplecat spre ea ca să o pot auzi, fiindcă muzica era tot mai tare.

— Foarte bine, a spus și a zâmbit din nou.

Mirosea a săpun și a păr proaspăt spălat.

— Scuze, e gălăgie aici. Îmi poți da numărul tău sau email-ul sau ceva?

Anna s-a dat puțin mai în spate și m-am gândit că poate mă aplecasem prea mult.

— Da, cu o singură condiție, a zis.

— Ok… Care ar fi?

M-am gândit la comentariul ei. „Acel Rob”.

— Să îmi dai mobilul înapoi.

Mi-am dat seama că încă mai țineam în mână telefonul ei Nokia.

— Rahat, iartă-mă!

A zâmbit și a strecurat telefonul în geantă.

— Super. Este Anna Mitchell Rose a rond yahoo.co.uk. Mitchell cu doi l.

O săptămână mai târziu, la cinema. Ne uitam la trailerele de început și îi puteam simți căldura corpului. Îmi doream să întind mâna și să o ating, să îmi pun degetele pe piciorul ei dezgolit. Mă uitam la ea și speram să se întoarcă spre mine și ochii noștri să se întâlnească. Dar ea privea țintă ecranul, cu spatele drept, de parcă ar fi fost la biserică și ar fi ascultat slujba. Ochelarii cu rame groase i se sprijineau pe nas. Singura mișcare pe care o făcea era aceea de a băga mana și a lua dulciuri din punga de la Pick ’N’ Mix. O urmărisem numărându-le când le-a cumpărat – cinci de pe rândul de sus, cinci de jos.

Mă puteam concentra doar parțial la film. Era despre un terchea-berchea nesuferit care făcuse autostopul prin nordul Americii și apoi murise în Alaska. De abia așteptam să se termine. Annei, în schimb, părea să-i placă, ținând cont de cât de liniștită stătea, de ochii care nu i se desprindeau nicio clipă de ecran.

Când s-a terminat, m-am gândit că ar putea fi genul acela de persoană care păstrează tăcerea, politicoasă, până ce se termină de afișat pe ecran și distribuția. Dar, chiar imediat cum s-a terminat, s-a ridicat și și-a apucat haina.

— Deci, cum ți s-a părut?, am întrebat-o în timp ce coboram scările dinspre cinema spre bar.

— Groaznic. Am detestat fiecare secundă.

— Pe bune?

— Da. A fost înfiorător.

În bărulețul mic, ne-am așezat lângă un pian antichizat.

— E haios, eu chiar credeam că îți place filmul, i-am zis.

— Nu, m-a oripilat. Tipul ăla era așa nesuferit. Călătorea de nebun, nu-și anunța niciodată familia pe unde este. Nu dădea o para chioară pe nimeni altcineva în afară de el însuși.

O para chioară. Mi-am imaginat cum ar fi să-i fac cunoștință cu prietenii mei, preocupați exclusiv de bani și avere.

— Nu ți s-a părut tare când a renunțat la tot ce avea și a dat foc banilor?, am întrebat-o, bucurându-mă că puteam s-o tachinez.

Anna și-a dat jos ochelarii și i-a șters cu o bucată mică de material textil, apoi i-a vârât în tocul care părea destul de vechi.

— Ce naiba să fie *tare* la așa ceva?

Obrajii i s-au înroșit.

— Ah, glumești, s-a prins ea. Acum îmi dau seama. Dar pe bune, acum. Familia lui a muncit enorm ca să-i ofere ce avea, iar el a aruncat totul pentru o filosofie imatură. Era atât de narcisist și egoist.

A părut să se rușineze brusc pentru că se lăsase purtată de val și a tăcut în timp ce barmanița ne aducea ce comandasem.

— Să înțeleg că ție ți-a plăcut filmul?, m-a întrebat când am rămas din nou singuri.

— Nu. L-am detestat.

Anna parcă a început dintr-o dată să radieze.

— Bine. Mă bucur.

— Cum era replica aia pe care le-o tot repeta oamenilor? *Fă din fiecare zi un nou orizont*.

— Doamne, da. Un gunoi snob, hipsteresc.

— Și știi ce era amuzant?, am întrebat.

— Ce?

— Singurul, absolut singurul lucru pe care își dorea să-l facă, să trăiască în sălbăticie, nu i-a prea ieșit. A eșuat complet.

— Exact, a spus Anna, râzând, ochii ei albaștri scânteind în lumina gălbuie a barului. Ai dreptate, nu i-a ieșit nici măcar chestia asta. Faza e că, dacă ar fi ascultat sfaturile unora care se pricepeau la trăit în sălbăticie, poate că ar mai fi fost în viață.

— Experți ai traiului în sălbăticie?

— Da, genul ăla de experți. Cred că așa se cheamă în mod oficial, a spus ea, uitându-se la mine încruntată.

Bea din pahar și eu o priveam cu atenție în timpul ăsta. Era cu adevărat frumoasă, cu buzele mereu pregătite să zâmbească, cu ochii scânteietori ca o promisiune. Era prea bună pentru mine. Avea să meargă în Londra și să se combine cu un snob care să se ocupe de baluri de caritate.

— Și tu, unde locuiesc ai tăi?, m-a întrebat și mi-am dat seama abia atunci că mă holbam la ea.

— Tata locuiește în continuare în Romford.

A ezitat și a mai sorbit din pahar.

— Ai tăi sunt divorțați?

— Mama a murit. Pe când aveam cincisprezece ani.

— Ah. Îmi pare rău.

— E în regulă, nu e vina ta, am zis.

I-a luat câteva secunde să se prindă de glumă, iar eu am rânjit în timp ce îmi zâmbea, puțin mai relaxată.

Nu-mi plăcea să vorbesc despre acea dimineață când taică-miu m-a așteptat la poarta școlii. Nu știam pe atunci din ce motiv, dar purta cel mai bun costum pe care-l avea. N-a spus prea multe. Nu era nevoie s-o facă. Maică-mii i se făcuse rău la muncă, făcuse infarct. Glumeau mereu că tata avea să moară primul, dintre ei doi.

— Deci, unde e casa ta până la urmă?, am întrebat-o pe Anna.

— A, păi casa principală e în Suffolk, dar nu am stat prea mult acolo cât să ne simțim ca acasă.

— Of, ce viață grea, cu atâtea case…

Nu știu de ce am spus-o.

Am vrut să fie doar ceva frivol, vag amuzant, dar a părut o nesimțire.

Anna a luat o înghițitură mare din băutura ei de parcă ar fi fost pe grabă, s-ar fi pregătit să plece.

— De fapt, Rob, dacă chiar vrei să știi, eu am studiat la Roedean cu bursă și părinții mei n-aveau o para chioară.

— Îmi pare rău, nu am vrut să… m-am bâlbâit eu.

Se încruntase și mi-am dat seama că îi era greu să-și ascundă furia.

— Și înainte să încerci să-mi spui că ai fost și mai sărac decât mine, părinții mei au fost misionari și mi-am petrecut mare

parte din copilărie în cartiere mărginașe din Kenya, care te-ar fi făcut să ți se pară locul în care trăiai tu unul super luxos.

S-a tras ceva mai departe de mine și am sorbit o vreme amândoi în tăcere din paharele noastre.

— Te rog încă o dată să mă ierți, nu am avut de gând să o spun în felul ăsta, chiar m-am pripit, i-am spus.

Anna a suspinat și a început să-și facă de lucru cu meniul, nervoasă. Apoi a zâmbit și a ridicat din nou privirea spre mine.

— Tu să mă ierți, cred că am exagerat. În mod evident, nu ești singura persoană care a rămas cu frustrări legate de trecut.

În seara aceea, ne-am sărutat imediat cum am închis ușa în urma noastră. După câteva minute, Anna s-a oprit, și m-am gândit că se va răzgândi. Pe urmă, însă, a început să se dezbrace, ca și cum ar fi fost singură în cameră. Am privit-o: coapse subțiri, sânii mici și frumoși, brațele palide, delicate. Când a rămas complet goală, și-a împăturit cuminte hainele și le-a așezat pe biroul meu.

Încă din adolescență, sexul fusese pentru mine un exercițiu pe care îl făceam cu grijă și teamă. Un fel de a încerca marea cu degetul. Mă așteptam tot timpul ca mâinile mele neîndemânatice să-mi fie date brutal și cu scârbă la o parte. Dar cu Anna nu a fost deloc așa.

Era înfometată și lipsită de inhibiții, complet diferită de persoana reținută care îmi păruse la început. Dorința ei îmi lăsa impresia că este mai degrabă egoistă, o calitate pe care, până la ea, necunoscându-le neapărat prea bine pe femei, o asociam mai mult cu masculinitatea. Am rămas treji până spre orele dimineții, ascunși în spatele draperiilor, cu trupurile ude de transpirația celuilalt, până ce într-un final am adormit.

Am așteptat-o afară pe teren, simțindu-mă puțin stingher în tricoul meu cu West Ham și cu pantalonii scurți Umbro. Mirosea acolo a cauciuc și transpirație. Voiam să o impresionez, să mă vadă îmbrăcat sport, să nu par genul care stă toată ziua la computer și atât. De asta fusesem de acord să jucăm squash, un sport despre care ea îmi spusese că-l practicase de câteva ori la liceu.

Într-un final, după un timp care mi se păruse o eternitate, a apărut și ea. În pantalonii scurți, largi, masculini și cu un tricou alb, părea o stea a tenisului din anii ’20.

— Ce?, a întrebat.

— Am zis eu ceva?, i-am răspuns și am râs.

— Păi, nici hainele tale nu-s tocmai normale. Cu tricoul tău potrivit pentru un meci de fotbal.

— Eu unul n-am comentat, am repetat și am privit în altă direcție.

— Mă rog, mă rog. Jucăm?

Își ținea racheta ciudat, cu ambele mâini.

Ne-am apucat de câteva mișcări de încălzire, lovind mingea ușor. Atâta doar că Anna nu o nimerea, nici măcar atunci când ar fi trebuit să servească.

— Nu prea mă descurc fără ochelari, mi-a zis.

Am mai continuat așa o vreme. Nimic din ce făceam noi nu aducea nici pe departe cu un joc adevărat.

— Ok. Trebuie să recunosc. Am mințit, a spus Anna, ratând mingea a o suta oară.

— Ai mințit?

— De fapt, nu am mai jucat niciodată.

— Ah… am spus eu și mi-am înăbușit râsul.

— Am întrebat-o pe Lola, iar ea mi-a spus că e ușor de jucat. A zis că oricine se descurcă. Dar se pare că nu-i chiar așa.

Mi-aș fi dorit să-i fi putut face o fotografie chiar atunci, pe teren. Era atât de frumoasă, cu pantalonii scurți, închiși la culoare, care îi accentuau albeața pielii, cu obrajii ei cu gropițe, roșii de la efort.

— Tu chiar ai jucat doar de câteva ori?, m-a întrebat Anna.

— Da, de patru sau cinci ori. La școală.

A tăcut și și-a mușcat buzele.

— Uite, adevărul e că eu cam urăsc sportul.

— Păi, am crezut că tu voiai neapărat să joci, am spus și mi-am pus brațul pe după umerii ei.

— Nu prea. M-am gândit că vrei tu, a zis ea, lovindu-și ușor coapsa cu racheta. Am fost de acord pentru că… mă rog, nu voiam să ai impresia că sunt sedentară.

Am zâmbit. *Sedentară*. Era un cuvânt atât de în stilul ei. După ce am mai continuat vreo cinci minute să ne prefacem că jucăm, am renunțat și am plecat.

Tot locul era scăldat în soare. Ne-am așezat pe un zid care înconjura un teren de hochei. Copii de toate vârstele alergau în jurul nostru.

Hotărâsem amândoi să ne petrecem restul verii în Cambridge, să trăim din ce mai rămăsese din bursa acelui an. Anna spusese că și-ar dori să vadă și partea turistică a Cambridge-ului, chestie pe care o amânase fiind prea prinsă cu studiul. Așa că ne-am plimbat, am mers cu barca, am vizitat diferite facultăți și am petrecut o după-amiază în Muzeul Fitzwilliam. O dimineață în Grădina Botanică. Dar cea mai mare parte din timp o petreceam în pat.

Pe măsură ce vara înainta, cei mai mulți dintre prietenii noștri au plecat. Mulți s-au dus în excursii – cu cortul în spate prin Australia, cu o rulotă prin America de Sud.

Cu toate că eu simțeam un oarecare regret, o înțepătură când îi vedeam plecând și sentimentul că ratez ceva, atât eu, cât și Anna am căzut de acord că vagabondajul nu era pentru noi. Nu venisem la Cambridge doar pentru ca acum să aruncăm totul la gunoi și să mergem într-o călătorie spirituală de regăsire a sinelui undeva în munți. Aveam hărțile mele la care să mă gândesc, programul de computer care îmi acapara mintea, compania pe care voiam s-o înființez.

Adevăratul motiv era însă că nu ne doream să stăm unul fără celălalt. Eram nedespărțiți, ca acei adolescenți îndrăgostiți până peste cap, ai căror părinți și prieteni nu văd cu ochi buni o iubire așa fulgerătoare. De fiecare dată când încercam să ne petrecem nopțile separat, ne simțeam deprimați și nu ne găseam locul. De obicei abandonam lupta cu propriul sine și mergeam să ne întâlnim în cel mai scurt timp posibil. Era un vers într-o piesă de la Blur pe care îl iubeam amândoi – *prăbușiți în iubire*. Asta era ceea ce simțeam. Ne prăbușisem în iubire.

Oamenii credeau despre Anna că e retrasă și rece, dar cu mine nu se purta deloc așa. Într-o seară, din senin, mi-a povestit despre cum fusese viața în Kenya și despre părinții ei misionari. În fraze bine construite, atent alese, mi-a vorbit despre tatăl ei, despre afacerile lui, despre cum se înstrăinase de biserică. Mi-a spus și despre maică-sa. Cum nu acceptase comportamentul greșit al soțului ei și cum își canalizase dragostea înspre operele ei de caritate.

A fost ca o epifanie, ca un șuvoi care nu se mai oprea, să o descopăr pe fata asta care până atunci stătuse ferecată cu grijă, cum se deschide în fața mea și cum mă alegea pe mine să

fiu cel căruia îi împărtășește lucruri din suflet. Nu tatălui ei, nu Lolei, nu vreunui alt coleg, ci mie.

Soarele ardea tot mai tare și ne-am așezat pe niște pietre. Am băut apă din termosul pe care Anna îl purta cu ea.

— Vrei să mai jucăm squash?

— Nu, a spus Anna. Cred că m-am făcut de râs îndeajuns pentru astăzi.

— Mie mi-a plăcut.

— Sunt convinsă, a zâmbit ea.

— Și arăți foarte drăguț în pantalonii ăștia sport.

A zâmbit și m-a lovit în glumă sub coaste.

— Dumnezeule, e al naibii de cald, nu?, a zis și și-a șters de transpirație o sprânceană.

Vântul nu mai bătea, într-adevăr, și păreau să fie vreo 100 de grade.

— Am putea merge la umbră acolo?, am arătat eu spre partea opusă a terenului.

— Am putea, dar ar însemna să tăiem terenul, și privește!

Un grup de adulți deghizați în animale blănoase se alăturaseră copiilor de pe teren. Un leu, un tigru și un urs panda – arătau ca niște figurine din meniurile de la fast food. Era un fel de ceremonie acolo, iar copiii așteptau să-și primească premiile.

— Ce naiba fac?, a întrebat Anna.

— Primesc un fel de medalii, din ce văd.

— Ok, dar ce sunt îmbrăcați în animale?

Am ridicat din umeri, iar Anna și-a îngustat ochii, ca să-i vadă mai bine.

— Nu-mi place deloc cum arată.

— Animalele sau copiii?, am zis.

— Animalele.

M-am uitat și eu cu atenție. Într-o anumită lumină, chiar arătau înfiorător, cu gurile lor păroase amorțite în zâmbete false.

— Ce multe sunt, am spus.

— Așa e.

— Păi, ne încumetăm?, am întrebat eu și m-am ridicat de pe piatră.

— Nu, a zis Anna, indignată. Nu putem trece așa prin fața lor, Rob. E un fel de ceremonie a școlii.

— Ei, nu-i ca și cum ne vor aresta.

— Cine știe, a spus ea, temătoare.

— Eu mă duc. Mai bine decât să rămân aici și să leșin la soare.

Am început să alerg pe teren, dar Anna a rămas pe margine, părând speriată, de parcă s-ar fi pregătit să-și ia inima în dinți și să sară într-o piscină.

Ajuns în siguranță la umbră, de partea cealaltă, i-am făcut semn cu mâna, să vină. Crispată, a început să meargă spre mine. Ceva din felul ei încordat de a păși o făcea să atragă atenția tuturor. Prezentatorul care făcea onorurile ceremoniei la microfon s-a întrerupt și toate capetele – ale copiilor, ale părinților, ale animalelor – s-au întors să se holbeze la Anna.

A zâmbit politicos, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra ei. În pantalonii ei scurți și în tricoul sport, părea și ea o adolescentă, și ăsta a fost probabil motivul pentru care un tigru portocaliu a luat-o în brațe și a tras-o spre grupul de copii care stăteau la coadă. Am început să râd și m-am gândit că va încerca să explice confuzia, dar Anna – politicoasa și ascultătoarea Anna – a stat și ea la coadă și și-a luat premiul.

După ce a ridicat medalia, a trebuit să treacă prin fața oamenilor costumați în animale, care au felicitat-o. Chiar și de la depărtare, puteam să-i văd teama de pe chip. Cu medalia la gât, a suportat să fie îmbrățișată de fiecare animal în parte. S-a tras doar când un urs a încercat să-și pună capul pe umărul ei.

Când s-a terminat, când puștii s-au dus la părinții lor care radiau de mândrie, Anna a venit spășită la mine, cu obrajii roșii, cu bluza plină de blană falsă de la figurinele alea uriașe.

— Oh, Doamne, am spus, râzând. Ce ai făcut?

Ea a început să chicotească și și-a șters transpirația de pe frunte.

— M-am panicat. N-am știut ce să fac. Tigrul ăla m-a încolțit.

— De ce n-ai fugit, pur și simplu?

I-am întins termosul cu apă.

— Nu știu. Când m-am dezmeticit, eram deja la coadă, apoi mi s-a părut prea târziu. Nu mai râde. Nu-i amuzant.

— Ba e!

— Mă rog, poate un pic. Dar e numai vina ta.

— Cum așa?

— Pentru că m-ai pus să traversez terenul. Ești un idiot, nu alta, a zis, bând apă în timp ce vorbea. E efectiv coșmarul meu cel mai de temut. Să fiu îmbrățișată de străini în public.

— Și, culmea, de niște animale.

— Mda, cam așa ceva.

Am stat un moment amândoi în liniște la umbră, și am știut atunci că o iubesc pe cât de mult este posibil să iubesc o persoană. Anna nu se temea să se auto-ironizeze. Și am știut că, niciodată, cât voi trăi, nu aveam să uit privirea ei speriată când ursul ăla a luat-o în brațe.

Stăteam pe malul râului, cu o sticlă de vin și câteva sandvișuri. Era din nou o zi toridă. Arșița învăluia malul râului ca o ceață, dimineața, și acordurile unei muzici de jazz se auzeau încet de la o cafenea de pe ponton.

— O să lași vreodată aia deoparte?, a întrebat Anna.

Cheltuisem ce-mi mai rămăsese din bursă pe o cameră foto digitală și o pereche de lentile.

— Da, da, am zis eu, neîndurându-mă să o las din mână, verificându-i setările.

— Pe bune, nu o mai îndrepta spre mine. Mă simt aiurea, de parcă aș fi un model sau ceva.

— Chiar arați ca un fotomodel, i-am spus și i-am făcut o poză.

A scos limba la mine și s-a întors spre apă, întinzându-și picioarele.

— Așadar, ceva noutăți?, m-a întrebat.

— Legat de ce?

— De căutarea jobului.

— Ah, asta. Am trimis câteva CV-uri, dar încă nu am primit niciun răspuns. Mai vrei vin?

Și-a pus mâna deasupra paharului ei de plastic. Mi-am mai turnat în al meu.

— Pari… relaxat când vine vorba de asta.

Am ridicat din umeri.

— Nu rezolv nimic dacă încep să-mi fac griji.

Anna și-a încrețit buzele, un gest pe care-l făcea când nu eram de acord noi doi cu ceva.

— Păi, ai trimis doar câteva CV-uri. Eu am aplicat în cincisprezece locuri și am primit doar cinci oferte.

— Ce s-a întâmplat cu restul de zece?

— Nu știu, a spus, fără să-și dea seama că făcusem o glumă. E enervant că nu mi-au răspuns și ei. Nu pricep de ce.

Devenise puțin nervoasă în ultimele săptămâni, dintr-o dată preocupată de planurile mele legate de carieră. Anna avea ceva deja aproape sigur, la o firmă de consultanță, și începuse să mă sâcâie cu întrebări. Ce am de gând să fac? O să vin cu ea în Londra și să-mi caut acolo de lucru?

Mintea nu prea îmi era la căutarea unui job, pentru că mă obsedau în continuare hărțile. Hărți care erau vii și pline de informații, hărți care puteau fi create și de un adolescent cu un cont de Myspace și un laptop.

— Sincer, încă mai sper ca ideea mea cu hărțile să dea roade.

Mi-am mai turnat vin și mi-am întins și eu picioarele pe iarbă.

Expresia ei a devenit severă.

— Deci, care-i treaba cu ele? Nu prea mi-ai explicat niciodată.

— Credeam că am făcut-o.

— Ei bine, se poate. Dar tot nu înțeleg.

Părea ușor înfuriată și nu aveam idee de ce.

— Păi, programul practic îi permite oricărui utilizator să își personalizeze hărțile. De pildă, îți poți pune pe hartă circuitul unde obișnuiești să ieși la alergat. Sau poți pune fotografii turistice pe o hartă, care să fie la dispoziția oamenilor.

— Ai pune pozele tale la dispoziția tuturor?

— Da.

— Pare straniu. De ce ar vrea oamenii să facă asta?

— Nu știu, am spus, începând să mă simt sâcâit. Pentru că pot.

Am rămas tăcuți o perioadă, după care Anna a început să strângă chestiile de la picnic, să le pună în rucsac.

— Oricum, tu nu știi mare lucru despre hărți, nu? Adică, oamenii studiază ani de zile cartografia. Un văr al lui taică-miu lucra în domeniu. Era o meserie grea.

— De ce te porți așa ciudat când vine vorba de asta?, am întrebat-o.

— Nu mă port ciudat, Rob. Doar pun niște întrebări.

— Nu s-a schimbat nimic, Anna.

— Ce vrei să spui?

— Tot mai vin la Londra, dacă asta e ceea ce vrei să știi.

A pufnit pe nas.

— Nu are treabă cu asta. Chiar deloc.

— Atunci de ce te preocupă așa tare?

Nu mi-a răspuns și a continuat să strângă chestiile de pe jos, unde mâncasem. Știam de ce neliniștea. Fusese planul meu din vremea când eram singur. Ea îl vedea ca pe ceva riscant, o deviație de la cursul firesc al lucrurilor. Și-ar fi dorit ca eu să caut un job sigur, din care să mă pensionez când avea să vină vremea. Credea că de asta am fost la Cambridge, de asta învățasem atât.

— Ești exasperant uneori. Mereu ești atât de convins că vei obține ceea ce îți dorești.

— Și ce e în neregulă cu asta?

— Pentru că nu mereu se întâmplă așa.

— Până acum, s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui?

— Am obținut tot ce mi-am dorit. Toate lucrurile pentru care am muncit, i-am zis.

Știu că păream arogant, dar mă simțeam atacat. Anna s-a uitat la mine furioasă și și-a netezit fusta.

— Mă rog, atâta timp cât știi ce faci.

— De ce te deranjează așa tare?

— Nu mă deranjează.

— Ba da. Te-ai supărat.

S-a întins spre mine și și-a turnat vin.

— Pare o treabă impulsivă, ca și cum nu te-ai gândit îndeajuns la viitor. Ai avut note fantastice, Rob, sunt companii care te-ar implora să lucrezi pentru ele. Dar tu vrei să faci chestia cu hărțile.

— Da, pentru că eu cred că ar putea să funcționeze. Și, în plus, nu vreau să lucrez într-o corporație.

Anna a expirat cu putere.

— Da, ți-ai exprimat dorința asta destul de clar.

Ne-am așezat din nou pe iarbă și ne-am uitat la bărcile care pluteau pe râu. În afara unor mici tachinări, fusese prima noastră ceartă.

— Are legătură, a spus Anna după o vreme, în șoaptă.

— Ce anume?

— Ce am spus mai devreme. Am zis că nu are legătură cu Londra, dar are. Vreau să fiu sigură că vii cu mine.

Am privit-o. Era atât de frumoasă, cu genunchii strânși copilărește la piept, cu puf de păpădie în păr.

— Evident că vin la Londra, am spus și m-am tras mai aproape de ea. Dar ar fi o chestie.

— Ce?

— Vreau să locuim împreună. Știu că nu a trecut cine știe cât timp, dar vreau să locuiesc cu tine.

2.

— Anna, poți vorbi? La dracu, n-o să-ți vină să crezi!

Stăteam în fața unei săli de conferințe într-o clădire de pe Old Street.

— E totul în regulă?, m-a întrebat.

Încercam să vorbesc încet, pentru că aveam senzația că pereții erau subțiri acolo.

— Îl vor. Programul. Vor să cumpere afurisitul de program.

A urmat o pauză, un pârâit pe linie.

— Nu e vreuna din glumele tale, Rob, nu?, a întrebat ea.

— Nu, deloc. Nu pot vorbi prea mult, dar ăștia sunt acum în sala de conferințe, se uită pe hârtii. Nici nu a fost nevoie să îl prezint prea mult. Îl vor pur și simplu.

Compania respectivă, Simtech, îmi fusese recomandată de un prieten programator. Fusese înființată nu demult de un tip pe nume Scott, care fusese și el la Cambridge, cu câțiva ani înaintea mea.

— E pur și simplu fantastic, Rob. Niște vești minunate, a spus Anna, dar părea că mai așteaptă să îi spun și altceva.

— Și ghici cât vor să plătească pe el?

— Nu știu, ăăă…

— Un milion jumate.

Nici măcar Anna nu și-a putut ascunde entuziasmul.

— În lire?

— Da. La naiba, nici mie nu-mi vine să cred.

Am auzit-o respirând adânc, apoi și-a suflat nasul.

— Anna, ești ok?

— Da, a spus ea, și parcă a suspinat. Doar… doar nu știu ce să spun.

— Știu, nici eu. Va trebui să sărbătorim diseară.

— Da, bineînțeles, a spus, cu o voce precaută. Totuși, nu pricep. Ce s-a întâmplat propriu-zis? Ce au…

Am auzit scârțâitul scaunelor pe podea din sala de conferință, sunetul făcut de oamenii care se ridicau de la masă.

— Anna, tre' să fug. Te sun eu un pic mai încolo.

— Bine, a zis. Dar nu face nimic pripit, Rob. Nu semna nimic, ok? Spune că trebuie să discuți totul cu avocații tăi.

— Pa, da, mă descurc eu…

— Vorbesc serios, Rob.

— Bine, nu-ți face griji. Te sun mai târziu.

Căldura și praful de afară m-au izbit din plin imediat ce am părăsit clădirea. Câteva minute, am stat pur și simplu acolo, clipind în soarele arzător, uitându-mă la traficul aglomerat, la mașinile care claxonau, la hărmălaia voioasă a Londrei.

Ultimele nouă luni nu fuseseră deloc ușoare. Locuisem în Clapham, într-un apartament închiriat de la parter, pe care îl plătea Anna. În timp ce eu lucram toată noaptea și beam cafea în neștire, Anna se trezea devreme dimineața. Nu ne vedeam prea mult – ne făceam cu mâna când ne întâlneam prin apartament, ea îmbrăcată în cămașa de noapte, apoi pregătindu-se să plece, eu mergând să mă culc. Era pentru o perioadă scurtă de timp, căzusem de acord. Lucrurile aveau să revină la normal odată ce ea își va fi încheiat stagiul, odată ce eu aveam să termin programul meu pe calculator.

Anna iubea munca pe care o făcea la bancă, în departamentul dedicat implementării noutăților din domeniul financiar. Era perfect pentru ea – adora regulile, știa exact cum trebuie ele respectate. Pentru că îi erau atât de familiare, știa și tot soiul de scurtături, chichițe juridice, portițe de scăpare. Talentul îi era apreciat și, în numai șase luni, fusese promovată și avea șanse mari să ajungă în echipa managerială.

Eram încă surescitat și nu prea știam ce să fac mai departe, așa că am pornit spre Liverpool Street, evitând soarele, mergând pe partea cu umbră. Am încercat să o sun pe Anna, dar avea telefonul închis, așa că am intrat într-un pub ca să beau o bere.

Știam că avusesem dreptate. Toate sesiunile alea de douăzeci de ore în care lucrasem la coduri, când adormisem într-un final epuizat pe podea. Le spusesem oamenilor că smartphone-urile vor schimba totul, iar ei își dăduseră ochii peste cap. Dar așa era. Hărțile fuseseră până atunci statice, imobile, ceva ce împăturream și băgam în rucsac sau în torpedoul mașinii. Acum, ele ne puteau însoți tot timpul, dinamice, personalizate. Pe telefoane, direct în buzunarul pantalonilor sau al sacoului.

Berea și-a făcut efectul relaxant și am simțit cum o greutate uriașă mi se luase de pe umeri. Nu ăsta fusese planul nostru inițial – ca Anna să plătească ea chiria, să-mi împrumute bani pentru un costum ca lumea. Știam că, deși nu o spunea, nu era mulțumită. Credea că ar trebui să fac un curs la o companie

unde să mă și angajez ulterior, poate în domeniul jocurilor video, să renunț la ideea mea îndrăzneață cu hărțile, cel puțin pentru moment.

Reușisem. E drept, aveam un trecut plin de succes în ceea ce-mi propusesem. Le spusesem tuturor că îmi voi lua diploma primul din an și o făcusem. Le spusesem profesorilor neîncrezători că voi câștiga competiția de informatică a Cambridge-ului și o făcusem, în fiecare an. Dar Londra nu fusese așa din prima. În timp ce Anna mergea în delegații la Geneva, eu stăteam pe canapea în bermude și mă uitam la *Countryfle,* mâncând orez vechi de câteva zile de la Chicken King.

Mi-a sunat telefonul. Era Anna.

— Bună.

— Ești într-un pub, așa e?

— Cum ai ghicit?, am zis.

— Am terminat mai devreme cursurile. Vrei să ne vedem în oraș?

Era o seară de joi aglomerată. Străzile erau pline de corporatiști la costume, animați pentru că simțeau în aer bucuria apropierii sfârșitului de săptămână. Am ajuns la pub-ul unde urma să ne vedem înaintea ei și m-am așezat la coadă, așteptând o băutură.

Am observat-o atent când a intrat. Deși locuisem nouă luni în Londra, nu o privisem până acum mergând pe acest nou teritoriu al ei. Îmi plăcea să o urmăresc – felul atent în care s-a apropiat de bar, grija cu care și-a ales scaunul pe care să se așeze, gestul cu care și-a atins ochelarii pe care îi purta la muncă și despre care spunea că o fac să arate ca o secretară dintr-un film porno.

— Bună, am zis, iar ea s-a întors și a zâmbit.

Pentru o secundă, am avut senzația că o să mă îmbrățișeze, dar în loc de asta doar m-a privit cu intensitate, clipind din pricina luminii puternice.

— Îți datorez scuze, a zis.

— De ce?

— Pentru că nu am susținut ideea ta mereu, programul tău pentru calculator… Îmi pare rău.

— Nu e adevărat, Anna, tu practic ai sponsorizat totul, plătindu-mi chiria…

— Da, dar nu despre asta e vorba. E o chestie groaznică, însă trebuie să-ți spun că uneori m-am îndoit de tine. Îmi pare foarte rău. Mă simt jenată că am făcut-o.

A înghițit cu dificultate și a părut că se face mică, tot mai mică, pe scaun.

— E în regulă, Anna, am zis și i-am înconjurat talia cu brațul. Îmi dau seama că uneori e greu să recunoști un geniu.

M-a pocnit în glumă și mi-a dat mâna la o parte.

— Nu fi arogant. De fapt, ce naiba zic? Ești cel mai arogant tip pe care îl știu.

— Asta a fost dură. Comandăm de băut?

Anna a privit spre barman.

— Așa aveam și eu de gând, dar planul meu de atac văd că nu dă roade.

Brusc, s-a întors spre mine și m-a sărutat pe obraz. Fusese ciudat și cast, ca un pupic pe care îl dai unei mătuși bătrâne, dar pentru Anna a fost una dintre rarele manifestări de afecțiune în public.

— Mi-am promis că n-o să plâng, și mă țin de cuvânt, dar chiar vreau să-ți spun ce mândră sunt de tine. Pe bune, Rob. Ai muncit atât de mult și meriți succesul tău.

Eram cât pe ce să spun și eu ceva, când am observat-o pe Anna ridicându-se și luându-și geanta. Mi-a făcut un semn înspre bar.

— Uite, putem comanda acolo, s-a eliberat un loc.

— I-ai spus și tatălui tău?, m-a întrebat Anna, după ce ne-am așezat la o masă și i-am povestit tot ce se întâmplase la întâlnire.

— Cerul e limita, fiule. Sper să câștigi la fel de bine ca un fotbalist, am zis, imitând accentul tatălui meu. Nu, serios acum, a fost chiar încântat. Știi cât de sentimental devine.

Mi-am dat seama că taică-miu se abținuse să nu plângă atunci când îi spusesem.

— La naiba, fiule. La naiba!

Era la muncă, în taxi, pregătindu-se să preia o comandă. Când își mai revenise din șoc, mi-a spus că era mândru.

— Încă nu-mi vine să cred. Mai întâi Cambridge, apoi asta. Fiul unui taximetrist și al unei spălătorese – nu știu pe cine moștenești, fiule.

Anna a scos un carnețel din geantă.

— Sunt foarte fericită, evident, dar am totuși niște întrebări.

— Ah… Nu-mi spune că ai făcut o listă.

— Bineînțeles că am făcut.

Anna a dat pagina în carnet și am văzut într-adevăr niște propoziții numerotate, trecute acolo cu scrisul ei de mână extrem de îngrijit.

— Oh, Doamne, chiar ai făcut o listă.

A roșit.

— Este o oportunitate importantă pentru tine, Rob. N-o să-ți dau voie să o irosești.

— Este o oportunitate pentru amândoi, am spus.

Anna a luat în înghițitură din pahar și a început să-ți facă de lucru cu solnița de pe masă.

— Serios acum, putem parcurge lista mea? Deja devin nervoasă.

— Ar trebui să comandăm mai întâi niște șampanie.

Anna a dat din cap în semn că nu era de acord.

— Pe bune? Hai, măi, trebuie să sărbătorim.

— Nu vreau să stric petrecerea, Rob, doar că aici e al naibii de scump.

— Iisuse, Anna. Tocmai am semnat pentru un milion jumate de lire.

— Știu și e un lucru extraordinar, a zis în șoaptă, de parcă se temea că ne vor auzi cei din jur. Dar asta mă face să mă gândesc la prima întrebare de pe listă.

— Ești atât de sexy cu ochelarii ăștia… i-am spus.

— Mulțumesc. Ești drăguț. Dar, Rob, te rog, ascultă-mă… Deci, îți vor da și salariu?

— Ce?

— Pe lângă banii ăștia, vei avea și un salariu?

M-am gândit la cum decursese întâlnirea. Era un pic în ceață, dar totuși spuseseră ceva despre un salariu.

— Chiar îmi vor da și salariu. Vor să conduc compania pentru ei.

Anna a strălucit de bucurie.

— Ah, mă bucur așa de mult.

— Stai un pic, te bucuri mai mult pentru salariu decât pentru banii plocon pe care i-am primit pentru program?

— Să știi că da, într-un fel. Poate ți se pare aiurea, dar un venit sigur înseamnă mai mult pentru mine.

— Stai, ce?

Anna a părut dintr-o dată serioasă, cu expresia pe care o avea când vorbea cu clienții.

— Salariul e foarte important. Banii primiți acum sunt extraordinari, dar suma se va face tot mai mică. În timp salariul e ca un vas care va crește tot mai mult cu trecerea anilor.

— Are sens ce spui, bănuiesc.

— Unul dintre multele beneficii de a avea o iubită care se pricepe la contabilitate, a spus Anna zâmbind, și a dat o pagină din carnetul ei. Acum, putem să ne concentrăm la restul listei mele?

În casa părinților Annei era un miros ciudat, puțin învechit, care îmi amintea de violetele de Parma sau de batistele parfumate cu iasomie pe care bătrânii le puneau în sertare. Stăteam și mâncam în liniște, se auzea doar ticăitul ceasului și zgomotul făcut de tacâmuri pe farfuriile din porțelan. Mâncarea era un amestec aparent fițos de carne de curcan congelată, legume mult prea fierte și sherry, pe care Anna îl cumpărase în cinstea mea.

— Și ce mai face tatăl tău, Robert?, a întrebat tatăl Annei, lăsând din mână furculița.

Purta un costum gri, uzat și foarte ros la mâneci.

— E bine, mulțumesc. Da, încă mai lucrează la taxiuri. Deși momentan nu stă grozav cu sănătatea. Diabetul îi dă de furcă.

Tatăl Annei nu a mai spus nimic și a privit fix în farfurie. Ultimele trei dăți de Crăciun fusesem la taică-miu. Era mai aproape, așa ne-am justificat în fața părinților Annei. Romford era mai aproape de noi, iar tatăl meu nu avea pe nimeni, era singur. Doar anul acesta, dintr-un simț al datoriei pe care îl dezvoltase Anna, nu de altceva, hotărâsem să facem sărbătorile ai ei, în sătucul de pe coasta Suffolk.

— Își va petrece Crăciunul singur?

— Noo, va merge la tovarășul… la bunul lui prieten Steven. La cină.

— E cumva vorba de Micuțul Steve?, a zis Anna și a rânjit.

O amuza cum încercam să vorbesc mai scorțos când eram cu ai ei.

— Dap, Micuțul Steve. O să fie bine taică-miu, oricum. Și-a făcut cadou un televizor cu ecran plat și mare, și i-am luat multe canale de sport, așa că… mda, e ca un porc în coci…

M-am oprit la timp.

— E chiar fericit.

În capătul celălalt al mesei, Anna se abținea să nu râdă, cu paharul de sherry în față.

— Sunt al naibii de scumpe televizoarele astea noi, nu-i așa?, a spus mama Annei, ștergându-se la gură cu un șervețel.

Ca de obicei, era îmbrăcată într-un compleu demodat, ca o guvernantă ieșită la pensie. Nu știu din ce motiv, ne servise mâncarea purtând mănuși de cauciuc. Mâinile, pe dedesubt, îi erau albe, de parcă le-ar fi frecat mai înainte cu un burete înmuiat în înălbitor.

— Ah, îl plătește în rate. A prins o ofertă bună de Crăciun.

S-a lăsat tăcerea. Am ascultat cu toții ticăitul ceasului, vântul și ploaia care bătea în geam.

— Noi n-am avut niciodată datorii, Janet, nu e așa? N-am ipotecat nimic, nu am luat obiecte pe datorie. De fapt, poți învăța multe în privința asta de la oamenii din Africa.

Am zâmbit politicos. Ei bine, am vrut să le spun, n-a fost nevoie, pentru că biserica v-a făcut cadou casa asta și pentru că în ultimii treizeci de ani nu ați cumpărat nici măcar o cămașă.

Cândva, fusese un om foarte inteligent, mi-a zis Anna. Sclipitor, ca argintul viu. *Daktari,* așa îi spuneau africanii, doctorul. În sat, era mai întâi preot, apoi doctor, dar era și inginer, judecător, mediator al tuturor disputelor. În toate satele din Kenya unde locuiseră, fusese tratat ca un nobil.

Dar apăruseră și complicații. Așa zisese Anna, complicații. Diferite istorii cu femeile localnice. În cele din urmă, biserica n-a mai putut închide ochii și au cerut familiei să se întoarcă acasă.

— Îi place să se uite la fotbal pe ecranul mare și la filme, am spus eu, iar mama Annei a murmurat ceva, cum că ar fi drăguț și încă ceva ce nu am auzit foarte bine.

M-am tot gândit apoi la ce o face taică-miu. Cum ia el cina cu Micuțul Steve și soția lui. Discursul reginei, apoi vreun concurs televizat.

— Dar tu ce mai faci, Robert?, a întrebat tatăl Annei, rupând tăcerea în final. Muncești mult?

Adevărul era că nu prea munceam, dar nu-i puteam zice asta. Simtech nu mai avea un sediu de birouri. Nu aveau nevoie, cel puțin așa îmi zisese Scott, finanțatorul. Puteau să lucreze totul de pe un server din Belgia. De două sau trei ori pe săptămână, făceam o conferință pe internet. Pentru tot restul, ne ajungeau email-ul și chat-ul Google. Nu aveam mare lucru de făcut niciodată. Îmi petreceam timpul scriind comentarii pe forumuri de programatori și jucându-mă fotbal on line.

— Ah, câte ceva pe ici, pe colo, chestii la companie.

Mă așteptam să spună ceva, dar a dat doar din cap, uitându-se pe deasupra capului meu, la ceva pe peretele din spate. Nu prea era de acord el cu cariera mea, deși avusesem noroc și primisem ceva bani. I se părea că făcusem un soi de magie, nimic solid sau serios.

Mă enerva tare că părinții Annei credeau că trăim extravagant. Băgasem bani în casă, e adevărat, o locuință cu terasă în vârful Parliament Hill. Ne luasem haine noi, o mașină, dar nu era ca și cum o ștergeam în Bahamas în fiecare săptămână.

— Ei bine, e sigur că nu-ți poți găsi prea ușor de muncă în zilele noastre, spusese, de parcă eram șomer, incapabil să aduc un venit acasă. Dar tu, Anna? Cum stai cu munca?, o întrebase rigid, și mi-am dat seama cât de evidentă era relația lor tată-fiică.

— Bine, mulțumesc, a spus ea și mă așteptam să continue, să dezvolte, dar nu a făcut-o.

A rămas tăcută și a continuat să se uite la o sculptură africană de pe bufet.

Înainte să-i cunosc părinții, Anna mă prevenise în legătură cu ei. Îmi zisese că sunt reci și un pic ciudați, și că nu s-a înțeles cu ei grozav niciodată. Problema, îmi spusese Anna, fusese că iubeau Africa și munca lor acolo mai mult decât pe fiica lor. În vremuri bune, erau ca niște proaspăt îndrăgostiți, iar Anna se simțea ca a cincea roată la căruță. Când lucrurile se înrăutățiseră, când tatăl ei era mereu plecat în „excursii”, mama ei părea să o deteste, ca și cum dorința lui de neoprit pentru fetele din sat era cumva vina Annei.

Era o poveste pe care mi-o spusese, ceva ce se petrecuse în Nairobi, o chestie pe care n-o înțelesesem niciodată pe deplin. Părinții ei luau acasă din când în când fete din parohie, cele decăzute sau dificile. Anna trebuia să stea după ele, și nu doar să le facă să se simtă binevenite, ci să le și servească ceaiul, să le facă patul, să le dea prosoape când își făceau baie. Mi-a spus că înțelegea dorința de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Fusese ceva ce i se repetase încă de când era copil. Dar, uneori, părinții ei se comportau de parcă acele străine erau fiicele lor, nu ea.

În seara aceea, la părinții Annei, m-am cuibărit sub o pătură, în camera aranjată pentru mine, cu un roman de James Herriot. Chiar dacă acum eram căsătoriți – ceva spontan care s-a întâmplat pe o plajă în Bali – ne dăduseră dormitoare separate. Camera era golașă: un pat, o noptieră și o Biblie. Nu aveam internet sau semnal la telefon, doar un raft de bibliotecă plin cu volume vechi, cu coperți cartonate, cu literele de pe cotor aproape șterse. Camerele noastre separate erau ca o pedeapsă, zisese Anna, fiindcă ne căsătorisem pe grabă și în secret, o uniune care nu fusese binecuvântată de biserică. Cam asta era deosebirea între părinții noștri. Taică-miu nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Era încântat de surpriza făcută, ne spunea că e nunta noastră, că putem face ce dorim la ceremonie. Părinții Annei fierbeau de nervi la foc mocnit.

Am auzit o bătaie ușoară în ușă și Anna a intrat. Avea haina pe ea.

— Nu mai suport, a zis. Trebuie să găsim un pub.

Am spus că ieșim la o scurtă plimbare de seară, dar în schimb am mers vreo trei kilometri până la cel mai apropiat oraș. Briza care ne lovea fețele nu ni se păruse niciodată atât de dulce și plăcută. Am mers grăbit pe drumul întunecat de țară și nici nu am schimbat prea multe cuvinte între noi.

Micuțul oraș de lângă mare Southwold era mort. Doar farul părea viu, ridicându-se deasupra caselor, lumina aruncată de el duelându-se cu cea a lunii. Tot ce puteam auzi erau pașii noștri și zgomotul blând al valurilor.

— Totul e închis pe aici, nu?, am întrebat eu.

— Trebuie să mai căutăm ceva, trebuie, a zis Anna și am pornit pe o altă stradă întunecată și plină de praf.

Tocmai când ne pregăteam să renunțăm sau să încercăm să luăm un taxi până în alt oraș din apropiere, am dat colțul și am intrat pe o nouă stradă, unde ne-a lovit o lumină puternică – un hotel, care avea și pub.

Când am deschis ușa, a fost ca și cum am fi intrat într-o baie plină de aburi. Am stat în prag, încercând să ne obișnuim cu locul: strălucirea lui caldă, murmurele oamenilor, pâlpâitul becurilor și zgomotul pe care-l făceau păcănelele. Într-un colț era un grup mare format din localnici, care purtau costume de Moși Crăciuni și căciuli alb cu roșu.

— Ce vrei să bei?, am întrebat-o pe Anna când am ajuns la bar, fiind nevoit să țip ca să ne auzim.

— O halbă de bere și ceva dublu.

— Ce?!

— Ceva dublu. Tărie, dar un pahar mare.

Am început să râd. Anna nu prea bea cine știe ce și niciodată n-o văzusem dând pe gât un pahar de tărie.

— Ăăă, bine. Eu o să beau doar o bere.

— Foarte bine, a spus Anna, având parcă dintr-o dată intonația tatălui ei.

Se uita la sticlele cocoțate deasupra barului.

— Gin. Cred că vreau să beau gin.

— Bun, am spus și am încercat să-i atrag atenția barmanului. O bere și un gin.

Anna m-a înghiontit.

— Dar, Rob, să fie dublu. Să-mi pună două porții de gin în pahar.

— Da, am priceput, iubire.

I-am zâmbit. Ne-am așezat pe două scaune înalte, față în față. Anna și-a băut repede ginul și s-a strâmbat puțin, iar obrajii i s-au înroșit. A scos un suspin de ușurare.

— Îmi pare rău, a zis și a stins ginul cu bere. De ai mei. Îmi dau seama că nu a fost plăcut.

— E în regulă.

Anna a clătinat din cap.

— Nu, nu e în regulă. Sunt tot mai ciudați, pe măsură ce îmbătrânesc. Și chestia e că, așa cum i-ai văzut tu acum, a fost versiunea lor cea mai amabilă.

— Serios?, am zis, aproape înecându-mă cu berea.

— Da, serios. Pur și simplu nu prea le place aici. În Anglia, vreau să zic. Sunt nefericiți și asta se vede.

A luat o sorbitură mare din pahar.

— Prefer să petrec timpul cu tatăl tău, a continuat ea. Știu că sună oribil, dar mi-aș dori să putem merge acolo în fiecare an.

Știam acum de ce Anna era așa încântată să petreacă sărbătorile în Romford, în căsuța mică a lui taică-miu, pe care el o decora cu reni și luminițe de Crăciun, iar în grădina din fața casei punea un uriaș Moș Crăciun gonflabil.

Avusesem emoții când o dusesem pe Anna acolo, acasă, pentru prima dată. De când murise mama, tata nu prea mai avea chef de festivități. Într-o iarnă, am comandat mâncare chinezească; în alta, am mâncat prânzul din prima zi de Crăciun într-un pub.

Dar, când a aflat că vine Anna, taică-miu a spus că va face toate pregătirile, așa cum se întâmpla când trăia mama. A rugat-o pe nevasta Micuțului Steve să-i arate cum se prepară curcanul și cartofii la cuptor. A dat jos bradul artificial din mansardă și a cumpărat chiar și artificii de la Tesco. Și, pentru prima dată în viață, a cumpărat pâine integrală, feliată, în locul celei albe.

Din momentul în care a întâlnit-o, tata a spus că și ea e acum parte din familia noastră. La început, am crezut că va face glume pe seama noastră, dar nu s-a întâmplat așa. În acel prim Crăciun, și-au petrecut cea mai mare parte a timpului discutând în sufragerie de toate pentru toți. Îi plăcea să afle despre peripețiile ei în Africa. Ei îi plăceau poveștile lui legate de taxiuri.

Când băutura a început să curgă fără oprire, mai târziu în acea seară, ne-am așezat cu toții pe canapeaua jerpelită și deșelată.

— Aici e mama ta, Rob?, a întrebat Anna, arătând spre o poză cu mama, în care purta o pălărie de soare și se relaxa pe plaja Brighton.

— Dap. Când a fost asta făcută, tata?

— Of, nu știu, fiule. Cred că tu aveai șapte sau opt ani…

I-am simțit vocea tremurând.

— E frumoasă, a spus Anna, și am privit cu toții o vreme fotografia.

— Da, este.

Timpul prezent pe care îl folosea era o alegere conștientă, pentru că nu acceptase niciodată că mama nu mai e.

— Uite, a spus el și a dat pagina. Asta e tare drăguță. Noi, familia, de Crăciun. Maică-ta tocmai fusese la coafor.

— Arată superb, spusese Anna. Doamne, și uită-te la tine. Erai așa slab!

— Mereu a fost, spusese tata. Nu știu pe cine moștenește. În mod sigur nu pe mine.

În după-amiaza aia, nu credeam că o mai văzusem vreodată pe Anna atât de relaxată, simțindu-se ca acasă, cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea, cu o bere Carlsberg în mână.

După acele zile, ne-am dus la Romford pentru fiecare Crăciun, tradițiile noastre de sărbători fiind reanimate de prezența Annei. Iubea acele obiceiuri, ceva ce ea nu avusese niciodată. Șampania băută chiar la micul dejun, cutiile cu bomboane pe care le desfăceam și din care ne înfruptam. Barul în care mergeam să bem o bere, în timp ce curcanul se rumenea acasă. Coifurile festive pe care tata ne obliga să le purtăm.

După-amiezile, tata devenea foarte sentimental din pricina șampaniei și ne spunea mie și Annei cât de tare ne iubește, cum ea era fiica pe care nu o avusese niciodată. Apoi, la aceeași oră în fiecare an, adormea pe canapea, după ce cântam *Hey, Jude* la karaoke.

— Am putea să petrecem sărbătorile cu toții, ai tăi și cu taică-miu, i-am spus Annei și i-am pus o mână pe braț. Deși nu mi-o pot imagina pe maică-ta luând parte de karaoke.

— Ha, a spus Anna, apoi s-a aplecat pe neașteptate și m-a sărutat, iar eu am simțit o undă puternică de dorință, ca atunci când vrei neapărat să faci sex după ce ai luat parte la o înmormântare.

— Uau, ai grijă, Anna. Asta chiar a fost o manifestare a afecțiunii în public.

S-a așezat la loc pe scaun.

— Cred că ginul e de vină. Totuși, chiar vorbesc serios. Nu vreau să mai vin aici de Crăciun. Știu că sunt părinții mei, dar chiar nu mai vreau.

Și-a lăsat privirea în jos, de parcă s-ar fi rușinat de sentimentele sale.

— Mi-a fost dor de tine noaptea trecută, a spus.

— În camera ta din adolescență?

— Mda. Chiar m-a făcut să mă simt excitată.

— Pe bune? Păi, aș putea veni în dormitorul tău.

— Nu, a zis ea repede, apoi s-a aplecat spre mine cu o expresie conspirativă. Dar o să vin eu la tine.

Am început să râd.

— Te-ai îmbătat?

A chicotit.

— Cred, puțin. E veselia Crăciunului. Dar, serios acum, Rob, îți interzic să ieși din camera ta. E mult mai ușor pentru mine. Știu la ce oră adorm ai mei. Știu ce parte a parchetului scârțâie. Știu cum să închid ușa silențios.

— Mă declar impresionat.

— Nu sunt așa scorțoasă pe cât mă crezi tu, dragule.

— Dar… dacă vom scoate sunete?, am întrebat, pe jumătate în glumă.

— Nu vom face. Cel puțin eu n-o voi face.

M-am uitat la ea întrebător.

— Am fost la internat, Rob. Am învățat cum să nu scot sunete când nu e cazul.

Mi-a zâmbit misterios și jucăuș, apoi i-a mai cerut barmanului un gin.

— Să fie dublu, te rog.

Barmanul a încuviințat din cap.

Apoi am mers spre casă, puțin beți. Ca să fim în siguranță pe drum, Anna m-a pus să merg în spatele ei, pe marginea șoselei pe unde treceau în viteză mașini. Când ne-am apropiat de casa alor ei, am dat de trotuar, așa că am mers braț la braț.

— Mai vii în camera mea?, am întrebat-o.

— Da, bineînțeles. Avem o înțelegere.

S-a oprit, și pentru moment m-am gândit că așteaptă să treacă vreo mașină.

— Poate că ar trebui să încercăm… a spus.

— Ce să încercăm?

— Să avem copii.

— Ești chiar beată?

— Ametită, a spus.

— Pe bune?

Nu prea vorbisem niciodată despre copii. Eram fericiți cu viețile noastre din Londra. Cariera ei, maraton de seriale și

filme, în special *Star Wars,* și festivaluri de mâncare în weekend-uri. Să vizităm muzee în zilele ploioase, să mergem cu barca în cele însorite. După-amiezi leneșe în pub-uri. Era viața pe care ne-o imaginasem dintotdeauna. O lume în care să existe copii era încă în viitorul îndepărtat. Un viitor care era la fel de real și străin ca posibilitatea ca într-o zi să ne mutăm în Peru.

O urmărisem pe Anna în preajma copiilor. Nu părea să împărtășească acel extaz prostesc pe care îl au de obicei femeile. Am văzut-o ținând o dată copilul unei prietene, și îl legăna atât de straniu, de parcă ar fi fost o actriță netalentată care o juca pe Maria într-o piesă de Crăciun. Când a dat înapoi bebelușul mamei sale, și-a șters saliva de pe mână pe spatele pantalonilor.

— Da, pe bune, a zis ea și și-a mușcat nervoasă buza. Azi, în timpul prânzului, m-am gândit la tatăl tău și la cât de mult îmi place să petrec vremea cu el. Căldura aceea a unei familii. Și vreau să am asta pentru mine.

Am tras-o spre mine și i-am sărutat creștetul. Să o iubesc pe Anna era ca un secret pe care nu-l mai știa nimeni. Un secret pe care îl păstrai aproape, pe care n-ai fi vrut să-l dezvălui niciodată. Pentru că eram singurul față de care își deschisese cele mai ascunse uși. Am stat așa o vreme, pe marginea drumului, legănându-ne ușor sub lumina lunii.

Cred că am conceput copilul în noaptea aia, sau în dimineața următoare, când părinții ei erau la biserică. Câteva săptămâni mai târziu, Anna m-a strigat din baie. Stătea pe marginea căzii și se uita din unghiuri diferite la o linie albastră de pe testul de sarcină. Am citit repede instrucțiunile, să văd ce însenina. Da, era chiar acolo – o linie groasă, albastră.

— Nu pot să cred, am spus.

— Știu. Dar hai să nu sărbătorim încă. Nu știm sigur.

A observat că mi-a picat fața și a pus o mână pe brațul meu.

— Testul ăsta, totuși, are cea mai mică rată de greșeli de pe piață. D-asta l-am ales.

Nu am mai zis nimic, iar ea m-a luat în brațe și și-a îngropat fața în curbura gâtului meu.

— Doar că nu vreau să mă bucur încă prea mult, ok?

— Ok, am zis, și am rămas să ne uităm la linia albastră, care era chiar și mai clară ca înainte.

nu apa fusese, ai spus tu, cea care făcuse acea gaura în stâncă. fusese batman, cu explozibilul pe care îl purta mereu cu el. am privit în jos de pe stânca care se prăbușea în mare, și am văzut cum pe sub roca arcuită trecea o barcă în care erau înghesuiți mulți copii, apoi tu ai început să alergi și să țopăi prin iarbă, țipând din străfundul plămânilor, căutând mușuroaie de furnici și găuri de cârtițe, așa că eu am pornit după tine, încercând să te ajung din urmă. râdeam amândoi atât de tare, alergam și iar alergam, călcând pe frunzele în care se reflectau culorile curcubeului.

3.

O linie albastră. La final, atât a rămas. Îmi amintesc pauza pe care o făcuse medicul. Credeam că monitorul aparatului cu ultrasunete se defectase, pentru ca acea mică picătură concentrată nu se mișca. O puteam simți pe Anna alături de mine, ținându-și respirația, încercând să descifreze semnele de pe monitor.

— Hm, mă tem că nu detectez ritmul cardiac, momentan, spusese medicul, continuând să apese pe abdomenul Annei.

Nu mai era nimic acolo unde fusese cândva o bătaie a inimii.

Am întrebat dacă fetusul crescuse. E mic, are doar opt săptămâni, spusese medicul, dar Anna știa că avea zece.

— Deci, e mic, am repetat eu. Nu e dezvoltat suficient?

Anna înțelesese mai bine. Și-a șters stomacul cu un prosop de hârtie și s-a așezat pe marginea patului, cu ochii fixați pe monitor.

Următoarea dată când Anna a pierdut sarcina, copilul avea treisprezece săptămâni.

— Îmi pare rău, a spus doctorul. Nu detectăm creșterea firească pe care ar fi trebuit să o aibă până acum.

De data asta, nu era doar o concentrare de celule amniotice. Avea o formă umană, cu încheieturi, inimă, gură. Copilul avea până și pleoape. A trebuit să fie extras din corpul Annei și putea fi ținut în căușul palmei. Chiar dacă nu puteam ști ce sex are, Anna mi-a spus mai târziu că o numise Lucy.

A suferit în tăcere. Nu i-a spus maică-sii. Nu i-a spus Lolei, care pierduse și ea o sarcină. Pentru că așa crescuse Anna. Așa știa să fie. Stoică, mai presus de orice.

Crescuse în Kenya, într-o parohie moartă de foame și plină de praf, iar localnicii o întâmpinaseră în fiecare dimineață cu pietre și insulte, numind-o o diavoliță albă, o pizdă împuțită. Când le-a spus asta părinților ei, au zis că era răsfățată și au certat-o că nu era pregătită să sufere în numele Domnului.

Am ținut lucruri în noi. Copiii pe care îi pierdusem erau secretele noastre. Ne legau, într-un fel. Da, erau secrete devastatoare, dar erau numai și numai ale noastre.

Îmi spunea totul, îmi împărtășea chiar și acele sentimente pe care le considera rușinoase. Credea că este pedepsită, deși nu știa pentru ce. Îmi zicea că nu poate suporta să meargă la supermarket și să le vadă pe acele mămici tinere, pentru că

avea senzația că ele i-au furat copiii morți. Credea că nu are nicio problemă cu ovulele, problema era doar imposibilitatea de a păstra o sarcină. Credea că trupul ei este defect, incapabil. Eu nu văzusem niciodată lucrurile așa.

Totuși, Anna nu se lăsa păgubașă. Se devota complet încercării de a avea un copil. Am mers la specialiștii de pe Harley Street și i-au făcut tot soiul de teste, dar nu au găsit nimic în regulă. Au spus că a fost doar un ghinion inexplicabil.

Așa că am tot continuat să încercăm, am refuzat să ne dăm bătuți, pentru că așa vedea Anna lumea: ca pe o luptă, în care ții garda ridicată, stai cu spatele la zid și te aperi. Copilul crescut de consiliul local și fata bursieră, care simțeau amândoi că au ceva de demonstrat.

La rugămintea Annei, am mers și eu la o clinică și, într-o toaletă, cu un pahar în mână, m-am masturbat cu ajutorul unor reviste pornografice vechi. Dar nici sperma mea nu avea ceva în neregulă. De cea mai bună calitate, m-a consolat doctorul.

Nu am fost surprinși când Anna a rămas gravidă pentru a treia oară, pentru că nu conceperea era problema noastră. Abordam sarcina cu un simț al fatalității. Pe la opt săptămâni, ne așteptam să se întâmple inevitabilul – crampe stranii, o senzație a ei de goliciune, deși copilul nu plecase nicăieri, doar murea înăuntru. Însă de data asta inima îi bătea pe monitor. Și nu orice ritm cardiac, ci unul puternic. I se vedeau picioarele, mâinile, forma delicată a coastelor. Ochi, un pancreas format pe jumătate. Pleoape.

În cel de-al doilea trimestru, ne-au spus că șansele de a pierde sarcina erau foarte mici. Nu i-am crezut. Nu era o comparație fericită, i-am spus Annei, dar mă simțeam ca la *Vrei să fii miliardar?,* unde întrebările deveneau tot mai dificile și știam că e doar o chestiune de timp până vom ieși din joc.

— Analogia ta nu e bună, a spus Anna, pentru că nu putem renunța și să ne retragem cu ce am câștigat până acum. Dacă ne-am putea retrage cu un copil prematur, abia atunci ar avea sens.

La începutul celui de-al treilea trimestru le-am observat. Eram în curtea din spate într-o zi și am observat două plăntuțe de floarea soarelui, care abia atunci răsăriseră. Anna detesta grădinăritul. Spunea că e o corvoadă și nu plantase nimic în viața ei.

Am intrat în bucătărie și ea stătea la chiuvetă, cu un șorț pus peste haine, spăla niște cești de cafea.

— Îmi place floarea soarelui din grădină. Tu ai pus-o?

— Da, a spus ea, și a părut încântată. Sunt frumoase, nu?

— Da. Doar că sunt surprins. Parcă nu-ți plăcea grădinăritul.

— Păi, nu-mi place, doar că… O să ți se pară prostesc, dar am vrut să fac ceva. Știi, pentru micuții pe care nu i-am putut avea. Știu că nu prea e genul meu. Dar mi s-a părut drăguț.

S-a întors cu spatele, pentru că nu voia să o văd plângând, iar eu am luat-o în brațe.

— Femeia de la florărie mi-a spus că sunt niște flori puternice, care rezistă la orice fel de vreme.

Stăteam pe podea în baie, uitându-mă la Anna, care era în cadă. Citea o carte, pe care o proptise de raftul pe care stătea săpunul – chestie pe care o văzusem și când eram mic, în casa bunicii mele. Pierdută pe gânduri, își învârtea pe degete șuvițe de păr, iar corpul îi era parțial ascuns în spumă. Ce ieșea în evidență era burta ei rotundă, care se ridica victorioasă.

Eram fermecat de cât de mult se poate întinde pielea. Pe abdomen, epiderma îi era subțire, translucidă, aproape. Aveam emoții când venea vorba să o ating. Îmi doream s-o fac, dar eram îngrijorat că aș putea apăsa în locul nepotrivit, că mâinile mele neîndemânatice ar putea strica ce purta ea înăuntru.

O priveam în timp ce citea. Aparatul ei roz de ras era pe marginea căzii și, după toți anii petrecuți împreună, era ceva liniștitor în asta. Mi-am amintit sentimentul de la început, când ne mutasem împreună în cămăruța mea de la Cambridge. Adoram să-i văd toată colecția de șampoane și geluri de duș în baia mea. Cartea pe care o citea, lăsată neglijent pe noptieră. Cerceii puși cu grijă într-un sertar, îmi cucerea teritoriul, dar eu o simțeam ca pe o eliberare.

— Ah, aveam de gând să-ți spun, a zis și a lăsat cartea deoparte. M-am înscris pe un grup de Facebook dedicat bebelușilor.

— Există așa ceva?

— Da, e pentru mămici.

— Și folosește la ceva?

— Păi, de abia am intrat în grup, dar, pe scurt, nu prea. De fapt, e îngrozitor. Lola m-a pus să mă înscriu.

— Tot se mai ține de mâncat doar raw vegan?

— Dacă se ține?! Spune că e chestia care o definește. Are blogul ăla, dedicat mămicilor care își hrănesc copiii cu hrană neprocesată, și pregătește o carte.

— Doamne. Săracul copil. Săraca India.

— Știu, a spus Anna. Dar jură că Indiei chiar îi place mâncarea pe care i-o prepară. Spune că i-a trecut complet diareea de când mănâncă doar crud.

— Lola e și pe Twitter, apropo, am zis. Vrei să știi ce și-a trecut la bio?

— Hmm, lasă-mă să ghicesc.

— Stai așa.

Am scos telefonul.

— Lola Bree Hastings. Mamă, fiică, soră, prietenă, dansatoare, yoghină, propovăduitoare a mâncării neprelucrate termic.

— Ferească Dumnezeu. E Lola sută la sută, a zis Anna, trăgându-se de o șuviță de păr. Și, uite, a și mâncat o literă la *neprelucrate*. Apropo, știi ce și-a trecut pe Facebook la job?

— Ce?

— Manager la alinturi și asistent șef la hrănirea bebelușului.

— Oh, Doamne, am zis și am început să râd. Și, până la urmă, grupul ăla dedicat bebelușilor de ce e groaznic?

Mi-am umplut din nou paharul și i-am oferit Annei din șampania aceea pentru copii pe care o tot bea în ultima vreme.

Dar a clătinat din cap.

— Am băut din asta cât să-mi ajungă o viață întreagă. Mă rog, credeam că pe grup sunt femei abia devenite mame, care pun întrebări despre alăptat sau colici sau insomnie, dar, la naiba, oamenii ăia sunt așa ciudați.

— Cum adică?

— Tipa asta Miranda, unul dintre admini, mi-a trimis o listă cu acronime pe care le folosesc pe grup și jur că nu auzisem de niciunul din ele.

— Cum ar fi TNOD?

— Ăsta ce înseamnă?

— Trăiești numai o dată.

— Ah. De ce l-ar folosi cineva?

— Nu știu, în situațiile în care te pregătești să sari de pe vârful muntelui legat cu o cordelină, la modul TNOD!

Anna a clătinat din cap și și-a îngustat ochii.

— Oricum, acronimele acelea erau tare bizare.

— La modul FM, CM, SM?

— Ce?

Anna s-a întors spre mine, cu o expresie atât dezgustată, cât și nedumerită.

— Tu le știai?!

— Toată lumea le știe. Fiul meu sau fiica mea, copilul meu, soțul meu.

— Ei bine, nu *toată* lumea le știe. Ia spune-mi, dacă tot ești tu deștept, ce înseamnă atunci LSDLS?

— Ceva cu lapte de sân?

— Mda, bună intuiție.

Am început s-o gâdil în joacă pe interiorul brațului.

— Nu, nu, te rog. Mă doare când râd, cu toate kilogramele astea în plus.

— Deci, ce înseamnă? LSDLS.

— Lapte stors de la sân.

— Ha, ha, am comentat eu și m-am întins să mă uit pe telefon la scorul meciului cu West Ham.

— Și mai e una, cred că și ea administrează grupul… mereu ne spune ce a mai confecționat împreună cu puștii ei. Astăzi ne întreba de unde poate lua mingiuțe de polistiren cu care să umple perna făcută de ea, pe care pune copilul când îl alăptează. Asta a dus la o discuție dacă chimicalele din polistiren pot afecta copilul.

— Și care a fost concluzia?

— Că e mai bine să umple pernuța cu boabe de fasole. Mai eco și mai ieftin.

— Bineînțeles.

Anna și-a privit burta, apoi și-a atins-o cu vârfurile degetelor. Transpirase de la apa prea caldă, avea sprâncenele și buza de sus umede de sudoare.

Am lăsat paharul din mână și m-am dus mai aproape de cadă.

— Vrei să te spăl pe spate?

— S-ar putea să fii nevoit s-o faci.

S-a aplecat în față. Pielea îi era netedă și fierbinte.

A ieșit din baie și a mers în dormitor. Se clătina puțin – făcea pași mici, ca de pinguin, de parcă ar fi pășit pe pietriș. Nu avea deloc siguranța de sine a altor femei gravide. Când dormea,

stătea mereu întinsă pe o parte. Dacă își lovea din greșeală burta, se plângea de asta zile întregi.

Înțelegeam de ce. Pentru că, chiar și acum, când se apropia de termen, simțeam și eu că trăim un timp care nu e neapărat al nostru. Mă așteptam în orice moment ca inima copilului să se oprească. Mă așteptam să aibă dureri, apoi să-l piardă.

Nu ne plăcea să vorbim despre nume pentru copii.

M-am așezat lângă ea, pe pat. Fără veste, a început să plângă și și-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Ești bine, iubito?, am întrebat-o în timp ce îi mângâiam părut.

— Da, a spus și și-a șters ochii. Cred că sunt de vină hormonii. Și nenorocitul ăla de grup de pe Facebook.

— Păi de ce?

— Îmi fac griji că nu voi fi destul de bună. Ca mamă, vreau să zic. Pentru că nu semăn cu acele femei și nici nu vreau să semăn.

I-am atins ușor brațul.

— Dar, până la urmă, e drăguț să îmi fac griji în legătură cu asta, în loc de grijile noastre obișnuite.

Ne-am întins pe pat și ne-am privit în ochi. Îmi plăcuseră mereu ochii ei. Pleoapele, subțiri ca o foiță transparentă, care tresăreau cu fiecare bătaie a inimii.

— De abia aștept, am zis, iar vocea mi-a tremurat. Îmi doresc ca tata să fi fost și el aici, ca să vadă copilul.

Anna m-a tras mai aproape de ea.

— Știu. E atât de nedrept ce s-a întâmplat. Ar fi fost tare mândru.

Tata făcuse infarct la două zile după ce i-am dat vestea. Micuțul Steve, care avea o cheie de rezervă, l-a găsit întins în pat. Ca de obicei, stătea pe partea pe care obișnuia să doarmă mama. Pe noptieră, avea ecografia pe care i-o adusesem noi.

Anna m-a privit, cu ochii încă umezi.

— De abia aștept să-i văd chipul mititel.

— Și eu, am zis.

— Nu-mi vine să cred că în sfârșit se întâmplă. Când îți dorești ceva atât de tare, când aștepți așa mult să se întâmple, pur și simplu…

Nu a mai putut vorbi și a izbucnit în lacrimi.

Eram afară, în grădină, și făceam experimente cu elicopterele mele teleghidate. Anna le numea jucării, deși nu asta erau. Aveam un elicopter nou și reușisem să atașez o cameră foto de o aripă a lui, dar a fost prea grea și s-a prăbușit în tufele de trandafiri.

Am tras cu urechea, pentru că mi se păruse că am auzit un țipăt. Se putea întâmpla în orice zi, de acum. Așteptam să cadă și celălalt pantof. Anna era sus, în pat, se odihnea. Mai avea cam o săptămână până la termen. Medicul ne spusese că așteptarea e partea cea mai grea.

Am luat elicopterul și am mai încercat o dată, după ce vântul se mai potolise. L-am putut înălța, i-am menținut direcția, dar apoi o pală de vânt l-a lovit de geamurile de la etaj și l-a prăbușit.

— Rob!, am auzit-o de data asta pe Anna, strigându-mă.

— Da?

— Poți să vii sus?

Am alergat pe scări și am găsit-o stând pe marginea patului, cu picioarele desfăcute.

— La naiba, ești bine?

— Cred că au început contracțiile.

— Sigur? Ești sigură?

— Da, a spus ea și s-a ridicat din pat, cu mâinile pe genunchi. E vremea. Și le-am simțit diferit decât orice am simțit până acum.

S-a uitat la ceas, un Casio pe care îl iubea pentru lanterna folosită noaptea și pentru precizie.

— De cât timp au apărut?

— Nu știu. Patruzeci și cinci de minute…

— Iisuse, Anna, ar fi trebuit să mă strigi.

— Voiam să fiu sigură. Cred că ar trebui să mergem.

— Iau eu bagajul.

— E sacoșa pentru prima zi…

Anna pregătise două sacoșe, cu etichete lipite pe ele.

Una era pentru zi, cealaltă pentru noapte.

Când eram pe cale să ieșim, iar Anna își făcea în minte o listă a lucrurilor pe care le-ar fi putut uita, m-am întins să iau și aparatul de fotografiat.

— Nici să nu te gândești să-l iei, Rob.

Am privit-o și mi-am dat seama că nu era momentul potrivit ca să ne certăm.

Doctorița tocmai plecase când Anna a scos un urlet, și primul meu gând a fost că a pierdut copilul. Am apăsat soneria pentru urgențe, dar deja un smoc de păr, care era de fapt capul copilului, începuse să se vadă. Doctorița s-a întors alergând și a chemat o asistentă, dar aceasta nu era pe nicăieri.

Anna țipa în continuare, așa că doctorița i-a prins picioarele în suportul aflat pe pat și mi-a dat mie să țin niște instrumente. A strigat ceva în direcția mea, dar nu am înțeles ce, așa că am rămas în capul patului, în timp ce Anna urla și îl împingea afară pe Jack.

La început, am glumit spunând că nu era uman. I-am spus micul nostru extraterestru. Nici când i-am văzut părul, nici când i-au îndepărtat placenta care îi acoperea corpul, nici când l-am auzit plângând nu mi se părea că e real.

N-o să uit niciodată cum i-a zâmbit Anna. Cum l-a luat în brațe și l-a pus la sân, atât de firesc, ca și cum ar fi avut o moașă care s-o învețe lucrurile astea. Îi zâmbea atât de sincer, de vulnerabil. Nu cred că mai văzusem niciodată zâmbetul acela.

— Vreți să-l țineți, cât timp o coasem o mami?, m-a întrebat doctorița.

L-am luat cu delicatețe în brațe, cu teamă că aș putea să-l strivesc. Era înfășat strâns, în siguranță, de parcă s-ar fi aflat mai departe în uter. Mă bucuram fiindcă părea să se simtă confortabil, departe de mâinile grosolane ale doctoriței.

În cărțile de parenting pe care le citisem, se spunea că va dura până ce eu și copilul vom forma o legătură afectivă. Că în timp ce legătura cu Anna va fi instantanee, cu mine se va dezvolta în timp.

N-a fost așa.

Am simțit-o imediat, un fulger care m-a lovit până în stomac, sentimentul că toată viața mea a avut acest scop.

Nu mi se părea posibil ca noi doi să putem crea din nimic această ființă. O altă persoană, cu degete, cu creier, cu suflet. Că am putut crea o viață. Că l-am putut crea pe Jack.

4.

Era cald pentru primăvară și Hampstead Heath era plin de oameni care ieșiseră la alergat, de excursioniști de o zi, de familii care plimbau copii cu cărucțul. Cei care veneau acolo des, bătrânii, erau pe băncile lor, ținând micile aparate de radio la ureche. Un băiat și o fată jucau fotbal cu mama lor – mai mult se prosteau, de fapt.

Jack avea o bicicletă nouă cu Spiderman, cu parbriz și roți ajutătoare, și de abia aștepta să se plimbe cu ea. Era greu de găsit un spațiu plan la noi pe deal, care să nu fie nici foarte aglomerat. Așa că ne-am dus la Heath, cum făceam de fiecare dată.

L-am urmărit pe Jack cum urca panta, cu bicicleta tot prea mare pentru el. Cât de repede se schimbau lucrurile! Avea cinci ani, era un băiețel de ispravă, cum ar fi zis tata. Era deja istorie perioada în care mergea cu cadrul pe rotile, în care nu nimerea cuvintele. Acum, lumea noastră însemnau cărțile de la bibliotecă, după-amiezile cu alți părinți și încercarea de a-l convinge că orele de teatru erau cool.

— Aici e bine?, l-am întrebat când am găsit o suprafață plană.

— Ok, a zis Jack.

— Băieți, nu aici. Un pic mai încolo e o râpă, a zis Anna.

— E bine aici, mama, a spus Jack.

Anna a mai stat o vreme pe gânduri.

— Nu prea cred că e bine.

Jack a suspinat și și-a dat ochii peste cap, un gest pe care-l învățase la școală.

— Hai, Jack. Să mergem în altă parte, am zis.

— Ok, a spus el și a împins bicicleta mai departe.

Am ajuns la o porțiune mai largă de teren fără denivelări, iar Anna a zis că e potrivită.

— Dar să mergi cu grijă, Jack, a adăugat.

Jack și-a fixat casca ca și cum ar fi fost un pilot de curse, apoi și-a dat drumul cu bicicleta pe alee, cotind printre oamenii care se plimbau. Am alergat în urma lui, zâmbind, radiind de fericire. A fost ca un moment dintr-un film, o amintire de familie în care totul e la locul lui, soarele aruncă o lumină caldă, copacii adie în vânt.

Am simțit cum cineva îmi atinge brațul și mi-am dat seama că Anna era lângă mine. La început, am crezut că e îngrijorată, că

stă acolo pregătită să-l prindă, până când mi-am dat seama că și ea zâmbea.

Jack a încetinit, pentru că terenul începea să urce puțin, iar eu am fugit în spatele lui și l-am împins, așa cum și taică-miu făcuse odată cu mine, scandând de bucurie când am mers pentru prima oară cu bicicleta.

— Ai mers excelent, Jack, bravo, i-am zis apoi.

— Pot să mă mai dau?, a întrebat el.

— Sigur că poți.

S-a urcat din nou pe bicicletă și a exersat mersul în cerc, făcându-ne cu mâna tot timpul. Eu și Anna stăteam de vorbă, nu prea eram atenți. La un moment dat, în loc să ia curba, a intrat direct într-un copac.

Anna a început să țipe și am alergat amândoi spre el. Stătea întins pe jos, cu privirea lipsită de concentrare.

— Ești ok?, l-am întrebat, îngenunchind lângă el.

A dat din cap cu un aer confuz, ca și cum nu și-ar fi amintit ce s-a întâmplat.

— Ești rănit?, l-am întrebat. Câte degete am aici?

Jack a zâmbit.

— Un milion.

— Știi cum te cheamă?

— Jack.

— Știi cum mă cheamă pe mine?

— Domnu’ Față de Purcel, a zis și a început să râdă.

— Perfect. Cred că o să fii bine.

L-am ajutat să se ridice și am luat bicicleta de jos.

— Ce ai pățit, dulceață? Ești bine?, l-a întrebat și Anna, scuturându-i de praf pantalonii.

— Sunt bine, a spus Jack, părând în continuare confuz.

— Totuși, cum s-a întâmplat, frate?, am zis eu.

— Nu știu… Eram pe bicicletă, și apoi… nu știu. Parcă am amețit dintr-o dată și pe urmă am dat în copac.

Când ne-am întors acasă, m-am așezat cu Jack în sufragerie, ne-am pus câte o ciocolată caldă și ne-am uitat la *Final Score*. Jack era atent și din când în când murmura numele echipelor.

Accrington, Chesterfield, Blackburn. A încercat să le pronunțe răspicat pe cele mai complicate: Gillingham, Scunthorpe, Shrewsbury.

În timp ce asculta și emisiunea, a început să se uite prin fotografiile pe care le făcuse cu aparatul nou. Fusese un cadou primit la aniversarea de cinci ani și nu se despărțea de el niciodată. Îl apuca mereu cu ambele mâini, așa cum îi arătasem noi, când îi spusesem că nu e o jucărie, Jack, nu e o jucărie. După ce termina de făcut poze, ștergea ecranul cu o bucată de hârtie igienică și îl punea în cutia lui.

— Tati, a zis el, punând cu grijă aparatul jos pe măsuța de cafea. Putem să mâncăm diseară pâine prăjită cu brânză din aia bună?

Era pâine prăjită cu unt și cu brânză topită, băgată în cuptorul cu microunde.

— Sigur! O să-i spun lui mami să facă.

— Îți face și ție?

— Nu, am zis. O s-o pap pe a ta.

— Nuuuuuuu, a zis Jack. Dacă îmi mănânci pâinea cu brânză, o să-ți fac ceva urât de tot.

— Cum ar fi?

— Păi…

Și-a dus un deget la buze și a căzut pe gânduri.

— Va trebui să mergi să te culci devreme și… și nu mai ai voie să te uiți la fotbal!, a declarat, triumfător.

— Aoleu, am zis, și am început să-mi scarpin bărbia. Bine, ai câștigat. N-o să ți-o mănânc.

Jack a strălucit de bucurie, iar eu m-am dus în bucătărie, să dau comanda. Anna deja îi ghicise gândurile și pregătea pâinea.

— E bine, cum e?, m-a întrebat.

— Da, e perfect în regulă.

— Tot nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Anna, a căzut doar de pe bicicletă. E ceva ce se întâmplă mereu.

— Dar a fost ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința. A zis că ametise.

— Nu s-a mai putut concentra, a fost distras, atâta tot. Pedalatul e ceva nou pentru el.

Anna nu a părut convinsă. Mi-a dat farfuria, iar eu i-am dus-o lui Jack.

Pâinea asta prăjită cu unt sau cu brânză era singura mâncare pe care știa s-o facă tata. Făcea totul prin casă, dar nu reușise să învețe să gătească. Când mama era plecată la lucru, asta îmi pregătea el pentru cină. Știa s-o facă tare bună. Pâinea nu prea arsă, apoi un strat de unt imediat ce ieșea din aparat. Peste unt, câteva felii subțiri de brânză. O băga pe urma și în cuptorul cu microunde și o supraveghea, așteptând să facă o crustă fină deasupra.

După ce mama a murit, îi făceam eu pâine prăjită cu unt și brânză. Stătea tăcut la masa din bucătărie, pe scaunul unde stătea de obicei ea, cu furculița și cuțitul lângă el, tacâmurile pe care le folosea mereu mama. În fiecare seară plângea, iar eu nu puteam să-l ajut decât pregătindu-i cina.

— Mulțumesc, frumusețe, îmi spunea când îi puneam farfuria în față.

Era ceea ce spusese mereu. De față cu prietenii mei, îmi spunea *fiule,* dar acasă eram mereu *frumusețe*.

A fost tot ce am reușit să fac pentru el. Timp de un an, i-am pregătit pizza lui congelată preferată, clătite, cartofi prăjiți. Când venea acasă după tura de vineri, îl așteptam cu felul lui preferat – două felii de pâine prăjită cu brânză topită deasupra și un tub de ketchup lângă.

M-am uitat la Jack cum mânca. Își pusese și el ketchup deasupra, și acum i se scurgea puțin pe la colțul gurii. Încă se mai uita la fotbal, silabisind numele echipelor. Uneori, îl puteam vedea pe tata în fiul meu. Felul atent în care mânca. Cum își înclina capul într-o parte când era foarte concentrat, ca și cum altfel nu ar fi auzit la fel de bine.

Visam uneori cu ochii deschiși, mi-i imaginam pe ei doi împreună. Cum tata l-ar fi lăsat să-i stea în poală, așa cum mă lăsa pe mine când eram mic. Cum într-o zi, când Jack avea să mai crească un pic, urma să mergem toți trei la West Ham. Cum l-ar lăsa să stea pe locul din față în taxi și să vorbească în aparat cu dispeceratul.

Tata ar fi fost atât de mândru de Jack.

— Serios, frate, nu avioanele alea teleghidate, nu din nou. Nu afurisitele de avioane teleghidate.

Eram cu Scott la The Ship, care ne ținea loc de birou. După-amiezile era liniște acolo, mesele largi erau goale și ne puteam întinde laptopurile. Mobila de lemn te făcea să te simți ca pe un vapor; vitraliile îți dădeau senzația că ești în biserică.

— Chestia e că… am început eu.

— Nu.

— Dar am făcut progrese, Scott.

— Iisuse, Rob, te rog nu începe din nou…

— Îți fac cinste cu câte băuturi vrei dacă mă lași numai cinci minute să-ți vorbesc despre avioanele teleghidate.

Scott a râs și a lovit cu palma masa de lemn.

— Nu e nimic ce ai putea să-mi cumperi de băut care să merite să te ascult vorbind despre drone.

— Mai du-te naibii.

Deși Scott crescuse la câteva străzi distanță de mine și mersese la Cambridge, nu ne întâlnisem până la Simtech, până în ziua în care m-au chemat să discute despre propunerea mea. Avusesem vieți paralele, așa ne plăcea să glumim. Scott era singurul absolvent de la Cambridge pe care-l cunoșteam care să-și cumpere lenjeria de corp de la Romford și să aibă un tort cu West Ham la fiecare aniversare, până la majorat.

— Schimbând vorba, totuși, chiar am nevoie de codul ăla, a zis Scott.

Mi-am verificat telefonul, ca și cum tocmai aș fi primit un email important. Trebuia să fi scris niște coduri pentru o companie de hărți din China, dar trăgeam de timp, iar Scott știa asta.

— Mă ocup de asta, Scott. Chiar mă ocup. Doar că e mai complicat decât credeam.

— Atunci, dă-i lui Marc să facă el.

— Va fi complicat și pentru el.

Scott voia să o dea programatorilor din Belgia, dar eu insistasem să mă ocup.

— O fi, dar ei măcar sunt șase oameni, spusese Scott.

— Știi că în programare asta nu contează.

Asul meu din mânecă. Ia-i ochii lui Scott cu o chestie științifică de care nu are habar. Era bogat, un om de afaceri sclipitor, dar nu avea habar de programare.

Pe fața lui Scott apăruseră în ultima vreme riduri de îngrijorare. Știam că are probleme financiare și tot căuta

soluții. De asta avea nevoie de mine să scriu un cod – pentru a impresiona un potențial client din China.

— Rob, uite, ești amicul meu și lucrăm împreună de multă vreme. Mereu am căutat să ne înțelegem bine, dar chiar trebuie să pun piciorul în prag de data asta. Am nevoie de codul ăla blestemat până la sfârșitul săptămânii, ok?

Am privit pe geam, observând cu coada ochiului cum bate nervos din picior. Nu voiam să piardă compania, în niciun caz. Ar fi însemnat să-mi pierd și eu salariul, ceva ce o speria de moarte pe Anna. Dar, mai mult decât asta, aveam nevoie de Simtech ca să-mi duc mai departe proiectul meu cu hărțile, cu avioanele teleghidate. Aveam nevoie de numele lor, de contractele lui Scott în lumea finanțelor. Fără ei, aș fi fost din nou acolo de unde pornisem, în acel apartament plătit de Anna, muncind de zor la un plan care poate nu ar fi dus nicăieri.

— Dacă îți aduc codul până vineri, pot să-ți vorbesc și despre avioane?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rob, a zis Scott și a început să râdă. Juan, poți să ne aduci două beri?, l-a strigat apoi pe barman, cu un accent spaniol impecabil.

Juan a încuviințat, apoi a umplut două halbe și le-a împins spre noi.

— Bine, dă-i drumul. Sunt numai ochi și urechi, a zis Scott, luând o înghițitura de bere. Dar promite-mi că e gata codul până vineri, orice ar fi.

— Promit.

Scott a zâmbit și a dat din cap.

— Bine, atunci. Avioane teleghidate să fie. Subiectul meu preferat.

— Deci, am început eu. Am mai vorbit despre asta și știi exact ce gândesc eu. Acolo e viitorul. Programul e ieftin, iar oamenii îl vor folosi cu încredere. Îi va ajuta enorm. Îi va ajuta să comande pizza, cafea, orice…

— Rob, lasă introducerea, m-a oprit Scott. Am mai auzit-o de un milion de ori, deja. Acum îmi vei spune cum îi va ajuta pe pompieri, pe polițiști…

— Exact. Dar mai e și ceva nou și despre asta am vrut să vorbim.

— Ok, continuă.

— Drone personale.

— Personale?

— Da. Foarte ieftine și foarte durabile.

— Bun, a zis Scott, nedumerit. Și ce vor face ele?

— În cea mai mare parte, vor face poze.

— Poze?!

— Da, în genul selfie stick-urilor. Le știi, nu?

— Mda, din păcate.

— Cam așa vor fi și dronele. Vor putea fi controlate de pe telefon. Imaginează-ți numai – ești la o nuntă și vrei să faci o poză cuprinzătoare de grup. Sau te urci pe un vârf de munte și vrei să le arăți oamenilor cât de mult ai urcat, cât de fascinant este peisajul. Sau ești în mulțime, la un meci de fotbal. În urmă cu doar câțiva ani, erau chestii destinate doar profesioniștilor. Nimeni nu o putea face doar cu câțiva dolari și o bucată de plastic.

Scott a căzut pe gânduri câteva minute.

— Uite, chiar înțeleg, Rob. În mod cert e ceva real acolo și tu i-ai dat de capăt, doar că e prea…

— Prea cum?

— O treabă prea nișată, Rob.

— Așa s-a spus la început și despre selfie stick-uri. Telefonul lui Scott a scos un piuit.

— La dracu', trebuie s-o șterg.

— O întâlnire de afaceri?

— Nope. O tipă nouă, a zis.

— Ah.

— E rusoaică. Încântătoare, dar cere multă atenție.

— O să te plictisești de ea în vreo șase luni.

Scott s-a uitat la laptop.

— Ești cam dur, amice.

— Scuze, doar glumeam, i-am zis.

— Probabil că ai însă dreptate, a zis Scott și i-a făcut cu mâna lui Juan. Dar aș putea spune și eu același lucru despre tine. Îți place să cucerești, să tatonezi, să dai de urma unui proiect, iar apoi te plictisești.

— Bingo.

— Ok, a zis el și a dat pe gât ce mai rămăsese din bere. Nu-ți face probleme pentru notă, mă ocup eu. Doar te rog, te rog, termină-mi codul ăla, bine?

era pentru prima dată când vedeai zăpadă, așa că ne-am dat cu sania, din vârful dealului, ca băieții mari și viteji, și îmi amintesc atât de bine cum zburam în jos cu viteză, cu tine strâns între coapsele mele, iar zăpada ne lovea cu putere fețele. singurul lucru pe care l-aș schimba, jack, ar fi să-ți pot vedea fața, să-ți pot admira chipul în timp ce ne îndreptam spre poala dealului, cu sania.

5.

Ploua torențial, iar noi stăteam la poalele Monumentului. Am privit în sus la coloana uriașă, piatra bej acum udă de picăturile de ploaie, aceeași nuanță monotonă până sus, unde se zăreau niște aripi de păsări zbătându-se.

Am început să urcăm scările în spirală, cu Jack în fața mea, mergând pe cât de repede putea, cu aparatul de fotografiat agățat pe umăr. Când am ajuns pe la jumătate, am simțit vântul din ce în ce mai întețit, iar lumina parcă mai puternică, pe măsură ce ne apropiam de vârf.

De când îmi puteam aminti, poate de când Jack începuse să vorbească, adora să fie la înălțime. La început, se simțea bine în capul scărilor, în mansardă, apoi pe clădiri înalte, pe dealuri, pe stânci – oriunde putea avea o priveliște largă.

Mergeam pe culmea Parliament Hill și priveam de acolo întreaga Londră. Jack stătea pe umerii mei, lovindu-mă cu călcâiele în piept, și îmi arăta entuziasmat toate clădirile care atingeau cerut: Telecom Tower, Gherkin, Canary Wharf.

Când a mai crescut, printa poze cu zgârie nori – Burj Khalifa, Taipei 1010, turnurile Shanghai și Petronas – și le punea pe peretele de lângă pat. Spunea că își dorește să se urce într-o bună zi în fiecare dintre ele.

În vârful Monumentului, eram singurii vizitatori pe platforma de unde puteai admira priveliștea. Am fost uimit de cât de îngust era locul acela, cât de tare se strângeau pereții a căror tencuială se scorojise.

— Și cum a fost la școală azi? Ai învățat ceva interesant?

Încă mai purta pantalonii gri de uniformă și tricoul polo verde cu însemnele școlii, Amberly Primary.

Jack nu mi-a răspuns. Era preocupat să se aplece peste balustradă și să privească în jos.

— Jack?

A suspinat ca un adolescent exasperat, blazat.

— Matematică, lectură, caligrafie și educație fizică, a spus ca și cum ar fi recitat o poezie și abia apoi a ridicat ochii spre mine. Tati, de ce se cheamă Monumentul?

— Mai ții minte când ți-am povestit despre incendiul cel mare din Londra?

— Ăla de demult?

— Da, de demult. Au construit acest monument în memoria celor care au murit atunci.

— De ce?

— Pentru că asta fac oamenii uneori. Construiesc monumente, ca să-și amintească de cei care nu mai sunt.

— De la ce a pornit incendiul?

— Păi, a izbucnit foarte aproape de locul ăsta, chiar aici, după colț. În trecut, multe case erau făcute din lemn.

— Și a trebuit ca acele case să fie construite din nou?

— Da.

— Asta e chiar rupere.

Jack a încercat să se ridice pe vârfuri și se aplece din nou peste balustradă, ca să vadă mai bine. *Rupere*. De când începuse școala, tot ce îi plăcea era *rupere*.

— Vrei să te iau în cârcă? Așa o să poți vedea ca lumea.

— Nu sunt prea mare pentru asta?

— Ești mare, dar nu chiar așa de mare, i-am spus și l-am ridicat pe umerii mei.

Îl puteam simți cum întoarce capul în toate direcțiile ca să privească, cum își mișcă buzele, încântat. Îi simțeam din nou călcâiele apăsându-mi pieptul.

Ne-am apropiat de margine și am privit spre est, de-a lungul râului. În marea de gri, se distingeau doar două alte culori – un pâlc de copaci de un verde crud, pe malul apei, și asfaltul roșu de la un loc de joacă pentru copii, ascuns printre blocuri.

— Uite, tati, se vede Tower Bridge.

— Uau, da, se vede. Vrei să faci poze?

A dat din cap solemn și l-am simțit cum deschide geanta în care purta aparatul foto, apoi cum îl scoate.

A început să pozeze, iar coapsele lui se contorsionau, se suceau în încercarea de a găsi cea mai bună poziție. Îi plăcea să facă fotografii de la înălțime și printasem câteva dintre cele mai bune, ca să le adauge la colecția lui de lângă pat. Soarele de dimineață, surprins de la fereastra dormitorului său. Un sfârșit de săptămână în Dorset, un far albicios care se profila pe cerul movuliu. Picăturile de ploaie pe geamuri, surprinse din vârful lui Canary Wharf.

Apoi s-a oprit și a rămas nemișcat pe umerii mei, și eu m-am gândit că s-a întâmplat ceva. Am privit în sus, și el era doar

foarte liniștit, privea peste oraș, ca un fermier bătrân care își admiră recolta.

Londra era singurul oraș pe care-l cunoscuse Jack. Metroul era dragonul lui neîmblânzit. Știa că nu trebuie să calce în gropi sau pe capacul canalului, altfel e în pericol să fie mâncat de animale sălbatice. Mergea în Chinatown să cumpere meniuri cu pachețele de primăvară încă de la doi ani și știa toate numele podurilor de peste Tamisa. Iubea orașul. Să privească apusul într-o seară de vară de pe South Bank. Să sară prin bălțoace, cu cizmele lui de cauciuc, la Billingsgate. Curentul de aer cald, când coborai la metrou. Ceața nelipsită, care devenea ușor o parte din tine.

Am stat așa o vreme. Un uriaș cu patru brațe, care asculta sunetul sirenelor de poliție în depărtare, claxoanele din trafic, bâzâitul permanent al orașului, un zgomot pe care-l observai abia când nu mai era.

Jack a rămas tăcut în metrou pe drumul spre casă. Știam că numără stațiile, un obicei pe care-l deprinsese de la Anna. Ea încă o mai făcea. Mai întâi arunca o privire rapidă la harta cu stațiile, apoi buzele ei începeau să se miște încet, rostind numele fiecăreia, până la cea unde trebuia să coboare.

Când a venit la Londra, a început să memoreze fiecare traseu pe care-l făcea. Îmi putea spune pe nerăsuflate cum ajungi de la Piccadilly Circus la Camden Town sau care e cea mai rapidă rută din Lancaster Gate până la Regent's Park. Uneori, era mai ușor să o întrebi pe Anna decât să te uiți pe o hartă.

Încă mai ploua când am ieșit de la metrou. Ne îndreptam spre Hampstead, spre acel local unde se țineau și cursuri de yoga pentru proaspetele mămici, unde puteai de asemenea să iei diferite gustări organice și aveau cea mai bună cafea. Am găsit o masă și am comandat o cafea simplă. Am ascultat discuția a două doamne de la masa de alături, despre o mamă al cărei copil refuza mâncarea, pentru că era mult prea răsfățat. Asta se întâmplă, spuneau ele, când îl hrănești cu lapte din biberon și îi dai tot soiul de mizerii procesate.

Mi-am băut cafeaua și mi-am verificat mail-ul pe telefon. Erau invitații la conferințe pentru investitori, ceva acte de completat de la contabilul firmei. Fusesem invitat să vorbesc la

un eveniment despre cum să gândim în viitor realitatea virtuală.

Jack fugise la zona de joacă pentru copii, și acum intra printr-un tub de plastic împreună cu un băiat pe care-l știa de la școală. Cele două femei continuau să vorbească, acum ajunseseră la depresia bonelor și cum ea trebuie probabil să fie de origine slavă, ca și bonele, și mi-am dat seama de ce Anna ura locul ăsta. Era mai bine dacă erai bărbat. Te lăsau în pace.

Mi-a bâzâit telefonul. Era Scott.

Credeam că îmi trimiți codul ăla.

Sunt cu Jack la joacă, putem vorbi mai încolo?

A urmat o pauză, știam că se gândește. Apoi am văzut că tastează din nou.

Rob, te rog să mă suni, încep să mă enervez.

Scriu codul un pic mai încolo, nu-ți face griji.

Nu aveam de gând să-l scriu. Compania din China era imensă, duduia de bani, ne-ar fi înghițit fără să stea pe gânduri. Aveau angajații lor, propria infrastructură. Simtech pe care o știam noi avea să fie ucisă, și odată cu ea și orice șansă a mea de a-mi lansa proiectul cu dronele.

M-am uitat după Jack. Alături de un alt băiat, încerca să intre pe geamul unei mașini din plastic, în stilul *Dukes of Hazzard.* Mi-am lăsat jos telefonul și l-am urmărit. Încă de când era mic, îmi plăcea să mă uit la el jucându-se cu alți copii, primele lui eforturi nu tocmai reușite de a-și face prieteni. Cum încerca să-i cucerească arătându-le jucăriile lui, creioanele colorate, mașinuțele, desenele pe care le făcea.

Mi-am băgat mâna în buzunar după lista de cumpărături pe care mi-o dăduse Anna. Listele ei mă făceau de fiecare dată să zâmbesc. Cât de îngrijite erau, cât de detaliate, cum preciza de fiecare dată numele roșiilor cherry care trebuiau luate numai de la o anumită firmă, instrucțiuni pentru cum să aleg cele mai bune vârfuri de asparagus și cele mai coapte fructe de avocado. Păstram listele ei vechi de cumpărături în portofelul meu și le citeam când eram în tren, în autobuz, pe bancă, așteptând-o pe ea să apară.

Mi-a scris o dată: *Uită-te pe spatele listei ce fel de brânză să cumperi dacă nu au Gruyere*. Pe spate, erau trecute șapte feluri diferite de brânză, iar în paranteză un număr, care le plasa în ordinea importanței lor.

Mi-am ridicat privirea de la lista de cumpărături și nu l-am mai văzut pe Jack. M-am ridicat brusc în picioare, am vărsat cafeaua pe masă. Tot nu-l vedeam pe nicăieri, dispăruse din zona de joacă. Apoi, cu greu, l-am observat într-un colț, zăcând nemișcat la pământ.

Am alergat într-o suflare și l-am găsit cu fața în sus, privind absent tavanul.

— Jack, Jack! Ești bine?

M-a privit într-un final, cu ochii înghețați. Era ca și cum de-abia s-ar fi trezit și nu știa unde este.

— Te-ai rănit?

— Nu, a zis. Doar am căzut.

— Sigur nu te-ai accidentat?

Jack și-a îngustat ochii.

— Mă simt… mă simt aiurea…

— Aiurea în ce fel, dragule? Ești amețit?

— Cum adică amețit?, m-a întrebat.

— Știi, ca atunci când te învârți prea mult sau când ești în carusel?

— În caruselul ăla mare?

— În ăla.

Jack a dat din cap.

— Știi, și uneori te învârți foarte repede, apoi sari de pe căluț și te simți ciudat. Aia e amețeala. Așa te simți acum?

— Da, cred că da.

— Și s-a mai întâmplat să te simți așa și altă dată? La școală?

Jack a stat un moment pe gânduri.

— Săream pe salteaua umflată cu Nathan și brusc am simțit ca niște nave spațiale la mine în cap.

— Le simți și acum?

— Nu, tati, nu te prosti, a zis el și s-a ridicat de pe podea, iar culoarea i-a revenit în obraji.

Încă de când Jack căzuse de pe bicicletă în parc, Anna era convinsă că fiul nostru are probleme de echilibru. Eu nu eram convins. Poate că fusese doar exuberanța momentului, îi spusesem. Era normal ca puștii să se lovească de tot felul de lucruri. Dar ea era insistentă. Nu se întâmpla doar când alerga de colo-colo, îmi zisese. Observase același lucru când Jack se dusese la baie înainte de culcare.

— Pot să mă duc să mă mai joc cu prietenul meu?

— Te simți bine acum?

Jack s-a întins, ca abia trezit din somn.

— Da, sunt bine.

— Du-te atunci, dar să ai grijă!, i-am spus.

A fugit și l-a găsit pe băiețelul cu care se jucase mai devreme. L-am urmărit cum se strecura prin tunelurile de plastic și cum s-a cocoțat într-o mașină de poliție, încântat că are alături un tovarăș de năzbâtii.

— Cum a fost ziua?, a întrebat Anna când s-a întors acasă.

Avusese o întâlnire cu un client și de abia aștepta să scape de servieta cu laptopul în ea, de pantofii cu toc și de machiaj.

— A fost bine. Liniștită, am spus, amestecând în risotto.

— Ești bine?

— Da, doar puțin obosit.

— Unde e Jack?, m-a întrebat.

— Sus, la el în cameră.

— Ah, bine. Merg mai încolo să-l văd.

Și-a umplut un pahar cu apă de la robinet, s-a sprijinit de chiuvetă și și-a aruncat pantofii din picioare. Știam că nu era ușor pentru ea să muncească la bancă în timp ce eu îl duceam și-l luam pe Jack de la școală, aveam grijă de el. Deși mersese la o școală unde fetele erau educate să fie puternice, independente și emancipate, tot se simțea aiurea să vină acasă și să mă găsească gătindu-i fiului nostru, glumind cu el despre chestii pe care le făcusem de-a lungul zilei. În sufletul ei, știa că acesta era rolul ei în viața lui Jack.

Totuși, Anna nu era genul de persoană care să se lase copleșită de frustrări. Găsea o cale de a compensa. Când venea acasă, în loc să stea cu picioarele pe pereți, petrecea tot timpul alături de Jack, îi făcea baie și-l ajuta cu temele rămase. Deși muncise o zi întreagă, Anna era cea care se asigura că Jack nu merge la culcare fără un pahar cu apă alături, fără ușa de la dormitor deschisă în unghiul potrivit și fără jucăriile de pluș, așezate de-o parte și de alta, pe pernă.

M-a îmbrățișat și m-a sărutat pe gât.

— Avem mâncare de copii sau de adulți în seara asta?

— De adulți.

— Pe bune?

— Vrei baghete de pește și fasole din nou, așa e? Nu, am făcut risotto.

— Oh, ce stilat, a glumit.

— Ești dezamăgită?

— Nu, risotto sună genial, a zis ea. Cum a fost la joacă?

— A fost bine. Lui Jack i-a plăcut, s-a întâlnit cu un prieten acolo. Ah, și cred că am văzut-o pe una dintre amicele Lolei.

— Pe cine?

— Pe aia snoabă.

— Oh, m-ai lămurit cu asta.

— Nu știu cum o cheamă… Una cu o eșarfa la gât. Pantaloni trei sferturi, largi.

Anna a clătinat din cap.

— Tocmai le-ai descris pe toate prietenele ei.

Am început să tai niște ceapă, pregătindu-mă s-o călesc. Știam că trebuie să aduc vorba.

— Nu trebuie să-ți faci griji, dar Jack a căzut din nou.

— Aoleu! Și e bine?, a întrebat ea și s-a întors cu fața spre mine.

— Da, e cum nu se poate mai bine. Fusese un pic amețit, așa mi-a zis.

Anna s-a făcut palidă și a început să-și frece nervoasă degetele.

— Știam eu că e ceva în neregulă.

— Iubito, mereu faci așa, i-am zis și i-am pus un braț pe după umeri.

— Îl duci tu la doctor mâine?, m-a întrebat, trăgându-se de lângă umărul meu.

— Sigur că pot, dar chiar crezi că e nece…

— Da, e necesar, Rob. Deja a trecut mult timp de la primul accident.

— Bine, o să-l duc. Cred că e doar vreo infecție la ureche sau ceva. Știi că mai avea când era mic de tot?

— Deci crezi și tu că se întâmplă ceva?, m-a întrebat.

— Iisuse, Anna. Nu, chiar deloc. Spun doar că nu ar trebui să-ți faci griji…

În timp ce noi vorbeam, l-am observat pe Jack care se cățăra pe brațul fotoliului și făcea acrobații în sufragerie.

— Doar uită-te la el. E sănătos și fericit.

— Așa sper, a zis Anna. Însă obosește repede la școală, ai observat?

Jack încerca acum să facă tumbe pe podea.

— Pe bune, iubito. Nu e nimic în neregulă cu el.

6.

— Acum, nu vreau să vă îngrijorez, dar e ceva la care cred că ar trebui să aruncăm o privire, a zis doctorul, uitându-se pe radiografie.

Lângă mine, am simțit-o pe Anna tresărind, apoi aplecându-se în scaun.

Cu două săptămâni în urmă, fusesem tot aici, în cabinet, împreună cu Jack. Medicul îl pusese să meargă drept, îi băgase o lanternă în ochi, îi testase reflexele cu un ciocan de cauciuc. Era în regulă, spusese doctorul. Dar ceea ce simțise Jack avea totuși ceva în comun cu simptomele epilepsiei, așa că sugerase ca măsură de precauție să facem niște analize și o tomografie.

Ne-am dus cu toții împreună să-i facem tomografia. L-am asigurat că nu-l va durea nimic și că îi vor face doar o poză la cap. I-am promis că dacă va sta nemișcat, ca o statuie, vom merge pe urmă la McDonald's și îi vom lua un Happy Meal și o înghețată.

— Așadar, a continuat doctorul. Fotografia arată ceva micuț la creier. Nu știm exact despre ce e vorba, dar, ca să fim siguri, vă vom trimite mai departe la un specialist.

— Ceva micuț? Ce înseamnă asta?, am întrebat.

— În primul rând, nu vă panicați. Chestiile astea se dovedesc într-un final a nu fi îngrijorătoare. Ar putea fi cel mai probabil un chist. În foarte puține cazuri, este vorba despre o tumoră. Și, chiar dacă ar fi cazul unei tumori, de cele mai multe ori se dovedesc benigne.

Tumoră. M-am gândit imediat la Jack, pe care-l lăsasem afară, la locul de joacă.

— Și nu ne puteți spune mai multe?, a întrebat Anna.

Medicul a mai privit o dată radiografia. Și-a mișcat buzele în timp ce citea datele înscrise acolo.

— Nu, nimic altceva, mă tem. Doar că există o leziune și este nevoie de mai multe investigații.

Anna a tras adânc aer în piept și am putut vedea că își ciupește pielea de pe încheietură ca să se calmeze.

— Deci, ce se întâmplă mai departe? Va avea nevoie să fie operat?, am întrebat.

Medicul și-a împreunat palmele.

— Doamne ferește, să nu vorbim încă despre așa ceva, domnule Coates. Nici nu știm încă despre ce este vorba. Poate

nu e nimic serios. Dar, ca să nu pierdem timpul, îl voi trimite cât mai repede să fie văzut de un specialist.

— Putem merge săptămâna aceasta?, a întrebat Anna.

Doctorul și-a privit calendarul.

— Vă pot programa miercuri, dacă sunteți liberi.

— Mulțumim, a zis ea.

Un specialist? De ce naiba avea nevoie Jack să meargă la un alt medic, dacă nu era nimic serios?

— Și chiar nu ne puteți spune mai multe?, l-am întrebat și eu pe doctor.

— Îmi pare rău, chiar nu pot. Dr. Kennety va fi mult mai calificat să evalueze radiografia.

— Da, înțeleg asta, am zis. Totuși, din experiența dumneavoastră…

Avea o fotografie pe birou, întoarsă cu fața spre noi, și m-am întrebat dacă în ea sunt copiii lui.

— Dacă este într-adevăr vorba despre o tumoră, la vârsta lui Jack va fi nevoie de operație, mai mult ca sigur, însă încă nu știm nimic și ar fi lipsit de etică din partea mea să fac speculații. Și, cum am mai spus, dacă într-adevăr este o tumoră (și nu știm dacă e așa), cele mai multe din ele se dovedesc într-un final benigne. Așa că, știu că e greu, dar v-aș sfătui să nu vă alarmați.

Benigne. Cele mai multe se dovedesc benigne. Picioarele îmi tremurau când am ieșit din cabinet și mă pregăteam să mă sfătuiesc cu Anna, când Jack a venit în fugă spre noi, purtând un fel de pelerină.

— Putem merge acum la McDonald’s?

— Sigur că mergem, am zis și i-am ciufulit părul și i-am netezit cutele pelerinei.

La fast food, în timp ce eu ocupam o masă, Jack a mers cu Anna să comande. Purta hanoracul cu Angry Birds și jeanși albaștri. Avea părul puțin prea lung, căzându-i în bucle blonde în spatele urechilor. S-a întors triumfător, cu cutia de Happy Meal în brațe.

S-a așezat la masă și a început să-și desfacă atent hamburgerul. L-am urmărit cum scoate feliile de castraveți murați, cum șterge sosul, apoi savurează în liniște. Când a terminat, ne-a zâmbit, s-a șters la gură și ne-a întrebat dacă îi

mai luăm unul. Nu era nimic în neregulă cu el. Nu putea fi. Doar uită-te la el!

— Nu vreau să merg, Rob.

— Știu, dar te va deconecta puțin.

— Mda, mă rog, a zis Anna. Și tu de ce ții așa mult să mergi? De obicei, urăști evenimentele de genu'.

Era o petrecere cu ocazia lansării cărții de rețete vegane a Lolei.

— Recunosc, nu e cea mai tare chestie din lume. Dar, dacă nu mergem, o să stăm aici și să ne facem griji.

Anna m-a privit de pe cealaltă parte a mesei de bucătărie.

— Eu pur și simplu… Doamne, nici nu vreau să mă gândesc…

— Iubito, am zis și m-am întins peste masă, apoi am apucat-o de mână. Nu trebuie să gândești așa. Adu-ți aminte ce a spus doctorul. Doar în foarte puține cazuri e o tumoră. Și, chiar și atunci, aproape sigur va fi una benignă. Vor doar să elimine orice suspiciune, atâta tot.

Anna nu mi-a răspuns și mi-am dat seama că își scrâșnea dinții.

— Haide, ar trebui să mergem. Jack de abia așteaptă să o vadă pe India.

— Ai dreptate, a zis, după o pauză. O să-mi mai alung gândurile.

— Salutare, maimuțicilor, a zis Lola când am intrat în depozitul reconvertit de la Hackney Wick.

Stăteam sub o scară de metal care nu ducea nicăieri. Lângă noi, doi bărbați cu ochelari erau așezați pe o canapea care părea că fusese salvată de la vechituri.

Lola purta o salopetă cu un imprimeu de vară, verde, cu frunze.

— Vai, minunat, l-ați adus pe Jack. India o să fie încântată.

— Bună, mătușă Lola, a spus Jack.

— Ca să vezi, băiețelul meu preferat, a zis Lola.

S-a aplecat să-l sărute pe cap și am simțit-o pe Anna tresărind.

— Arătați atât de bine cu toții. Hai să vă conduc înăuntru. Acum, cred că nu veți fi prea surprinși să aflați că tot ce vom

servi în seara asta e făcut după rețetele mele. Totul e crud și organic, nimic nu are chimicale în el.

Am zâmbit și m-am gândit dacă e cazul să dau glas răspunsului meu standard, anume că totul pe lume e chimic. Corpurile noastre, Lola. Salopeta ta, colierul, merele, cuțitele de tăiat portocalele, totul era făcut din elemente chimice.

— Mersi că ai venit, Rob, mi-a zis Lola și mi-a strâns brațul. Știu că nu e chiar genul tău preferat de eveniment.

— Nu știu, Lola. Mă gândesc că ar putea fi. Știi cum se zice, să nu refuzi o farfurie din care nu ai gustat. În plus, am zis, întinzând mâna după un pahar de șampanie de pe o tavă, ne putem opri oricând la McDonald's în drum spre casă!

— Să nu cumva să îndrăzniți, a zis Lola și a privit deja peste umăr, căutând următorul invitat pe care să-l întâmpine.

Jack a fugit să se joace împreună cu India, iar eu și Anna am rămas în fața unei mese cu mâncare și băutură.

— Ești bine?, am zis.

— Da, așa cred.

— Sigur?

— Poți să nu mă mai întrebi dacă sunt bine?!, a izbucnit Anna.

— Îmi pare rău, eu doar…

S-a întors cu spatele și a luat de pe masă ceva ce arăta a pastă din cereale.

— Vrei să bei ceva?, am întrebat-o.

— Conduc, Rob.

— Nu e nevoie, am putea lua un taxi până acasă și să lăsăm mașina aici.

— Nu am atâta nevoie disperată de o băutură cât să abandonez mașina în Hackney.

— Bine, atunci.

M-am dus să mă uit la un tablou din hol. Când m-am întors, Anna încă mai mânca. Chestia aia care părea o pastă din cereale se dezintegra.

— E bună?

— Nu, mi-a șoptit la ureche. E oribilă, parcă ar fi rumeguș.

Am pufnit pe nas și am scuipat șampania.

— Am vrut să o arunc, dar nu știu unde.

— Nu e un…

— Nu e, m-am uitat. Nici coș de gunoi, nici farfurii murdare. Cum naiba de nu au farfurii deloc?

Anna își rotea privirea prin cameră, iar fața îi era foarte palidă, ca în zilele de după pierderile de sarcină. Pielea subțire de pe frunte, ușoara mișcare a pomeților când își scrâșnea dinții.

— Mă duc să văd ce face Jack, mi-a zis.

Am mai rămas o vreme lângă masă, pentru că nu știam pe nimeni la petrecere și nu prea aveam idee ce altceva să fac.

— Ah, și eu care credeam că încerci să mă eviți, am auzit o voce, în timp ce mă întindeam să iau un alt pahar cu șampanie.

M-am întors și l-am văzut pe Scott, lângă o femeie înaltă, cu părul castaniu.

— Salut, prietene. Habar n-aveam că vei fi și tu aici, i-am spus și le-am zâmbit lui și însoțitoarei. Aveam de gând să te sun în seara asta.

— Cum să nu!, a spus Scott, dându-mi de înțeles că nu mă credea.

— Nu știam că sunt genul tău de petreceri. Mâncare neprocesată…

— Mai ies și eu din casă, Rob, să știi.

Nu-l mai văzusem așa niciodată. Era ostil pe față. Mă mai sunase și îmi dăduse mail-uri legate de codul ăla pe care ar fi trebuit să-l scriu, chichița despre care era convins că îl va scoate din toate necazurile cu banii și îi va pecetlui colaborarea cu chinezii. Dar l-am ignorat și am încercat să trag de timp. Iar acum, cu ceea ce se întâmpla cu Jack, chiar uitasem complet.

— Ei bine, pare o petrecere reușită, am spus, încercând să alung tăcerea.

— Ea e Karolina, apropo, a zis Scott, arătând cu capul spre femeie.

— Salut, a spus ea, rece, cu un vag accent slav.

Apoi și-a îndreptat privirea spre un grup gălăgios de tineri din partea opusă a încăperii.

— El e Rob, a spus Scott.

— Aha, a comentat Karolina, după care nu a mai spus nimic, deși eu am așteptat.

— Uite, Scott, îmi pare rău… am început. Am avut atâtea pe cap, niște probleme de familie. Dar speram să ne putem întâlni să discutăm…

— M-am hotărât, Rob. O să vând compania. Ți-am cerut un singur lucru…

— Știu, îmi pare rău. Dar nu este atât de simplu.

Scott a tras aer adânc în piept.

— Rob, hai să vorbim mâine. N-o să mă mai obosesc să îți cer să-mi trimiți codul, pentru că știu că n-o vei face. Dar, cum am zis, hotărârea a fost luată.

Am stat un moment în tăcere, cu ochii în platourile noastre.

— Ai încercat mâncarea, Karolina?, am întrebat într-un final.

— E acceptabilă, a zis, fără să mă privească. Nimic special.

Am încuviințat ceva, am înghițit, gândindu-mă la o remarcă inteligentă, dar chiar atunci Jack și India au venit în fugă spre noi.

India era cu optsprezece luni mai mare decât Jack. Când era mică, îl numea pe fiul meu păpușica ei. Se juca cu părul lui, îi punea șuvițele pe bigudiuri, îi prindea o coadă de cal la spate. Jack era fascinat de ea, sora mai mare pe care nu o avea.

— Bună, unchiule Rob. Ce faci?

India avea șase ani, dar vorbea deja aproape ca o adolescentă.

— Fac bine, India. Tu?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Vă distrați voi doi?

Jack a dat din cap.

— Era un păianjen pe podea, în casă, așa că am venit aici.

— Ah. Și crezi că e încă acolo?, am întrebat.

— Cred că a plecat până acum, Jack, l-a asigurat India, iar el a roșit un pic, la fel cum făcea și Anna. Vrei să mergem să vedem dacă mama are nevoie de ajutor?, a întrebat apoi fetița.

Jack a dat din cap, entuziasmat.

— Pe mami ai văzut-o, Jack? spunea că vine să te caute.

— Nu, a zis el. Poate că s-a dus acasă.

— Nu, e pe aici pe undeva.

Am privit în jur.

— Haide, Jack.

India l-a luat de mână pe Jack și l-a condus spre locul destinat copiilor. O auzeam vorbindu-i despre vitamine, despre cum mâncarea era mai sănătoasă neprocesată.

— Sunt copiii tăi?, m-a întrebat Karolina, când m-am întors din nou spre ea și Scott.

— Doar băiatul. Fata e a Lolei.

— Cine e Lola?

— Lola e gazda, iubito, i-a spus Scott.

Apoi s-a uitat să vadă dacă îl poate auzi cineva și a adăugat:

— Gagica cu mâncarea asta fără sare și piper.

— Ah, ea e.

Apoi Karolina s-a întors spre mine și m-a privit cu atenție.

— Fiul tău pare epuizat.

Mi s-a părut o remarcă neobișnuită și nu am știut cum să răspund.

— Probabil că e obosit, m-am fâstâcit eu. A fost o zi lungă.

— Are aceste… cum le spune, Scottie? Aceste *krug* negre, aceste cercuri sub ochi.

— Păi, da, e cam obosit, am zis, încercând să-mi ascund iritarea din voce.

— Uneori, ele semnifică probleme cu ficatul sau cu rinichii, nu s-a lăsat femeia.

— Scuză-mă un moment, am spus.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pe Scott ridicând vocea.

Am intrat în toaletă și am căutat pe mobil: *cercuri negre sub ochi tumoră cerebrală*. 1.250.000 de rezultate mi-au apărut în 59 de secunde. Am început să tremur și am dat click pe unul dintre ele. *Cinci simptome ale cancerului la copii*. Iată-le, negru pe alb. Ochi înroșiți, cearcăne închise la culoare, pleoape căzute.

Am rămas în budă, ascultând cum în alte cabine se trage apa. Afară, în încăperea cu petrecerea, puteam auzi frânturi din discursuri, pe Lola la microfon. Am căutat mai departe pe Google. Erau și alte simptome – sensibilitate la lumină, ochii sticloși, bâlbâială care devine tot mai evidentă. Jack nu avea așa ceva. Mă ambalasem destul de tare, așa că am tras aer în piept și m-am întors la petrecere.

Lola era tot cu microfonul în mână, dar n-am putut-o repera pe Anna. Am tot căutat-o și în final am descoperit-o în mașină. Stătea cu luminile stinse.

— Îmi pare rău, știu că nu e politicos ce fac, mi-a spus. Dar nu pot suporta să fiu acolo. Mă tot gândesc la boala lui Jack și nu mă pot preface că e totul în regulă.

— Știu, i-am zis și i-am pus o mână pe umăr. De ce nu plecăm, mai bine? Pot inventa o scuză.

— Te rog. Chiar nu mă pot întoarce acolo.

— Nu-ți face griji, inventez eu ceva.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin, a fost o greșeală, a spus Anna.

— E în regulă, iubito. Mă duc să-l iau pe Jack, bine?

— Mersi.

Anna părea distrusă, așa cum stătea ghemuită pe scaun. Am intrat înăuntru și i-am spus Lolei că Anna nu se simte prea bine, apoi m-am dus să-l caut pe Jack. Stătea cu India sub masa pe care era pusă șampania. Își scoseseră amândoi pantofii și șosetele. În față aveau câteva farfurii de carton.

— Facem un picnic, mi-a spus Jack, prefăcându-se că bea din propriul pantof.

— Văd. Pare apetisant.

— Mai putem să ne jucăm puțin, tati?

— Mi-e teamă că va trebui să o ștergem. Mami nu se simte prea bine.

— Of, tatiiii.

— O s-o revezi pe India curând.

Jack și-a pus supărat pantofii în picioare, apoi a pupat-o pe India de la revedere.

— Pa, pa, Jack, i-a zis India, serioasă. Mi-a plăcut să mă joc cu tine astăzi.

În timp ce plecam, Jack se tot întorcea să se uite la India, să vadă dacă îi mai face cu mâna. Cum ne-am urcat în mașină, a adormit. Am condus în liniște până acasă, ascultând doar zgomotul pe care-l făceau cauciucurile pe asfalt.

— Ești bine?, am zis când am parcat mașina.

— Da, îmi pare rău. Știu că mă port ca naiba, dar nu îmi pot lua gândul de la asta.

Anna s-a uitat să vadă dacă Jack tot doarme, apoi mi-a zis în șoaptă:

— Mă gândesc ce-ar fi dacă… Știu că e o prostie să gândesc așa, dar…

— Știu.

Îmi trecuse prin cap să-i spun ce aflasem de la Karolina, dar știam că ar îngrijora-o și mai mult.

— Chiar nu poți gândi așa, i-am zis și am pus o mână pe genunchiul ei.

L-am dus pe Jack în brațe înăuntru. Dormea adânc, însă totuși am reușit să-l trezim cât să-i punem pijamaua și să-l ajutăm să se spele pe dinți. În timp ce Anna plecase să aducă o alifie pentru iritații, m-am uitat la ochii lui, verificând toate simptomele despre care citisem pe internet. Nu am descoperit nimic suspect.

I-am pus jucăriile preferate de-o parte și de alta a pernei, ca să le găsească acolo dacă avea să se trezească în timpul nopții. Am stat apoi pe marginea patului, uitându-mă la pozele și desenele cu zgârie-nori de pe pereți. Uneori, după ce-l sărutam de noapte bună, îl priveam prin crăpătura ușii. Stătea pe spate, apoi punea lanterna micuță asupra pozelor, șoptind numele fiecărei clădiri, locurilor unde fusese, zgârie-norii în care își propunea să urce.

În seara asta, totuși, era tăcut. În seara asta, dormea bușteан.

7.

N-am vorbit nici în taxiul care ne ducea spre Harley Street, nici în sala de așteptare. Anna se așezase pe scaun cu spatele drept. Nu se mișca, nu citea, nu se uita pe telefon. În fața noastră stătea o femeie acoperită de o burka. Era bolnavă, venise la medic pentru ea. Îmi puteam da seama după felul în care își apăsa nervoasă degetul mare de arătător, din felul în care soțul ei se mișca nervos prin cameră, după mătăniile pe care le avea el înfășurate pe degete.

Asistenta ne-a strigat numele, apoi ne-a condus la doctorul Kennety. Era un omuleț minuscul, în spatele unui birou uriaș. Părea un copil care a venit pentru o zi să vadă unde lucrează tatăl lui și i-a și îmbrăcat hainele.

— Bună ziua, domnule și doamnă Coates, ne-a zis el, dregându-și vocea și așezându-se la loc. Mulțumesc că ați venit. Ați avut mult de mers?

— Nu, doar din Hampstead, a spus Anna.

— Ah, grozav, cam de pe acolo sunt și eu.

Și-a îndreptat apoi privirea spre hârtiile pe care le avea pe birou.

— Deci, haideți să vorbim puțin despre radiografii. Înainte să începem, o să vă rog să luați în considerare că sunt un singur medic și opinia mea e subiectivă. Poate că un alt coleg de-al meu ar vedea lucrurile diferit și chiar sfătuiesc pacienții să mai ceară o părere, întotdeauna.

Ne-a privit intens și a ridicat o sprânceană, dar nu mi-am dat seama dacă aștepta de la noi un răspuns.

— Deci, cam asta ar fi introducerea. Acum, din radiografie, mi-am dat seama că Jack are un gliom, care este un fel de tumoră cerebrală.

Am auzit alarma unei mașini, voci șoptite în sala de așteptare. Afară, pe fereastră, am văzut un porumbel care mergea pe sârmă. Medicul a făcut o pauză, așteptând reacția noastră, dar noi am rămas tăcuți, nemișcați. Era ca și cum cuvintele lui ar fi fost adresate altor persoane, ca și cum ne-am fi uitat la o piesă de teatru. Pe biroul lui, am văzut o fotografie cu un copil care purta un tricou cu *Finding Nemo.*

Când doctorul Kennety a ridicat iarăși privirea, am observat că avea un fir de păr într-o nară.

— Doriți să vă las un minut?, a spus.

Am încercat să vorbesc, dar nu am putut scoate niciun sunet. Nu aveam idee cum se simte Anna. O auzeam doar respirând, lângă mine.

— Îmi pare rău, a spus doctorul. Îmi dau seama că este un șoc. Cu toate acestea, există și o veste bună. Tumora pare să crească destul de încet.

Am reușit doar să-mi îndrept spatele în scaun.

— Sunt și tumori care nu cresc mai deloc. Ele sunt cele benigne, care stau acolo ani întregi și nu deranjează cu nimic. Pe de altă parte, unele pot debuta ca benigne și apoi să se transforme în ceva mai unit. În cazul lui Jack, pare să fie într-o fază incipientă. Dar, oricum, ideal ar fi s-o îndepărtăm, ca să nu avem mai târziu surprize.

S-a aplecat apoi spre noi și ne-a întins radiografia.

— Vedeți aici? Unde este această parte mai deschisă la culoare?

Mă așteptasem ca tumora să fie sferică, mai bine definită, dar era doar o umbră amorfă, ca o fotografie supraexpusă.

— Este o tumora de tipul astrocitom, iar genul mai restrâns în care se încadrează se numește xantoastrocitom pleomorfic. E greu de pronunțat, așa că o prescurtăm XAP.

Camera a început să se învârtă și am vrut să derulez înapoi, să mai ascult o dată cuvintele medicului, pentru că în momentul acela mi se părea că nu au sens.

— Haideți să vedem care sunt pașii. Vreau să mă concentrez pe aspectele pozitive – și, credeți-mă, ele există.

A scos de undeva un creier din cauciuc și l-a așezat pe birou, în fața noastră.

— Aceștia sunt lobii temporali. Aici, în stânga, se află tumora lui Jack. Există uneori tumori la care este mai greu să ajungi, pentru că sunt formate în adâncimea creierului, dar nu este și cazul fiului vostru. Așadar, este mai ușor operabilă.

— Deci, va trebui operat?

Au fost primele cuvinte ale Annei, de când intrasem în cabinet.

— Din păcate, da. Pentru a fi înlăturată tumora.

— Și cu asta se va rezolva?, am întrebat eu. Nu va avea nevoie și de tratament?

— Să sperăm că operația va rezolva totul, da. În cazurile în care rezecția este completă – în care chirurgul reușește să

îndepărteze toată tumora – șansele de vindecare sunt de optzeci spre nouăzeci la sută.

Optzeci spre nouăzeci la sută.

— Și dacă nu poate fi înlăturată complet?, a întrebat Anna, cu o voce clară, serioasă.

— Haideți să nu ne gândim la asta acum. Din ce văd pe radiografie, va putea fi extrasă complet.

— E bine atunci, am spus, iar cuvintele le-am simțit ca pe niște lame de ras, sfâșiindu-mi gâtul.

— Știu că așteptarea este foarte dificilă, dar vom afla mai multe după operație, a spus doctorul Kennety.

Am dat din cap atât eu, cât și Anna. Ce altceva puteam face?

— O să vă fac o programare la un medic neurochirurg. Se numește doamna doctor Flanagan și este cea mai bună pe specialitatea ei. Desigur, puteți căuta pe cont propriu și să mergeți la altcineva, dar eu pe dânsa o recomand. Și va trebui să-l văd pe Jack, să-i fac un control neurologic.

Ne-a privit când pe unul, când pe celălalt, să se asigure că nu avem nelămuriri.

— Ei bine, atunci… a spus și s-a ridicat de pe scaun.

Am pornit repede pe jos, de-a lungul Harley Street până spre Oxford Street. Am traversat fără să mă uit dacă vin mașini. În general, nu prea îmi dădeam seama de nimic din jur, era doar un murmur general prin care treceam, dar acum am devenit conștient de multe detalii care mă înconjurau. Școlărițele în fuste scurte sorbeau cu zgomot din dozele cu băuturi răcoritoare. Băieții care livrau pizza strigau nervoși că sunt în întârziere. Reclamele erau colorate, țipătoare.

Continuam să mergem, aproape alergând, de parcă ne-am fi luat la întrecere. Capul îmi era plin de numere, procente, optzeci la sută, nouăzeci – șansele fiului meu de a rămâne în viață.

— Așteaptă-mă, te rog. Te rog mult, poți să mă aștepți?, a zis Anna.

M-am oprit. Eram în Cavendish Square și începuse să plouă.

— Pur și simplu, nu pot să cred, am zis. Nu pricep. Arată el ca și cum ar avea o…

— Nu. Nu arată, a răspuns Anna.

A clătinat din cap, apoi bărbia a început să-i tremure și, în burnița după-amiezii, s-a pornit pe plâns.

— Mi-aș dori să fiu eu în locul lui, chiar mi-aș dori, a zis, iar eu mi-am trecut brațul pe după umerii ei și am tras-o spre mine.

Și-a pus capul pe umărul meu și am stat așa. Lacrimile ei mi-au udat tricoul, în timp ce ascultam zgomotele orașului. Sunetul pe care îl făceau lumile altor oameni.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus Anna, cu fața palidă ca a unui mort.

Ploaia începuse să cadă tot mai aprigă, o pătură întunecată de nori sufoca orașul.

Aveam nevoie să-l văd pe Jack. Să-l iau în brațe și să-i simt pielea caldă. Nu voiam ca el să fie singur. Cândva, pe când avea trei sau patru ani, îmi spusese că era trist fiindcă purcelușul Peppa nu voise să-i fie prieten. Îmi frânsese inima. Nu suportam să-i simt singurătatea. O asociam cu sentimentul de rușine pe care-l ai când faci pipi în patul unui străin.

Când am ajuns acasă, Jack a alergat în brațele noastre. L-am ridicat și l-am învârtit în aer. În seara aia părea atât de viu, de animat, exuberant de la tot zahărul pe care i-l dăduse bunica lui.

Mama Annei a putut citi îngrijorarea pe fețele noastre.

— Deci, ceva noutăți?, a întrebat.

— Putem discuta mai târziu despre asta, a zis Anna repede.

Janet mai întâi și-a îngustat ochii, apoi i-a mărit, ca un cățeluș care aștepta ceva de mâncare, iar eu am vrut să urlu la ea: nu poți să aștepți? Ce mama naibii, mai așteaptă dracului puțin.

— Ei bine, Jack a fost o dulceață, a spus într-un final Janet și a ciufulit părul băiatului. Am citit povești.

Detestam că Janet era acolo, în casa noastră din Londra. O femeie care își petrecuse viața împărțită între Suffolk-ul rural și Kenya, care spusese mereu că nu se poate adapta agitației din marile orașe. După ce tatăl Annei se hotărâse să se întoarcă într-un final în Africa lui prea-iubită, Janet spusese că nu prea mai avea ce să facă în Suffolk. Plecarea neașteptată a soțului ei, cu o lună înainte să se nască Jack, nu prea era un subiect de discuție. Janet spunea că auzise o chemare, o dorință de singurătate, de a fi mai aproape de Dumnezeu. Anna zicea că

era mai degrabă o dorință de a fi mai aproape de tinerele din sat. Desigur, nu-i zicea asta în față mamei ei.

Biserica îi făcuse rost de apartament. Un loc micuț, deasupra unei frizerii deschise de un libanez, pe Praed Street, la câteva străzi de locul unde obișnuia să împartă mâncare oamenilor străzii, la pachet cu o carte de rugăciuni. Încerca să-și ascundă durerea și rușinea de a fi fost abandonată, dar nu prea reușea. Se vedeau în felul în care își ținea umerii aplecați, în pielea căzută de pe față, care nu avea neapărat legătură cu vârsta.

— Am citit o poveste despre Daniel, care a fost aruncat în cușca leilor, mi-a spus Jack. Dar leii nu l-au mâncat, ca să nu dea de belea.

Nu-mi plăcea că Janet îi citea povești din Biblie, însă acum nu era momentul să-i fac observație.

— Ooo, știu povestea cu leii. E frumoasă, am zis.

Janet a zâmbit aprobator.

— Hai, iubire. Să te ducem la culcare.

Nu ne-am grăbit să-l adormim în seara aia. I-am citit, l-am învelit, l-am gâdilat minute bune, am râs. Cum puteam suprapune imaginea asta, cu Jack stând fericit în pat, lângă animalele lui de pluș, cu genunchii la piept, peste ceea ce tocmai ni se spusese în cabinetul medicului?

Când am coborât, Anna și mama ei stăteau tăcute, rigide, atitudinea tipică a familiei ei în fața crizelor.

— Îmi pare rău pentru veștile pe care le-ați primit, a spus Janet.

— Mulțumesc, i-am zis.

A clătinat din cap.

— Săracul șoricel.

Făcea să pară ca și cum Jack ar fi fost un copil neajutorat.

— O să mă rog. Pentru voi toți, în fiecare zi, a spus ea și a lăsat ochii în jos.

Anna a rămas în continuare nemișcată, așa cum fusese de când pășisem în încăpere.

— Nu cred că de rugăciuni are Jack nevoie, am zis. E ceva ce poate fi vindecat. Așa ne-au spus.

Mama Annei a dat automat din cap.

— Sigur, sigur, dar ce lucru îngrozitor. Și atât de mic, doar un copil.

Nu am mai putut să o ascult și am ieșit din cameră, refugiindu-mă în biroul meu de la etaj. Era ceva în felul în care vorbea, o aroganță, ca și cum ar fi știut dintotdeauna că asta avea să se întâmple. Săracul șoricel, de parcă Jack ar fi fost deja condamnat și nu se mai putea face nimic.

După ce Janet a plecat, ne-am așezat în sufragerie. Anna, tot palidă, s-a uitat la știrile din domeniul finanțelor. Mai târziu, am analizat împreună o listă cu neurochirurgi pe care doctorul Kennety ne-o trimisese pe mail. Când a mers să se culce, am auzit-o oprindu-se în fața ușii de la camera lui Jack. Apoi a intrat să vadă ce face. Am auzit-o apoi ieșind de acolo și începând să plângă.

M-am dus și eu să-l văd pe Jack. Prin ușa pe jumătate deschisă, se vedea veioza aprinsă. Îi plăcea să o țină așa, ca să găsească drumul până la baie, dacă avea nevoie. În fiecare noapte, spunea el, e ca și cum ai pleca într-o aventură.

Stătea întins pe o parte, aranjându-și cărțile de joc cu Pokemon. Erau așezate la linie, atât pe lățime, cât și pe lungime. Luase de la Anna obiceiul de a clasifica atent obiectele. Pasiunea pentru ordine. Plăcerea ei de a face tabele și liste.

Se uita atent la fiecare carte de joc, înainte de a o așeza pe pat. Îl puteam auzi șoptindu-le cartonașelor:

— Tu mergi aici… Aici e locul tău… Tu stai aici, cu el…

Le organiza pe echipe, împărțindu-le în funcție de culori, de specie, după locul unde trăiau, pe pământ sau în apa mării.

— Bună, frumusețe, am zis și am intrat în cameră.

— Bună, tati.

Mi-a arătat spre Pokemoni.

— Le așez în echipe.

— Asta e mișto, am zis și m-am pus pe marginea patului.

— Ăștia sunt ăia răi, mi-a spus el, și aici sunt cei buni. Iar de dimineață se vor lupta unii cu alții, va fi o bătălie cum nu s-a mai văzut.

— Uau. Și cine o să câștige?

Jack s-a gândit la întrebare.

— Cei care nu-s cuminți, a zis și apoi a râs zgomotos.

— Hai, ar trebui să mergi la culcare.

— Bine, a zis.

A cules pe urmă cărțile de joc și le-a așezat pe noptieră.

S-a lăsat pe perne și l-am învelit.

— Cum te simți, Jack? Ai amețeală sau ceva?

I-am privit partea stângă a capului. Lobul temporal.

— Nu, tati, a zis el, apoi ochii au început să i se închidă și în câteva minute a adormit.

M-am uitat la el până ce respirația i-a devenit calmă și adâncă. Buclele i se înfășurau ca semne de întrebare în jurul urechilor, îi căzeau pe ceafă. Anna mereu spusese că era ca o versiune mică a mea.

L-am sărutat pe frunte și am rămas așezat pe canapea. Am stat nemișcat, ca să pot să-l ascult și să-l observ. Dar tot îmi puteam auzi respirația, bătaia inimii. Mi-am ținut respirația cât mai mult posibil – și, într-un final, Jack a fost tot ce am auzit. Respirația lui, un mormăit ocazional în somn, singurele zgomote din lume pe care îmi doream să le ascult.

am alergat și am intrat în lift, care a zburat în sus imediat, ca o navă spațială, iar apoi ușile s-au deschis într-o uriașă seră de sticlă, iar tu ai spus că era ca și cum ai păși direct pe cer, și cam așa era, jack, cam așa era, pentru că puteam vedea de sus întreaga londră, ne-am plimbat prin jur, privind în toate direcțiile, ca timothy pope cu telescopul lui, și n-o să uit ziua aia niciodată, jack, cât timp voi mai trăi. Râsul tău dens ca ciocolata, în timp ce dansai cu umbrele, răpăitul ploii pe sticlă.

8.

M-am trezit devreme, înainte de răsăritul soarelui. Anna era întoarsă cu spatele la mine, cu genunchii strânși la piept, așa cum mai dormea și Jack. Se dezvelise în domn. M-am uitat după Jack, dar nu era acolo. Se trezea uneori devreme și se strecura în dormitorul nostru, înainte să ne trezim noi. Se așeza la picioarele noastre sau chiar pe podea și își făcea acolo de lucru cu cărțile lui de joc cu Pokemoni.

Am coborât și m-am așezat la masa din bucătărie, cu laptopul, și am început iarăși să caut pe Google. Xantoastrocitom pleomorfic, tratamentul tumorilor cerebrale la copii. Prognoza tumorilor cerebrale la copii. Am citit pagini de Wikipedia, site-uri medicale, un interviu lung cu un medic de la Asociația Americană care se ocupa cu studiul tumorilor cerebrale.

Am variat căutările, intrând și pe paginile cinci, șase, șapte de rezultate. Tot ce am găsit confirma spusele doctorului Kennety. Existau tumori de gradul doi, rare, mai ales la copii. Și, așa cum spusese doctorul, rata de supraviețuire era mare, nouăzeci la sută.

Am auzit zgomot de pași micuți și l-am văzut pe Jack stand la baza scărilor. Părea atât de micuț, în pijamaua lui cu Spider Man. Încă somnoros, s-a urcat în poala mea și și-a înfășurat mânuțele în jurul gâtului meu. Îi puteam simți respirația pe gât.

— Tati, putem să mâncam pâine prăjită cu brânză?

— Sigur, puiule.

— Din aia specială.

— Din aia specială? Acum, dimineața?, am zis mimând scandalizarea. Nu știu ce să zic. Ce-mi dai în schimb?

Jack s-a gândit la ce ar fi putut să-mi ofere.

— Îți dau un sărut.

— Hmm, un simplu sărut… Altceva nu ai?

Jack s-a uitat în jur, apoi a dat fuga la o cutie cu jucării. A cotrobăit în ea și s-a întors cu ceva ce ținea strâns în pumn.

— Îți dau și ceva cadou, a zis el și a deschis pumnul.

Avea acolo brațul rupt de la un Transformer.

— Brațul lui Bumble Bee?

— Da, a zis el și a râs.

— S-a făcut. Dar îmi vreau și sărutul ăla acum.

Jack m-a pupat pe obraz și chiar atunci am auzit un suspin. Anna stătea în capul scărilor, cu părul încă ud după duș. S-a întors cu spatele și a urcat înapoi.

— Unde a fugit mami?

— La baie.

— De ce?

— Probabil ca să facă pișu. Hai să facem pâine prăjită specială cu brânză, ok? Doar stai să văd mai întâi dacă mami e bine.

— Pot să mă uit pe iPad?

— Sigur, poți.

A luat iPad-ul de pe comodă și apoi s-a așezat pe canapea cu picioarele încrucișate.

— Dar să nu te uiți la filmulețele alea stupide cu jucării, ok?

— Bine, bine, tati-porcușor.

— Jack, vorbesc serios.

Sus, am auzit apa curgând în baie.

— Anna?, am întrebat prin ușă.

— Da, a spus ea, răgușită. Vin într-un minut.

Am așteptat-o pe pat. A ieșit și s-a așezat lângă mine.

— Ești bine?

Fața îi era udă de lacrimi, ochii îi avea roșii.

— O să trecem cumva peste asta, am zis și am luat-o în brațe.

A dat din cap și s-a întors cu spatele, pentru că nu voia să-i văd lacrimile.

— Chiar vom trece, o să vezi. Nouăzeci la sută șanse de vindecare, ține minte, i-am zis și i-am mângâiat spatele.

— Încă nu pot să cred, a zis Anna. Nu aș putea suporta să i se întâmple ceva, chiar nu aș putea să supraviețuiesc. Vreau doar…

Vorbele i s-au topit într-un șuvoi de lacrimi.

— Ne vom lupta și vom învinge, bine? Când Jack va fi la terenul de joacă, hai să mai căutăm neurochirurgi.

— Nu vreau să-l ducem la teren azi.

— De ce?

Anna m-a privit și și-a îngustat ochii.

— Nu putem să… Nu vreau să fie expus niciunui risc.

— Anna, doar l-ai văzut în dimineața asta. E plin de energie, vioi și fericit. Trebuie să încercăm și noi să ne comportăm normal.

De jos, auzeam sunetul filmulețelor la care se uita Jack pe iPad.

— I-am spus Emmei că Jack nu poate veni.

— Ai vorbit deja cu ea?, am întrebat.

— I-am dat un mesaj.

— Nu i-ai povestit despre ce e vorba, nu?

— Nu, sigur că nu.

— Dar, Anna, va trebui să ne purtăm ca și cum nu e nimic în neregulă. De dragul lui Jack. Nu vreau să știe că e bolnav.

— Sunt de acord, dar totuși nu mai e un bebeluș, a zis ea. Va trebui să-i spunem la un moment dat. O să înceapă să se întrebe ce e cu toate vizitele la medic și de ce nu se mai simte așa bine.

Am intrat în baie și i-am adus șervețele, ca să-și șteargă ochii.

— Deocamdată se simte bine. Vrea pâine prăjită specială cu brânză.

Anna a râs, a suspinat, apoi și-a șters ochii.

— Pur și simplu… nu vreau să se lovească la cap, a zis ea și a început din nou să plângă, iar de data asta șervețele și îmbrățișările mele s-au dovedit neputincioase.

Lacrimile nu i se mai opreau. Am tras-o spre mine și am văzut că era scuturată de suspine.

— De ce plânge mami?

Jack era în fața ușii dormitorului nostru.

Anna și-a șters lacrimile cu mâneca halatului.

— Păi, uneori oamenii se mai supără, așa cum și tu te superi uneori, i-am zis eu.

— I-ai făcut ceva rău lui mami?

— Nu, chiar deloc.

— Ești nervos, tati?

— Nu.

— De ce e mami roșie la față? De furie, ca bărbatul din cartea cu pompieri?

Anna a început să râdă.

— Tati, pot să-ți arăt ceva?

— Da, hai să mergem, și o să vină și mami imediat.

Am coborât, iar jos, pe masă, erau bucăți de pâine ruptă, smulsă din prăjitor, pe care erau presărate cubulețe de unt și bucăți mari de brânză cheddar, felii nedezlipite unele de altele.

— Am făcut pâine specială cu brânză, a zis Jack.
— Ai făcut, am zis și i-am ciufulit părul. E ceva.
— Ești fericit, tati?
— Sunt foarte fericit, Jack.
L-am privit mâncându-și pâinea pe jumătate prăjită, în timp ce lumina dimineții arunca deasupra capului lui Jack o aureolă roz-gălbuie.

După-amiază, am auzit soneria. Jack trăgea un pui de somn, iar noi stăteam în sufragerie. M-am uitat pe geam și am văzut Fiat-ul micuț al Lolei parcat afară.
— I-ai spus?!, am întrebat-o pe Anna.
— Nu.
— Atunci, de ce…
Anna s-a ridicat.
— N-am idee. Știi că uneori apare pur și simplu pe aici.
— Îi poți spune să…
Dar Anna deja deschidea ușa.
— Bună, păpușică, a izbucnit Lola și am auzit zgomotul făcut de buzele lor când s-au pupat pe obraz. Doamne, dar ce e cu fața asta întunecată?
Anna nu a răspuns și mi-am imaginat-o pe Lola cum încerca să o citească. Pe fata pe care o cunoștea atât de bine, pe colega ei din camera de cămin, pe fata alături de care dormise atâtea nopți.
— Salut, Rob, a zis când a intrat în hol.
M-a privit întrebătoare, cu sprâncenele ridicate aproape ca o acuzație.
— Unde e Jack?
— Trage un pui de somn sus, i-am răspuns.
Lola a privit din nou spre Anna, a cărei față era împietrită.
— Anna, scumpo?…
Lola simțea întotdeauna nevoia să știe totul.
Am tras adânc aer în piept.
— Am primit ieri niște vești proaste, în legătură cu Jack, am spus, iar vocea a început să-mi tremure. Avusese niște probleme cu echilibrul și l-am dus la un control. A apărut ceva pe radiografie, și ei cred că e o…
Tumoră, tumoră. Nu puteam pronunța cuvântul.
— O leziune. Are o leziune…

Lola părea confuză.

— O leziune? Cum adică? Ca o tumoră?

Sigur că, pentru ea, cuvântul ăla nu reprezenta mare lucru. Doar vocale, consoane, nu ceva care creștea în creierul fiului meu.

— Da, așa se pare.

— Oh, Doamne, săracul Jack. Va avea nevoie de tratament?

Lola s-a așezat pe canapea lângă Anna și a luat-o în brațe.

— Da, am spus eu. Întâi va trece printr-o operație, în care să-i fie îndepărtată acea… în fine, să fie scos totul și apoi vom ști mai multe. Medicul e de părere că operația va rezolva totul și nu va mai fi nevoie de tratament.

— Iar pe urmă Jack va fi bine, nu?, a întrebat Lola, uitându-se când la mine, când la Anna.

— Așa sperăm, am zis.

— Doamne, ce îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina cum vă simțiți.

Lola a tras aer adânc în piept și a continuat să vorbească, parcă pentru a umple tăcerea.

— Am întâlnit un băiețel la creșa unde merge India, care a avut ceva asemănător. I-a fost operată tumora și e perfect sănătos acum. S-a recuperat complet.

A tras-o pe Anna mai aproape de ea.

— Scumpo, detest să te văd în starea asta. Totul va fi bine, o să vezi.

Anna a dat din cap, iar apoi Lola nu a mai știut ce să spună. A privit pierdută în sufragerie, de parcă s-ar fi așteptat să mai fie acolo și alte persoane.

— De fapt… e o tipă pe care o urmăresc pe Twitter, care a fost diagnosticată cu o tumoră cerebrală și cred că și cu un alt tip de cancer, și s-a axat pe medicație alternativă, pe tratament homeopat, iar acum este bine. Vă pot da link-ul blogului ei, dacă vreți.

Cuvintele Lolei s-au împrăștiat în cameră ca puful de păpădie.

— Mulțumim, Lola. Orice are legătură cu asta ne interesează.

Chiar în acel moment, Anna s-a ridicat și a ieșit din cameră. I-am auzit pașii mici în sus, pe scări.

— Să mă duc după ea?, a întrebat Lola.

— Nu, e ok. Mai bine s-o lăsăm singură o perioadă.

— Scott.

— Salut.

Vocea lui era rece, dezinteresată.

— Ai avea timp să ne vedem astăzi?, l-am întrebat.

— Parcă rămăsese să ne întâlnim cu o săptămână în urmă. Să discutăm despre vânzarea companiei.

— Îmi pare rău, s-a întâmplat ceva, am zis.

— Mda, mereu se întâmplă, nu? Frate, ești cel mai bun prieten al meu, dar nu am timp de asta acum.

Am rămas tăcut, neștiind ce să spun. Simțeam lacrimile pe cale să îmi alunece pe obraz.

— Rob? Mai ești acolo?

— Ne putem vedea acum? La The Ship?, am zis, iar vocea mi s-a frânt.

— Bine, hai. E totul în regulă?

Vocea lui Scott se mai îmblânzise. Nu am răspuns nimic, nu puteam răspunde.

— Ajung la The Ship în cincisprezece minute.

Când am ajuns, Scott era deja acolo, stând la bar și verificând ceva pe telefon.

— Ți-am comandat o bere și un whiskey, mi-a zis. Păreai că ai nevoie.

— Mersi.

Scott a luat o înghițitură zdravănă de bere.

— Deci, care-i treaba? Probleme cu doamna?

Mi-am băut whiskey-ul dintr-o sorbitură. A rămas doar gheața în pahar.

— E Jack. I-au descoperit un fel de leziune în creier.

— O leziune? Ce-i aia? O tumoră?

— Da.

— La dracu, îmi pare așa rău. E îngrozitor!

Scott i-a mai cerut barmanului două pahare de whiskey.

— Și ce a zis doctorul?

— Va trebui mai întâi să-l opereze și apoi vom ști mai multe. Și, dacă avem noroc, va fi bine, am zis, apucând berea.

Telefonul lui Scott a sunat chiar atunci, iar el l-a privit mai întâi ca și cum nu ar fi avut de gând să răspundă.

— Nu-ți uita ideea, trebuie să văd ce vrea Karolina…

S-a dat jos de pe scaunul de bar și am observat abia atunci că purta haine mai tinerești decât de obicei – pantofi sport și blugi skinny.

— Bună, prăjiturico, a zis el și s-a îndepărtat.

A vorbit cu ea din partea opusă barului, râzând și șoptind în telefon. M-am uitat la ceas în timpul ăsta. Un vapor mic, băgat într-o sticlă.

— Scuze, omule, mi-a zis când s-a întors. E sufocantă uneori. În fine. Îmi spuneai de tratament… Au descoperit tumora la timp, totuși, nu?

— Da, am zis eu, dar brusc parcă nu mai eram atât de sigur și nu-mi mai puteam aminti cuvintele doctorului. Va fi operat, iar ei cred că va putea fi înlăturată complet.

— Ei, uite, vești bune. Mă bucur.

— Mulțumesc. Doar că… nu pricep, fiindcă Jack se simte bine, e activ, se comportă normal…

— Doamne, Rob. Îmi pare așa rău.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la boala lui Jack sau la telefonul lui, care începuse din nou să sune și să vibreze.

A respins apelul, dar aproape imediat a sunat din nou.

— Și, care-i pasul următor?, a întrebat Scott, după ce Karolina a închis.

— Cândva săptămânile următoare, va fi operația, ca să fie îndepărtată… să fie scos. Apoi sperăm că asta va fi tot.

— Sigur așa va fi, omule, a zis el și mi-a atins paharul de whiskey cu al lui. Ține-mă la curent, te rog, și anunță-mă dacă pot să te ajut. Apropo, cunosc niște prieteni de la clubul de golf și le pot cere niște recomandări de medici chirurgi.

Scott s-a uitat în agenda telefonului.

— Da, uite, e chiar tipul ăsta… Doctor Khan. E un indian al naibii de deștept. Să-l sun mai târziu?

Începusem să transpir și simțeam în același timp fiori pe șira spinării.

— Trebuie să plec, am zis, simțind începutul unui atac de panică.

— Bine, omule.

A pus o mână pe brațul meu, o încercare timidă de îmbrățișare, dar corpul meu a rămas crispat.

— Serios, spune-mi dacă ai nevoie de ceva. Jack al tău e un luptător. Seamănă cu taică-su.

Dacă am nevoie de ceva, mi-am repetat pe drumul spre Parliament Hill. Nevoie de ceva. Poate să nu stai la telefon cu iubita ta cea nouă. Poate să nu te holbezi la sânii barmaniței în timp ce eu îți spun că fiul meu are o tumoră cerebrală.

Când m-am întors, Anna era în sufragerie, așezată pe canapea, cu laptopul pe măsuța de cafea.

— Încă mai doarme?, am întrebat.

— Da, tocmai am fost pe la el. Îmi pare rău pentru mai devreme. Știu că Lola are intenții bune, dar pur și simplu nu am putut…

M-am așezat lângă ea. Se machiase și își prinsese părul la spate.

— Am notat aici pe foaie toate numele neurochirurgilor pe care i-am găsit. Am tipărit una și pentru tine. Ne putem împărți munca.

M-am uitat la coala scoasă la imprimantă. Medici, adresele și numerele lor de telefon, specializarea fiecăruia.

— Mă apuc imediat, am zis.

— M-am mai gândit la discuția cu doctorul Kennety, și parcă e totul în ceață. Îmi pare așa rău că nu am notat atunci ce a spus. Erau o grămadă de întrebări pe care ar fi trebuit să le punem, dar parcă mintea nu-mi mai funcționa…

— Da, știu. Și eu mă gândeam la asta mai devreme.

Anna a suspinat.

— Pentru următoarea întâlnire cu el vom fi mai pregătiți. Vom avea multe întrebări. Ne vom lupta cu asta, bine?

Anna mi-a strâns mâna.

— Da, va trebui să luptăm, nu avem ce face. Lola mi-a trimis un mesaj drăguț, își făcea griji că m-a supărat. Cum a fost cu Scott, i-ai spus și lui?

— Mda.

— Și?

— Eh, Scott comportându-se ca de obicei.

— Stai, a spus ea, și s-a ridicat. Cred că am sărit o pagină.

S-a dus la imprimantă, iar eu mi-am deschis laptopul, să îl caut pe medicul pe care îl menționase Scott. În fereastra browser-ului, era o altă listă. Anna căutase legăturile între pierderile de sarcină și tumorile cerebrale la copii. Într-o altă

fereastră, era un articol din Huffington Post: „Pierderile mele de sarcină au cauzat cancer copilului meu”.

Nu am citit articolul, doar m-am uitat la poza femeii care își spusese acolo povestea. Avea capul plecat și își ținea o mână pe stomac.

Anna scria mereu scrisori de Crăciun, un obicei pe care-l moștenise de la maică-sa. O ironizasem în legătură cu ele dintotdeauna. Erau îngrozitoare, îi spuneam, și aparțineau altei epoci. Genul de rahaturi făcute de snobi, ca să se laude prietenilor. („Jonathan a avut un alt an fantastic la Oxford, dar uneori ne-am dori să dedice la fel de mult timp și efort studiilor pe cât alocă conversațiilor cu reprezentantele sexului opus!”)

Nu trebuie ca scrisorile să fie neapărat așa, spunea Anna. Ale ei nu erau așa. În plus, erau o modalitate bună de a păstra legătura cu oamenii. Așa că, în fiecare an, în ciuda ironiilor mele, ea împăturea o coală de hârtie scrisă în cadourile de Crăciun, pe care le trimitea cunoscuților.

Nu eram prea convins în legătura cu acel email. Mă temeam că va trebui apoi să petrecem o grămadă de vreme răspunzând la mesaje de încurajare, că va trebui să scăpăm de cei care vor decide că trebuie să vină în vizită, să ne aducă mici atenții. Dar Anna m-a convins. Era cel mai bine așa. Să îi anunțăm pe toți odată și apoi să gestionăm reacțiile lor. Cuvântul *a gestiona* m-a deranjat un pic, ca și cum prietenii noștri erau pentru ea niște clienți, iar întreaga situație – o criză la locul ei de muncă.

Subiect: Jack
Trimis: Luni, 12 mai 2014, 14:00 pm
De la: Anna Coates
Către: Destinatar secret
CC: Rob

Dragi prieteni,

Sperăm că sunteți bine și ne cerem scuze pentru acest email comun.

Vrem să vă anunțăm că Jack a fost diagnosticat de curând cu astrocitom, un fel de tumoră cerebrală.

În curând va fi operat pentru a fi îndepărtată tumora, iar medicii sunt optimiști că se va recupera complet.

Sigur că pentru noi a fost un șoc imens, dar suntem optimiști și sperăm să trecem cu bine peste asta. Vă mulțumim tuturor pentru sprijinul vostru.

Cu cele mai bune gânduri,

Anna și Rob

Eu adăugasem partea în care spuneam că suntem optimiști și că sperăm să trecem cu bine peste asta. Era adevărat, i-am spus Annei, și, în plus, nu voiam ca oamenii să își facă griji peste măsură și să-și imagineze că Jack urma să moară.

Uneori, simțeam că nu o înțeleg complet. Impulsul ei înnăscut de a vedea partea negativă a lucrurilor. Moștenise asta de la părinți. Familia cu paharul pe jumătate gol, mai glumea ea din când în când.

Răspunsurile lor au început să vină repede. Oamenii ne spuneau că le pare rău, că sunt șocați, că sunt triști. Ne-au povestit despre cazurile pe care le știau ei – persoane apropiate lor care au luptat cu cancerul și au câștigat. Ne-au spus despre copii care fuseseră diagnosticați cu tumori asemănătoare și care acum erau bine. Ne-au îndemnat să ne păstrăm optimismul. Ne-au asigurat că se vor ruga pentru Jack, pentru noi.

Am tot citit mesajul scris de Anna. Le spusese că avea să se refacă total. Asta scrisese. Atunci, de ce toți reacționau ca și cum îi anunțasem că Jack avea să moară? Oare știau ceva ce noi nu aveam habar?

9.

Stăteam la biroul meu și degetele îmi tremurau de la excesul de cofeină. Îmi verificam email-ul. Preferam să lucrez pe canapea, sau în pat, oriunde puteam ține laptopul pe genunchi, dar Anna insistase să-mi transform o cameră într-un birou adevărat. Ne-am dus să luăm un birou și un scaun confortabil, pixuri și diferite stative care să-mi folosească. Era important, spunea ea, pentru starea mea psihică, să simt că merg la muncă, chiar dacă stau acasă.

Am verificat tot inbox-ul. Organizatorii acelei conferințe unde fusesem invitat tot mă mai vânau, acum oferindu-se să-mi plătească toate cheltuielile, plus un onorariu. Mai era ceva de la grădinița lui Jack, ceva ce nu am deschis, apoi, ascuns între reclame, un email de la Scott.

> Subiect:
> Trimis: Miercuri, 21 mai, 2014, 01:05 am
> De la: Scott Wayland
> Către: Rob Coates
>
> salut frate voiam să-mi cer scuze pentru ieri la pub. știu că treci printr-o grămadă de chestii acum și probabil că nu am fost prea receptiv.
>
> apropo, am vorbit cu un amic de-al meu doctor, am tras câteva sfori, și mi-a spus că cel mai bun în branșă e doctorul kennety la st. Harley. aparent se pricepe foarte bine. spune-mi dacă vrei să-ți fac rost de o programare la el.
>
> trecând acum la alte lucruri, chiar am nevoie urgent să stau de vorbă cu tine legat de chinezi și vânzare, mă super presează și nu vreau să pierd oportunitatea, ai timp să discutăm despre asta? dacă nu poți veni la birou, ne putem vedea la The Ship sau pot să dau eu o fugă pe la tine.
>
> în altă ordine de idei, Karolina mi-a dat papucii, așa că nu o duc grozav nici eu în momentul de față…
>
> oricum, capul sus, omule, ne vedem curând, sper.

Capul sus, omule, de parcă echipa noastră preferată de fotbal pierduse un meci. Oare nu-și dădea seama cum sunase asta? Cu toate care se întâmplau, chiar se aștepta să-mi pese că

iubita lui futăcioasă de origine rusă trecuse la un bărbat mai înstărit?

După ce m-am calmat și am mai făcut cafea, am început să mai fac cercetări. În timp ce căutam opțiuni de tratament pentru tipul de tumoră pe care o avea Jack, am ajuns pe un forum numit Lăcașul Speranței. Pe prima pagină erau niște fluturi cu aripi galbene, dansând pe fundalul unui cer albastru deschis, senin. Într-un colț, sub un curcubeu uriaș, era o poză cu Hope[1] – o fetiță în vârstă de șapte ani, îmbrăcată într-un tricou cu Glee.

Am dat click pe poza fetiței și m-a dus la niște teme de discuție ale părinților unor copii ce aveau cancer. Am săpat tot mai adânc și am dat de un topic special tumorii pe care o avea Jack, XAP.

Am încercat să citesc cât mai repede, ca să parcurg cât mai mult. Se părea că operația era cea mai sigură formă de tratament, dar unii copii mai erau supuși ulterior și la tratament cu raze, iar eu nu prea pricepeam – să fi fost acei copii care aveau tumori mai serioase? Sau era o opțiune când venea vorba și despre Jack?

> Subiect: Ne poate ajuta cineva?
> de Rob, miercuri, 21 mai 2014, 8?45 am
>
> Salut, tuturor. Sunt nou venit la Lăcașul Speranței. Am primit de curând vestea că fiul nostru, în vârstă de cinci ani, Jack, a fost diagnosticat cu xantoastrocitom pleomorfic.
>
> În câteva săptămâni va fi operat, și atunci vom ști mai multe.
>
> În afară de asta, Jack are o stare excelentă de sănătate. E drept că i-au apărut niște tulburări de echilibru, ceea ce ne-a și determinat să mergem la medic, dar nu ai spune că e bolnav. E atent, implicat și activ.
>
> Medicul a fost convins că Jack se va putea face bine, dar suntem conștienți că poate exista și șansa ca lucrurile să nu stea așa. Ne-au recomandat doar operația, dar văd că există tratament suplimentar radiologic, oare va fi ceva ce îl va ajuta și pe fiul nostru?

[1] În engleză, *Hope* înseamnă *Speranţă,* de unde numele Lăcaşul Speranţei (n. trad.)

De asemenea, am citit aici și despre terapia cu protoni. Oare e ceva despre care ar fi cazul să mă documentez?

Orice informații îmi puteți da îmi vor fi de mare ajutor.

Cu cele mai bune gânduri,

Rob

Am auzit-o pe Anna ajungând acasă, ușa închizându-se delicat, fără zgomot, apoi zăngănitul cheilor ei lăsate pe măsuța din hol, dar nu l-am auzit pe Jack. Salutul lui obișnuit, exclamația *Am ajuns!,* așa că am dat fuga în hol. Jack era ghemuit pe umărul Annei.

— A adormit în mașină, a spus ea, scoțându-și și celălalt pantof.

Părea să doarmă tot mai mult de la un timp. Ațipea când se uita la desene animate, în drumurile scurte cu mașina, uneori la masă.

L-am luat în brațe și l-am dus sus. Soarele de după-amiază era puternic, așa că am tras draperiile și l-am așezat pe pat. S-a mișcat puțin, s-a întors pe o parte și și-a strâns genunchii la piept.

Când am coborât, Anna stătea pe canapea și privea în gol, cu un pahar de vin în față, pe măsuța de cafea.

— Ești bine?, am întrebat.

— Nu, nu prea.

Pielea de pe gat și de pe piept i se înroșise, o iritație care îi apărea de fiecare dată când era nervoasă sau emoționată.

— Pe toți dracii, spumeg de furie. Dobitoci futu…

S-a oprit. În tot timpul cât fusesem împreună, nu o auzisem niciodată înjurând.

— Tâmpiți, tâmpiți peste tot.

A luat o înghițitură mare de vin, apoi a pus paharul la loc pe măsuță.

— Eram la Costa, era atât de liniște, iar Jack stătea în colțul pentru copii și desena. Îi luasem un milk shake de ciocolată și era atât de încântat, iar eu eram mulțumită că suntem numai noi doi. Apoi am văzut-o pe tipa asta, Joanna. O mai știi? De la creșa lui Jack.

— Joanna, da, parcă, vag. Nu era femeia care povestea mereu despre divorțul ei?

— Da, fix aia. S-a strecurat spre mine, cu un mers ca de șopârlă perversă, și mi-a zis bună. Nu știu de ce, eram sigură că știe ce se întâmplă cu Jack, pentru că avea un zâmbet nervos întipărit pe față. Apoi s-a uitat la Jack și a zis *Sărăcuțul de tine*, iar el era chiar acolo, la doi pași, o putea auzi. Apoi a zis ceva îngrozitor. Cum că noi acum strângem cât mai multe amintiri împreună. Amintiri. Chiar a zis asta. Iar eu nu prea am știut ce să-i spun. Am asigurat-o că Jack se va face bine. Ca și cum era treaba mea să mă justific în fața ei. Ca și cum era în vreun fel treaba ei. Și apoi știi ce a făcut?

— Ce?

— M-a îmbrățișat. La naiba, chiar în mijlocul cafenelei Costa.

— Doamne.

— Mda. Știi cum mă panichez eu când vine vorba de așa ceva. A fost oribil. Parcă nu avea de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

Mă amuza imaginea Annei, îmbrățișată cu forța în cafenea. Eram convins că nu-i întorsese îmbrățișarea.

— După asta, m-am tot gândit că ar fi trebuit să-i spun pe loc cât de nesimțită și lipsită de empatie fusese. Dar nu putusem, pentru că Jack era acolo. Și ce rost ar fi avut, până la urmă?

— Unii oameni sunt doar niște idioți nenorociți.

M-am dus în bucătărie, mi-am turnat și mie un pahar de vin, apoi m-am așezat lângă ea, pe canapea.

— E o copilărie să te enervezi din chestii din astea, i-am zis. Dar și eu m-am înfuriat tare zilele trecute când m-a tăguit una pe Facebook. Era o postare lungă despre cum și-a descoperit o aluniță pe gât și a fost convinsă că are cancer și că o să moară. Așa că i-au tăiat-o și nu a fost canceroasă. Apoi s-a pus să turuie despre medicul care o privise în ochi și îi spusese că e momentul să nu-și mai facă griji și să meargă să-și trăiască viața. Și urmau hashtag-uri. *Fii optimist. Cancerul nu există*. *Ești mai important decât boala ta*. Hashtag *mai du-te naibii*.

Anna a râs și mi-am dat seama că trecuse ceva vreme de când o făcuse ultima dată. Dar bârfa la un pahar de vin despre cunoștințele și amicii noștri idioți o amuza întotdeauna. Eram ca niște conspiratori, care puneau țara la cale până târziu în noapte.

— O să vorbesc mâine la muncă, să îmi iau liber câteva zile în perioada operației, a zis.

— Bun.

— Cred că ar trebui să fiu alături de Jack când se va recupera după intervenție.

— Or să fie de acord șefii?

— Nu sunt sigură. Știu că în situații în care apar genul ăsta de probleme în familie oferă zile libere, chiar și neplătite, dacă sunt pe o perioadă mai lungă. O să-mi iau așa, dacă altfel nu se poate.

— Da, ar merge, mă gândesc.

Anna și-a îngustat ochii.

— Nu ești de acord?

— Ba da, ba da… sincer să fiu, nu prea m-am gândit la asta. Ești sigură că e necesar? Eu o să fiu aici tot timpul, să am grijă de el. În afară de asta, ne-am descurca fără bani?

Anna m-a privit atentă, și am văzut că obrajii i se înroșiseră de la vin.

— Nu știu, Rob. Așa sper. Și dacă îți faci griji în privința veniturilor, poate ar fi cazul să vorbești cu Scott. Pentru că dacă vinde compania, banii noștri zboară pe fereastră.

N-am zis nimic. Știam ce crede ea. Că sunt leneș și iresponsabil, că nu îmi dau toată silința să-l împiedic pe Scott să vândă chinezilor. Ea, spre deosebire de mine, fusese mereu preocupată de veniturile noastre. Londra era scumpă, îmi reamintea mereu, taxele de școlarizare pentru Jack nu erau tocmai accesibile.

— Măcar ai vorbit cu el despre asta?

— Logic că am vorbit, dar nu știu dacă pot să fac cine știe ce. Nu prea mai am energia să mă contrazic cu Scott.

— Minunat, a zis Anna. Nu ai energia. Știi, uneori ești extraordinar, Rob, ceva de neimaginat. Tu nu muncești, eu da, și când vreau să-mi iau câteva zile libere ca să stau cu Jack mă faci să mă simt vinovată pentru asta.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa.

Anna s-a ridicat și a luat o pereche de pantaloni de-ai lui Jack de pe uscătorul de rufe.

— Oricum, s-ar putea să ai dreptate. Nu stăm tocmai roz cu banii.

— Nu renunț la treaba cu Scott, să știi, am zis.

— Cum adică?

— Păi, nu e cel mai potrivit moment să vorbesc cu el despre asta, dar am făcut o descoperire esențială în chestia cu dronele. De fapt, cred că acea companie chineză mi-ar putea fi de folos.

Anna a suspinat și a continuat să împăturească hainele.

— Ce e?

Și-a frecat fruntea, de parcă ar fi încercat-o o migrenă.

— Te rog, nu începe iar cu dronele. Știi că te sprijin, dar totuși au trecut deja mai bine de cinci ani, și încă nu ai nimic palpabil, nimic în care să se concretizeze toată munca ta…

— Știu ce spui. E nevoie de timp. Mai știi cum a fost cu hărțile? La început nimic, apoi am făcut bani dintr-o dată. Așa că nu mă dau bătut nici cu dronele mele.

S-a așezat lângă mine pe canapea.

— Tu mereu crezi că totul va fi bine, mi-a zis, zâmbind.

— Păi, da. Care e alternativa? Să cred că totul va fi un mare căcat?

— Adevărat, a spus, apoi și-a ridicat picioarele pe canapea și și-a pus capul la mine în poală.

Mai dormisem așa odată, cu spatele lipit de parapetul din zona de promenadă a Brighton Beach. Un weekend nebun, în care eram încă atât de fascinați unul de celălalt. Petrecusem cea mai mare parte a timpului în pat. Se întunecase deja când, morți de foame, am ieșit din bârlogul nostru, să mâncăm o gustare ieftină de pe la o dugheană, cartofi prăjiți și hamsii. După ce am mâncat, ne-am dus într-un club indie, ceva clișeic, lipsit de personalitate.

Am dansat pe ring fără pic de jenă, lăsând mâinile să exploreze corpul celuilalt. Era de parcă nu ne-ar fi văzut nimeni, de parcă am fi fost în intimitatea unei camere de hotel. Ne lăsam dorința să se desfășoare în voie. Am plecat din club pe la patru dimineața, iar vântul rece ne-a trimis fiori pe spinările transpirate. Am râs și ne-am împleticit până pe plajă.

Anna a vrut să vadă răsăritul, așa că ne-am trântit pe nisip și am vorbit multă vreme. Despre Londra, despre locul unde vom trăi, am glumit despre copiii pe care-i vom avea într-o bună zi.

Chiar pe când soarele începea să se ridice din mare, Annei i s-a făcut somn și și-a pus capul în poala mea. Îmi amintesc totul. Cum valurile loveau ușor țărmul, cum pescărușii se trezeau odată cu globul roșu care încălzea apa. Vântul sărat și

călduț. Anna era departe, în lumea somnului. M-am uitat mult timp la ea, apoi am reflectat la noi, înlănțuiți în vara noastră fără sfârșit. Respirația îi ridica și cobora pieptul în ritmul valurilor care ștergeau țărmul.

În seara aia, m-am logat din nou pe Lăcașul Speranței. Erau deja cincisprezece răspunsuri la postarea mea.

Re: Ne poate ajuta cineva?
de dxd576, miercuri, 21 mai 2014,10:34 am

Nu te pot ajuta cu cazul tău special sau sati recomand ceva legat de operați dar la noi au trecut 18 luni de când fiica mea a fost diagnosticata. Am trecut întreaga familie pe dieta vegana și ne hrănim în mare parte cu sucuri. Jade a noastra e bine și știm ca are lagatura cu skimbarea de dieta și mai puțin cu medicamentele cu care au îndopato medici.

Re: Ne poate ajuta cineva?
de Alegehimio, miercuri, 21 mai 2014,10.58 am

Rob,
Îmi pare rău că ai parte de toate astea. Probabil că vestea a venit ca un trăsnet. Chiar dacă cancerul e o chestie cu care nu se glumește, e bine să știi că XAP este o formă care poate fi tratată.
Pentru a te informa, din moment ce ești nou pe aici, mi-am pierdut singura fiică, pe Hope, în urmă cu cinci ani. Avea glioblastom multiform și a murit la opt ani. Am pornit acest forum în memoria ei și ca să încerc să ajut alți oameni. Sunt cercetător științific, de formație.
Revenind la sfaturi concrete, recomand ca fiul tău să fie testat și genetic. Chiar dacă operația va elimina tumora în întregime, e bine să ai alternative, în cazul în care cancerul ar putea reapare.
Mă poți întreba orice, sunt aici ca să te ajut.
Gânduri bune,
AlegChimio
Admin

Re: Ne poate ajuta cineva?
de CreziinDzeu, miercuri, 21 mai 2014,12:04 am

Îmi pare rău că ți se întâmplă asta, Rob, dar nu uita că speranța nu este pierdută. Suntem într-o poziție asemănătoare cu a ta, doar că puiul nostru a fost diagnosticat cu câteva luni în urmă. Am descoperit că numai credința e ceea ce ne ține pe picioare. Să dea Domnul ca fiul vostru să fie atins de mâinile Lui vindecătoare. Mă voi ruga pentru tine și familia ta.

M-am oprit din citit. Oamenii ăștia nu erau ca mine și Anna. Erau acei părinți disperați despre care citești în reviste, care își vedeau copiii stingându-se sub ochii lor. Nu aveam prea multe în comun, fiindcă Jack era atât de viu, medicul spusese că se va vindeca. Brusc, am simțit nevoia să-l văd pe fiul meu, să-l ating. Momentele astea deveniseră în ultimul timp tot mai dese.

Eram cât pe ce să-mi închid laptopul și să cobor, când mi-a pipăit un buton cu un click pe el, semn că primisem un mesaj privat pe acel forum. Era de la cineva pe nume Nev.

Subiect: Salut
Trimis: miercuri, 21 mai 2014, 22:16 pm
De la: Nev
Către: Rob

Salut, Rob. Îmi pare rău să aud de problema lui Jack, deși mi se pare că situația nu e chiar una disperată. Am vrut să-ți scriu povestea mea, în cazul în care lucrurile nu se rezolvă așa cum te aștepți. Fiul meu Josh a fost diagnosticat cu glioblastom în urmă cu trei ani, pe când avea șase ani. După ce au îndepărtat tumora, au spus că nu le-a mai rămas nimic de făcut, că va crește la loc cu siguranță și că singurele soluții erau chimioterapia și îngrijirea paliativă.

Atunci am auzit prima dată numele doctorului Sladkovsky. Înainte să te oprești din citit, ascultă-mă până la capăt. Este o clinică medicală acreditată în Praga. Nu e genul care te jupoaie de bani și îți vinde zeamă de cactus. Este specializată în cele mai noi tratamente, cele de ultimă oră, și se bazează pe imunologie.

Să merg la Praga a fost un risc, desigur. Dar ni l-am asumat, și Josh a făcut acolo o grămadă de teste și apoi tratamente. Ca să o scurtez, șase luni mai târziu, tumora dispăruse. De atunci nu a mai apărut. E un copil de nouă ani acum, fericit, duce o viață normală, iar cancerul deja a început să i se pară o amintire îndepărtată.

Mi s-a interzis pe forum să postez linkuri către doctorul Sladkovsky, și nu le pot atașa nici în mesaje private, dar nu îți pot recomanda decât să-l cauți pe Google și vei afla tot ce ai nevoie să știi.

Dacă vrei să afli mai multe despre tratamentul pe care l-a făcut Josh acolo, intră pe blogul meu, nevbarnes.Wordpress.com sau scrie-mi oricând un mesaj.

Îți doresc mult noroc. Îți țin pumnii strânși, pe bune. Dă-mi un mesaj dacă vrei orice fel de info.

Nev

Nev părea la prima vedere un șarlatan. Am căutat numele Sladkovsky mai întâi pe forumul Lăcașul Speranței, și mi-au apărut sute de rezultate.

Subiect: Clinica doctorului Sladkovsky
de AlegChimio, luni, 26 ianuarie 2012, 6:03 am

Dragii mei,

Cei de pe aici ați văzut de multe ori câte o postare a lui Nev despre o așa-zisă clinică medicală unde se fac experimente, condusă de doctor Sladkovsky. Moderatorii au eliminat aceste subiecte. Le-au șters, pentru că încălcau flagrant regula care interzice să facem aici reclamă.

Au fost multe păreri despre clinică, în special contra, care au dispărut și ele, odată cu îndepărtarea întregului subiect.

Ce vreau să spun este că această clinică nu e de încredere. Medicul care o conduce nu a permis ca experimentele sale imunologice să fie evaluate de alți oncologi, și nici nu le-a pus la dispoziție pentru cercetări științifice. Fiecare specialist care a studiat sau a tratat cancerul e de părere că această așa-zisă clinică nu e decât o înșelătorie.

Cu gânduri bune,

AlegChimio

Admin

Eram furios și m-am gândit chiar să-i răspund lui Nev, să-i spun ce gândesc eu despre oamenii care profită de părinții disperați ai unor copii pe moarte, oameni care le aduc speranțe false. Am citit din nou mesajul lui. Părea că el chiar crede în ceea ce scria acolo. Probabil că așa atrăgea oameni în cursă, la urma urmei. M-am delogat de pe forum, mi-am închis laptopul și am plecat să-i găsesc pe Anna și Jack.

10

Era seară și Jack nu putea dormi. Insomnia era un efect secundar al steroizilor, care erau folosiți pentru a reduce lichidul din jurul tumorii. Operația era programată peste o săptămână, iar Jack părea mai neliniștit ca oricând. Am încercat să-l plimbăm ca să obosească și apoi să doarmă, i-am citit, i-am dat voie să se uite ore în șir la desene animate. Uneori, ajuta să iasă la o plimbare târzie.

— Cum te simți azi, comoara mea?, l-am întrebat în timp ce urcam pe deal, către Heath. Ce-ți mai fac rănișoarele?

Îi spusesem că are o rană în cap și că va trebui să meargă la spital ca să i-o vindece. Nu părea foarte îngrijorat pentru asta, ca și cum ar fi fost vorba despre un stomac deranjat, atâta tot. Anul trecut, căzuse de pe gardul grădinii și îl dusesem la spital ca să îi pună copci în bărbie. *Va fi tot cam așa?,* mă întrebase. *Chiar mai bine*, l-am liniștit eu. *Vei fi adormit și nu vei simți nimic*.

Jack și-a mângâiat capul, cum făcea de când aflase că e acolo ceva în neregulă.

— Mă simt bine, cred, doar că…

— Doar că ce, Jack?

— Uneori îmi e greu să mă gândesc, când sunt la școală.

— Serios?

— Am făcut adunări astăzi, cu doamna Jackson, și eu…

N-a mai continuat.

— Ți s-au părut grele?

— Cam da. Să aduni, să faci totalul și… uitasem care sunt numerele pe care le adunam.

— Păi, am zis și mi-am trecut un braț pe după umerii lui. Adunarea chiar e grea și nu o înveți de multă vreme, e încă nouă.

A dat din cap și m-a privit cu ochii lui albaștri.

— La engleză am fost bun și am primit un abțibild.

— Serios?

— Da, uite!

Pe mânecă avea lipită o steluță mică, pe care era scris „Bravo!”

— L-am lipit aici ca să nu se strice în caiet.

— Foarte bine ai făcut. Te descurci minunat, să știi, Jack. Iar cât despre școală, nu-ți face griji. Totul va fi mult mai bine după ce îți vor repara rana de la căput.

— La spital?

— Da, la spital.

— Și eu o să fiu adormit? Mă vor repara în timp ce dorm?

— Exact, frumusețea mea.

Jack a strălucit de încântare.

— Tati, o să fiu acolo pentru mult, mult timp în urmă?

Am zâmbit și i-am dat la o parte părul de pe față.

— Nu, doar câteva zile, poate o săptămână. Și nu trebuie să spui *mult timp în urmă*, pentru că se va întâmpla în viitor, nu în trecut.

Jack nu părea convins.

— Dar în povești mereu se spune *cu mult, mult timp în urmă…*

— Da, dar…

Jack se uita la mine cu ochi nedumeriți.

— Nu contează, fiule, am zis și l-am tras mai aproape.

Am pornit spre casă și Jack părea mulțumit, dar în același timp preocupat, ca și cum ar fi avut ceva sâcâitor în minte. Își ținea ochii mijiți, așa cum făcea când avea de rezolvat un puzzle.

— Tati, după ce o să stau în spital, o să mă fac bine?

— Sigur că da, i-am zis și am zâmbit încurajator. De asta și mergi la spital, ca să te facă bine.

— Tati, a zis din nou și a privit în pământ. Îl știi pe Jamie Redmond?

— Nu cred.

— E la mine la școală. Vine la orele noastre, uneori, deși e cu un an mai mare.

— E amicul tău?

— Nuuu, a zis el, scandalizat. Jamie Redmond nu e prieten cu nimeni!

— Ah, Ei, atunci să fii tu drăguț cu el, dacă nu are alți prieteni.

Am mers puțin în tăcere.

— Și de ce ai adus vorba despre băiatul ăsta?

Jack a tăcut câteva minute, de parcă i-ar fi fost rușine să vorbească.

— Pentru că Jamie Redmond a zis că o să mor. A spus că am o chestie în cap și toată lumea care are chestii în cap într-un final moare.

Jack nu părea alarmat, ca și cum să mori ar fi fost ceva ce se întâmplă, ca adormitul cu capul pe bancă.

— Păi, acest Jamie habar nu are de nimic. Cu siguranță n-o să mori, Jack, o să te faci bine. Ok? Copilul ăla nu ar trebui să mai vorbească prostii.

— Bine, tati. Oricum, i-am spus că vorbește prostioare. I-am zis că toți oamenii mor într-o zi și că știm cu toții asta.

— Bravo, i-am spus.

— Să știi, tati, că Jamie Redmond habar n-are de multe lucruri. E în clasa a doua, dar trebuie să facă ore cu noi. Probabil că e înapoiat.

— Nu i-ai zis asta, nu?

— Nuuu.

— Bun. Fiindcă, chiar dacă cineva e răutăcios cu tine, nu trebuie să fii și tu răutăcios cu el.

Jack a dat din cap.

— Nu i-am spus-o fiindcă e mare și gras și uneori lovește copiii. E chiar mai mare decât tine, tati.

— E mai mare și decât uriașul Hulk?

— Ei, nu te prosti, tati. Nimeni nu e mai mare decât uriașul Hulk.

Biroul doctoriței Flanagan nu putea fi mai diferit față de al doctorului Kennety, cu tavanul său înalt, în stil georgian, și cu mobila antichizată. Sala de așteptare era concepută în așa fel încât copiii să se simtă bine acolo – avea un loc de joacă, chiar și un tobogan, iar pereții erau tapetați cu personaje din desene animate.

— Bună ziua, a zis ea, ieșind din cabinet.

Purta un halat galben și saboți, și părea o asistentă de la grădiniță. Să nu lași înfățișarea ei să te inducă în eroare, mă avertizase doctorul Kennety. Julia Flanagan era cel mai bun chirurg pentru copii. Citisem despre ea pe internet. Părinții o numeau făcătoare de minuni – chirurgul neurolog care și-a dedicat cariera salvării vieților celor mici.

— Tu trebuie să fii Jack, a spus ea și ne-a condus în birou. Îmi place tricoul tău.

A arătat spre liliecii care zburau în jurul capului dinozaurului. Jack a roșit și a zâmbit.

Ne-am așezat, iar doctorița a început să vorbească. Părea dintr-o dată mai rece, mai profesionistă.

— Poate că ați aflat de pe site-ul meu, am o regulă. Nu las nicio consultație să depășească douăzeci de minute. E important pentru mine să o respect, pentru că așa reușesc să văd cât mai mulți pacienți.

— Desigur, am spus eu.

Citisem despre regula ei chiar pe forumul Lăcașul Speranței. Oamenii spuneau că uneori îi întrerupea în mijlocul propoziției, arătându-le ceasul.

— Perfect, a zis ea, apoi s-a întors spre Jack. Am niște acadele în birou. Vrei una?

Jack a dat din cap, ușor nervos.

— Mă gândeam că vrei. Dar, mai înainte, va trebui să mă ajuți cu ceva, în regulă?

— Bine.

— Poți închide ochii și să numeri în ordine crescătoare de la numărul 1, până te voi opri eu?

Jack a închis ochii și a început să numere.

— 1,2, 3, 4…

Încă de la trei ani, știa să numere până la 20 pe nerăsuflate. Însă acum, când a ajuns la 11, a făcut o pauză.

— 1 și 2, 1 și 4, a început, apoi s-a oprit brusc, rușinat.

— E bine, Jack, foarte bine, a spus doctorița. Acum, poți veni până la mine să găsim acadeaua?

Jack a pornit spre ea și a început să caute printre hârtiile de pe birou, a ridicat calendarul, a deschis un sertar. Ea îl urmărea cu mare atenție – cum mergea, cum își folosea mâinile.

— Ești foarte aproape. Poate sunt undeva pe aici, a spus și a deschis un alt sertar.

Fața lui Jack s-a luminat.

— Vai, sunt așa de multe!

Doctorița a băgat mâna și a apucat o acadea roșie.

— Îmi poți spune ce culoare are?

— Roșie, a spus el repede.

— Excelent. Acum, îmi poți spune cum se cheamă asta? Ce este ceea ce țin eu în mană, Jack?

I-a împins acadeaua sub nas.

Jack a privit-o și s-a gândit că o fi o întrebare capcană.

— Păi, e o acadea.

— Bravo, Jack, a spus doctorița și i-a întins-o, în sfârșit.

Jack a părut bucuros și a băgat-o în buzunar.

— Acum, Jack, vezi linia asta?

A arătat spre un șir de peștișori din hârtie, lipiți pe podea.

— Vreau să mergi cât poți de drept pe linia asta, ok?

Jack nu s-a mișcat. S-a uitat la mine și la Anna, iar noi am zâmbit, încurajându-l. A șovăit, și-a mușcat unghiile, de parcă i se cerea să meargă pe marginea unei prăpăstii. Într-un final, a pornit, dar nu a putut ține linia dreaptă – s-a bălăngănit în toate părțile, ca un om beat.

— Bine, foarte bine. Acum, un singur lucru a rămas. Poți veni aici și să stai nemișcat, Jack?

L-a atins ușor pe obraji, apoi i-a pipăit capul. Sub scalp, îi apăruseră mici noduli.

— Ești un băiețel cuminte și deștept, Jack, Acum, ai vrea să mergi să te joci cu Suzie în sala de așteptare?

Jack s-a uitat un pic speriat la noi.

— Avem un PlayStation, și nu se joacă nimeni în momentul ăsta.

— Serios?!, a zis Jack, brusc animat peste măsură.

— Serios, a spus doctorița, apoi l-a condus afară din birou. Mereu îi entuziasmează. Nepotul meu are și el unul și e ca și cum noi nici nu mai existăm în cea mai mare parte a timpului, a zis ea când a revenit în birou.

S-a uitat la ceas.

— Perfect, mai avem unsprezece minute. Deci, m-am uitat la toate radiografiile și sunt în asentimentul doctorului Kennety în privința diagnosticului. Cu siguranță este un astrocitom. Totuși, privind forma ei din imagini, cred că tumora este într-un stadiu puțin avansat.

Am simțit că mi se taie respirația. Ca la prima consultație, în cabinetul doctorului Kennety. O disperare în mijlocul pieptului, ca atunci când eram copil și simțeam dorul de casă.

— Deci, ar putea fi o tumoră care a evoluat? Un glioblastom?, am întrebat, cu voce tremurândă.

Citisem despre glioblastom pe Lăcașul Speranței. Erau verișorii mai răi ai astrocitomului. O tumoră agresivă și complexă, care te putea ucide în decurs de câteva săptămâni.

— Nu, nu cred, a spus ea și a luat o radiografie a lui Jack de pe birou.

A tastat ceva la computer, apoi l-a întors spre noi.

— Așa arată glioblastomul. Vedeți, cu toate aceste pete albe. Acum, vedeți că în radiografia lui Jack nu apare ceva asemănător.

Am privit și, într-adevăr, pe radiografie nu erau pete albe. Doar ceva amorf și mare, care semăna cu o gaură neagră.

— Sunt convinsă că avem de-a face tot cu astrocitom, așa cum l-a diagnosticat colegul meu. Doar că e mai avansată decât am crezut inițial.

— Și asta ar putea afecta șansele lui Jack de a fi bine?, a întrebat Anna.

Doctorița a făcut o pauză.

— S-ar putea. Dar nu vreau să fac niciun fel de speculații înainte de operație. Înțeleg nevoia voastră de a ști cât mai multe posibil, dar momentan chiar nu ajută la nimic să ne gândim la cifre.

Am vrut să spun ceva, dar mi-am simțit corzile vocale ca împietrite. Doctorița și-a privit ceasul.

— Nu mai avem mult. Ce v-a spus doctorul Kennety despre operație?

— Ne-a spus puține, a zis Anna. Am mai tot citit despre ea de atunci, tot ce am găsit.

— Bun. Scopul ei este să îndepărteze întreaga tumoră. E cea mai bună șansă a lui Jack de a fi vindecat complet. Din ce văd în imagine, nu e așezat extraordinar de prost, cu toate că mă îngrijorează puțin această parte.

Ne-a arătat o umbră de pe fotografie. Am simțit din nou cum se lasă o ceață peste mine, că plutesc, că parcă nu mai sunt acolo. Speram la vești bune de la doctorița Flanagan, poate să ne spună că tumora e benignă, sau poate că nici nu era vorba despre o tumoră, în definitiv. Nu mă așteptam să aud că șansele lui Jack erau mai mici decât bănuiam.

O alarmă a sunat pe birou.

— Știu că e ușor de spus, a zis în timp ce se ridica și ne conducea spre ușă, dar vă rog să rămâneți optimiști. Aceste

tumori rar ucid pacientul, și există o șansă mare ca ea să fie operată complet. Apoi, nu vor mai fi probleme. Încercați să vă gândiți la asta.

— Mulțumim, am zis amândoi, deși cuvintele ei sunaseră puțin ca o poezie învățată pe de rost.

— Ne vedem marți, direct pentru operație. Va trebui să semnați niște formulare pentru spitalizarea lui Jack. Suzie de la recepție vă va oferi toate detaliile.

Am dat mâna cu doctorița, apoi l-am reperat pe Jack în colțul de joacă. Se juca Super Mario Cart și se apleca cu fotoliul într-o parte și în alta, cât pe ce să se rostogolească.

Am așteptat să termine și apoi l-am întrebat dacă se simte bine.

— Daaa, mi-a plăcut să conduc.

— Arată mișto, am zis.

Nu mă puteam opri din a mă gândi la ce spusese chirurgul. Că o îngrijorau umbrele de pe radiografie.

— Tati, de ce ești trist?, m-a întrebat fiul meu, ridicând privirea.

Am zâmbit și mi-am șters ochii.

— Nu sunt trist, chiar sunt fericit.

Jack a părut sceptic și mi-a întins telecomanda.

— Vrei să te joci și tu? Poate te va înveseli.

— Ok, am zis și m-am așezat în fotoliul de lângă el. Putem face o cursă, dacă vrei.

— Tare, a zis Jack.

Ne-am jucat ceva vreme, și am uitat că eram în sala de așteptare a unei clinici. M-am uitat în jur și am văzut-o pe Anna, așezată pe un scaun. Zâmbea și ne privea, așteptând liniștită să terminăm jocul.

EPSOM DOWNS

mai ții minte ziua aceea, jack? mami era la muncă, iar noi ne-am avântat prin traficul sufocant ca să mergem la epsom downs și tu ai făcut fotografii, ai exersat ambele obiective, cel pentru panoramă și cel de aproape, și ne-am mâncat pachetele pe care le luasem de acasă, în mașină, privind orașul de la înălțime, probabil că ai uitat ce s-a întâmplat pe drumul de întoarcere, ai avut nevoie să faci pipi, dar ai refuzat să te ușurezi pe marginea drumului, fiind convins că va veni un polițist, te va aresta și vei ajunge la închisoare, așa că ai ținut tot drumul până acasă, erai așa haios, jack, cum te strâmbai, cum îți țineai picioarele strânse și te plângeai când mașina lua o groapă și te zgâlțâia serios.

11.

Am ieșit puțin după provizii – suc de portocale la cutie, de care îi plăcea lui Jack, biscuiți, revistele lui de benzi desenate. Îl lăsasem cu mama Annei și, când ne-am întors, am găsit-o stând și ea în pat, alături de el. Jack i se ghemuise la piept.

— Mai mi-o spui pe aia cu balena?, a întrebat Jack.

— Îți place povestea aceea, nu?, întrebase soacra mea.

Jack a dat din cap, iar mama Annei a reluat povestea de la început, despre cum Iona l-a mâniat pe Dumnezeu și a atras furtuna asupra lui, iar marinarii l-au aruncat în mare. Iar apoi Dumnezeu, în mila lui nețărmurită, a trimis o balenă să-l salveze.

De când eram în spital, la căpătâiul lui Jack venea constant lume – chirurgi, medici rezidenți, asistente. Jack era examinat și re-examinat. Îi luau sânge, îi verificau pulsul, îi făceau EKG. În dimineața aia fusese ras în cap și îi făcuseră un RMN.

— Ce drăguț din partea lui Dumnezeu, deși Iona nu fusese cuminte, spusese Jack.

— Da, așa e Dumnezeu, a confirmat Janet, privind spre mine. Te ajută mereu. Îi ajută pe toți. Asta e ceea ce face el în Rai.

M-am uitat și eu spre Anna, așteptându-mă să spună ceva, dar era tăcută, pierdută în gândurile ei.

Când asistenta s-a apropiat de Jack, m-am întors spre Janet.

— Te rog, nu-i mai spune genul ăsta de povești. Pilde din Biblie despre moarte și Rai.

— De ce nu? Le adoră!

— E posibil, am zis, coborându-mi vocea, dar nu vreau să-i vorbim acum despre Rai și chestii de genul…

— Mă rog, Anna nu mi-a zis nimic.

M-am uitat la nevastă-mea, dar Anna își făcea de lucru cu măsuța lui Jack, pe care o ștergea, fiindcă se vărsaseră pe ea câteva picături de suc.

În ultimele săptămâni, Janet începuse să facă presiuni asupra noastră ca să-l botezăm pe Jack. Spunea că acum e cel mai bun moment. Cum Anna nu protesta, pledoaria ei s-a intensificat. Mă gândeam că poate și Anna, fiică de misionari, îi împărtășește părerea, și mă pregăteam să mă cert, dar Anna nu a zis nimic în apărarea ideii maică-sii.

Pe când îmi băteam capul cum să-i răspund lui Janet, în cameră a intrat Lola, trăgând-o după ea pe India. Amândouă

țineau câte un mănunchi de baloane. Fața lui Jack s-a luminat, pentru că nu erau orice fel de baloane, ci unele în toate culorile curcubeului, umflate de stăteau aproape să pocnească. Pe fiecare dintre ele era imprimat #JackFiiPuternic.

— Bună, dragilor, a spus Lola și a sărutat-o pe Anna pe ambii obraji, apoi pe Jack, pe frunte.

— Bună, mătușa Lola.

Anna a zâmbit. Jack părea mereu să se relaxeze când Lola era prin preajmă.

— Toate sunt pentru tine, Jack, dar ți-ar plăcea să alegi unul și să-l ții de sfoară?

Fața lui Jack s-a luminat și mai mult de bucurie. Mereu îi plăcuseră baloanele.

Când eram pe stradă, le vâna pe cele care se dădeau gratis de către companiile de telefonie mobilă sau de către politicieni aflați în campanie electorală. La petrecerile pentru copii, întreba mereu dacă poate lua unul acasă.

— Deci, uite care e chestia, a spus Lola, după ce Jack a ales un balon roșu. Am imprimat hashtag-ul ăsta pe ele fiindcă am început o campanie pe Twitter, pentru a-i fi adresate încurajări lui Jack. L-a scris și fata aia super tare de la Gogglebox.

— Ce e Gogglebox?, a întrebat Anna.

— Ah, trebuie să vezi, n-are rost să-ți povestesc. E mega amuzant. Știi, la început am vrut doar să-i fac pe oameni să afle mai multe despre boala lui Jack, dar când am văzut că se implică și vedete… Oferă excursii la Disneyland pentru copiii aflați în ultimă fază, zboruri cu balonul deasupra orașului etc.

Vorbea despre el ca și cum ar fi fost pe moarte. Toată lumea, de fapt, se comporta ca și cum Jack mai avea puțin de trăit.

— India, vrei să-i dai și restul baloanelor?, a întrebat Lola, împingând sforile în pumnul micuț al fetiței.

India a ezitat. Pentru o secundă, a fost neobișnuit de timidă, dar Lola a împins-o spre patul lui Jack. Fetița i le-a întins unul câte unul, iar Jack s-a asigurat că a apucat bine toate sforile de care erau prinse.

S-a auzit o bătaie în ușă. O asistentă a intrat și i-a întins lui Jack o cutie.

— E pentru mine?, a întrebat el.

— Te numești Jack Coates?

Jack a dat entuziasmat din cap și a privit cutia, apoi a scuturat-o cu grijă, așa cum făcea mereu cu darurile împachetate pe care le găsea sub bradul de Crăciun.

Anna l-a ajutat să despacheteze, și înăuntru a găsit un album, pe coperta căruia scria: *Dragă Jack, de la toți prietenii tăi din clasa A1.*

A dat pagină după pagină, cu grijă, de parcă ar fi fost petale delicate de flori. Literele erau diferite, scrise de mâinile fiecărui copil în parte.

Jack, îți urăm să te faci bine și de abia așteptăm să te revedem! Am vrut să facem ceva special pentru tine. Știm că îți place să te afli mereu în locuri care sunt la înălțime, așa că pozele sunt făcute special pentru tine.

Pe fiecare pagină, era un alt copil, pozat într-un turn sau pe vârful unui munte. Puștii țineau câte un carton pe care îi scriseseră lui Jack că îl iubesc și că îi doresc să se facă bine.

Nu-l mai văzusem așa pe Jack niciodată. Părea că parcă despachetase nu un album, ci lumea întreagă. A savurat fiecare poză, fiecare mesaj. Apoi a făcu o pauză, pentru un moment, și s-a uitat mai mult la o poză. Era cu cei trei prieteni buni ai lui, Martin, Tony și Emil, cocoțați într-un zgârie-nori. Țineau un panou pe care scria: *Jack Coates – colecționar de pokemoni și superstarul nostru.*

Buza de jos a lui Jack a început să tremure și apoi, pentru prima dată de când începuse totul, a izbucnit în lacrimi.

În ziua operației, Jack s-a urcat singur în căruțul pentru pacienți, cămașa lui albă îmbrăcată special pentru operație făcându-l să arate ca un mic elf. În timp ce coboram spre măruntaiele spitalului, culorile aprinse care erau pe placul copiilor se transformau în maroniu și verde pal, care ne conduceau spre încăperea unde aveam să-l lăsăm singur pe Jack.

L-am sărutat și i-am spus că-l vom revedea curând.

— Pa, pa, a zis el, netulburat. Să-l pupați pe Teddy, a mai adăugat și ne-a întins ursulețul lui de pluș, pe care îl bandajase o infirmieră.

Ore în șir am stat pe o bancă în parc, în ziua aia, așteptând să ne sune asistenta doctoriței Flanagan. Numai gândul că într-o vreme ne făcusem griji pentru o aluniță care îi apăruse pe

gât… Gândul că uneori ne stresam că încă nu începuse să meargă, să vorbească, să scrie… Să te gândești că eram disperați din chestiile astea minore, când acum doctorița tăia în craniul lui cu un fierăstrău circular. Degetele unui alt adult în creierul copilului meu.

În după-amiaza aia, am stat în parc și am încercat să nu ne gândim la curgerea timpului. Când ai pace și liniște, timpul curge în legea lui, aproape fără să observi. Dar acum el era amenințător, îl simțeam cum ticăie, cum se scurge.

Nu prea știam ce să fac, așa că din obișnuință am deschis pe mobil forumul Lăcașul Speranței și am văzut că aveam mai multe mesaje private.

Subiect: Cele mai bune gânduri
De Camilla, miercuri, 9 iulie2014, 01.58 pm

Bună, Rob, am citit într-o postare de-a ta anterioară că azi e ziua operației. Am vrut să-ți dau de știre că ne gândim cu toții la voi și vă ținem pumnii. Eu sunt veterană pe aici pe forum. Fiica mea a fost diagnosticată cu PAX în 2009. S-a făcut bine și duce o viață fericită. Știu că poate e greu acum să auzi asta, dar ai toate motivele să speri. Aveți grijă.

— Uite, am zis și i-am dat Annei telefonul. Un mesaj de la cineva de pe Lăcașul Speranței.

Nu avea ochelarii, așa că a silabisit în timp ce citea.

— Ce drăguț. O cunoști?

— Nu, deloc. Am pus o întrebare pe forum despre durata recuperării după intervenție și am spus când va fi operat. Uite, mai sunt.

Am deschis un alt mesaj.

Subiect: Baftă!!!
De EchipaMinunații, miercuri, 9 iulie 2014, 17:15 pm

O să fiu scurt, pentru că tocmai ies pe ușă… vreau să vă urez multă baftă astăzi. Avem o tradiție aici pe forum să dăm mesaje pozitive părinților în ziua operației, așa că… vreau doar să spun că mă gândesc la copilul vostru și mă rog pentru el. Știm că așteptarea e cea mai grea, timpul parcă se

oprește în loc. Fiul meu a fost diagnosticat cu 8 ani în urmă, iar acum e un adolescent sănătos și fericit, care îmi mănâncă nervii în fiecare zi! Îți spun asta pentru că mi-aș fi dorit ca eu în acea zi să fi auzit povești optimiste, nu de la medici, ci de la oameni reali, care trecuseră și ei prin așa ceva. Deci iată mesajul meu pozitiv. Spune-ne cum a fost, dacă simți nevoia. Toți prietenii tăi de la Lăcașul Speranței se gândesc la tine.

— Doamne, sunt atât de amabili oamenii ăștia, a spus Anna, recitind mesajul.

— Ești bine?, am întrebat-o, trăgând-o mai aproape de mine pe bancă.

— Nu chiar. Sunt atât de… de…

Cuvintele i s-au pierdut și a început să urmărească un cuplu de bătrâni care hrăneau păsările cu firimituri de pâine.

— Și eu, am zis, și am tras aer adânc în piept.

M-am întors la telefon și am continuat să citesc mai departe mesajele unor povești cu final fericit, ale unor străini de pe internet.

Jack s-a trezit și am fost să-l vedem la reanimare. Jumătate de cap îi era bandajat. Ochii i se deschideau din când în când, apoi se închideau la loc. Ne-am așezat de-o parte și de alta a lui, fiecare ținându-l de câte o mână.

— Îmi pare rău, ne-a spus o asistentă când am întrebat dacă operația a decurs bine. Nu va pot da detalii, dar medicul vă va informa cât de curând. Se află în cabinet, cel din capătul holului.

Cum am intrat în încăpere, am știut că e ceva în neregulă. Doctorița Flanagan stătea pe scaun și citea ceva pe telefon, nervoasă. Mi se părea că ezitarea asistentei avea sens acum.

— Deci, a început Flanagan, lăsând jos telefonul. Veștile sunt bune.

Am așteptat, mult prea speriat ca să pot respira.

— Operația a decurs foarte bine. Tot ce trebuia a fost înlăturat. Nu vor exista complicații.

— Ați scos toată tumora?, am întrebat, simțind cât de tare îmi gonea inima, cum mi se accelerase respirația.

— Da, am scos-o pe toată, a spus ea, și și-a dat jos boneta cu care intrase în operație. A fost mai simplu decât ne așteptam.

Unele tumori sunt mai complicate, își fac loc printre vasele de sânge, dar nu a fost cazul aici. Va trebui să mai facem o radiografie pentru confirmare, dar sunt încrezătoare că avem de-a face cu o rezecție absolut completă.

Rezecție absolut completă. Cunoșteam expresia. O citisem pe Lăcașul Speranței, dar și în cărțile de medicină. Era medalia de aur pe care o primeau copiii care erau vindecați. Toate semnele cancerului îndepărtate.

— Deci asta… asta… s-a bâlbâit Anna. Înseamnă că e salvat?

— Da, cel mai probabil, a spus repede Flanagan. Oficial nu am voie să spun – noi, medicii, ne ferim să vorbim despre salvare, dar în cazul lui Jack operația chiar a mers foarte bine. Mă aștept să se refacă perfect. Sigur, ca să fiu cinstită cu voi, există riscul de recidivă. În cazul lui Jack, este totuși un risc mic. Există, dar e foarte mic.

Un risc foarte mic. Mereu există riscuri, m-am gândit. Când traversezi strada, când joci rugby la școală.

— Și nu va avea nevoie de alt tratament?, am întrebat.

— Deci, a spus ea și s-a uitat la ceas, următoarele zile vom face o radiografie, să avem confirmarea că rezecția a fost totală, că nu mai e nicio urmă de celulă canceroasă. Dacă avem confirmarea, nu va mai avea nevoie de niciun tratament.

— Mulțumim. Mulțumim atât de mult, am spus.

— Ei bine, mă bucur mereu când pot da vești bune, a spus ea și s-a ridicat să ne conducă. Mă scuzați, dar trebuie să mă pregătesc pentru următoarea operație.

Brusc, Anna s-a întins spre ea și a îmbrățișat-o. Gestul lor a fost straniu – doi oameni care nu știau cât de tare să se strângă unul pe celălalt, sau pentru cât timp. Au stat acolo și s-au balansat puțin, lângă un stingător de incendiu de pe perete, în timp ce Anna îi șoptea la nesfârșit că îi mulțumește.

12.

Am ascultat valurile izbindu-se de țărm; câte unul mai puternic venea cu boltă și făcea un zgomot sec. Anna stătea întinsă pe șezlong, citind. Jack era ghemuit pe cearșaf, jucându-se cu cartonașele lui cu Pokemoni. Părul i se umpluse de nisip și de sare, și parcă era puțin mai blond de la soare.

Ne plăcea să urmărim cum îi creștea părut după operație. Ușor, ușor, ajungea la lungimea pe care o avusese înainte, când era bogat și greu de pieptănat. Anna voise să i-l lase lung, să-i cadă în bucle peste umeri. Acum, n-ar mai fi vrut să-l tundă niciodată.

Doctorița Flanagan avusese dreptate. RMN-ul arătase că toată tumora fusese înlăturată. La scurt timp după, Jack a revenit la normal. A început școala. S-a urcat în London Eye împreună cu colegii lui. Ba chiar a început și antrenamentele la fotbal.

Oare nu cumva visasem totul?

Mă uitam acum la el în timp ce juca fotbal sau sărea în piscină. Nu arăta deloc ca un copil care avusese cândva o tumoră cerebrală.

Fusese ideea Annei să mergem în Creta, să închiriem un apartament recomandat de un coleg de-al ei. Era un apartament chiar luxos, cu o terasă de pe care se vedea perfect marea. Era la capătul mai liniștit al plajei, departe de cei care făceau excursii cu barca și cu ski-jetul, departe de cei care vindeau rochii de plajă și coliere din scoici turiștilor.

Dintr-o dată, Jack a părut speriat, s-a ridicat de pe cearșaf și a fugit spre valuri. Ne-am speriat și noi și ne-am dus după el. Am văzut că avea un fluture care îi zbura în jurul capului.

— E o viespe, mă urmărește, striga Jack și dădea din mâini în toate părțile.

— E un fluture, Jack. N-o să-ți facă nimic rău, am zis.

— De unde știi? Uneori fluturii mănâncă oameni.

A venit spre mine, parcă mai calm, totuși.

— Serios, tati. De unde știi că n-o să-mi facă nimic?

— Pentru că sunt un înțelept.

— Ha, a zis el. Lasă că nu ești tu mai deștept decât Philip Cleaver.

— El e deștept?

— Încă de când s-a născut putea să citească și să socotească.

— Și lumea îi zice Clever Cleaver[2]?

— Ce?, a întrebat Jack. Nu, îl cheamă Philip, nu Clever.

Anna a început să râdă de pe șezlong.

— Stai liniștit, Jack. Nimeni nu înțelege glumele lui tati. Apropo, o fi prea devreme pentru o bere?

— E unsprezece și cinci, i-am zis, privindu-mi ceasul.

— E acceptabil să bei la ora asta, dacă ești în vacanță, nu?

— Parcă hotărâsem că ora zece jumate era punctul de la care se dă liber la bere.

— Bine, atunci adu-mi o bere, te rog, și niște covrigei din ăia cu ciocolată.

Anna și-a schimbat poziția pe șezlong. Pielea ei începea să capete o nuanță arămie.

— Altceva mai vrei?

— Nu, e de ajuns, a răspuns ea. Deși ai putea să mă dai cu ulei pe spate înainte să pleci.

Anna s-a ridicat și mi-a întins tubul cu ulei de plajă. Era plăcut să îi ating din nou pielea.

— Ce bine e, a zis ea și a scos un suspin, puțin cam zgomotos, de parcă am fi fost singuri pe toată plaja. Poate ar trebui să te oprești, ca să nu fac ceva necuvenit.

— Bine, am zis, râzând, apoi m-am întors spre Jack și l-am întrebat dacă vrea o înghețată.

— Se poate încă una? E weekend?

— Suntem în vacanță, Jack. Putem mânca înghețată în fiecare zi.

Am mers de-a lungul plajei spre bar. Jack alerga înaintea mea, ținând în mână un băț pe care-l găsise. Își ținea aparatul la gât, trecut cu grijă peste umăr. Îmi amintea de felul în care Anna își plimba vioara prin campus.

Când am ajuns la un micuț golf, ne-am urcat pe o stâncă și am privit marea.

— E frumos aici, tati.

— Este, nu? Uite, poți vedea peștișorii cum sar prin apă.

— Peștișori, peștișori, a zis Jack, bucuros. De ce sar, tati? Se joacă?

M-am gândit la un răspuns inteligent, dar nu mi-a venit în minte niciunul.

---

[2] *Clever Cleaver — Cleaver cel Deştept*; un joc de cuvinte pornind de la numele adus în discuţie (n. trad.).

— Așa cred. Sau poate caută mâncare.

Jack începuse să-și scoată aparatul din geantă.

— Vrei să faci poze?

A dat din cap, ținând aparatul cu grijă, cu ambele mâini. L-a îndreptat spre pești și a început să fotografieze.

M-am uitat la el cum stătea așezat pe vine, ca să fie cât mai aproape posibil de apă. Vremea era însorită, perfectă, fără vreun nor pe cer. În depărtare, se vedeau niște vapoare care pluteau pe apa mării.

— Tai, tati, ia uite!, a strigat Jack.

Mi-a arătat o poză, făcută de aproape unui pește care sărea la suprafața apei, cu solzii argintii lucind în soare.

— Uau, Jack, e minunată. Ar putea câștiga un concurs sau ceva de genul ăsta. Trebuie să i-o arăți și lu' mami.

Jack radia de bucurie.

— O să i-o arăt și învățătoarei când ne întoarcem la Londra.

Barul era în stil hawaiian, cu palmieri și muzică reggae care se auzea din difuzoare. L-am ridicat pe Jack pe unul din scaunele înalte de lângă tejghea și m-am așezat lângă el.

— Salutare, a zis barmanul, cu un accent jamaican. Lăsați-mă să ghicesc. Două beri și un suc de portocale, a zâmbit el și ne-a făcut cu ochiul. Aaa, și sunt convins că domnișorul aici de față nu vrea înghețată.

Jack a chicotit, așa cum făcea în fiecare zi. Bărbatul a luat un cornet și a pus în el două cupe de înghețată, vanilie și ciocolată, apoi l-a ascuns la spate.

— Băiatul nu primește azi înghețată, clar, l-a tachinat pe Jack.

Apoi, brusc, i-a întins o înghețată și mai spectaculoasă, cu fulgi de ciocolată și glazură de frișcă deasupra. Habar nu aveam cum o preparase la spate. Jack a chițăit de încântare.

Am rămas la bar și am simțit cum soarele ne încălzea cu putere spatele. M-am uitat la Jack cum își savura înghețata.

Când am pornit spre Anna, Jack m-a întrebat dacă am putea vedea din nou peștii.

— Sigur, doar să-i ducem mai întâi berea asta lui mami, am zis.

Am văzut că Anna ne observa atentă din spatele ochelarilor de soare.

— Am crezut că v-ați rătăcit, ne-a spus.

— Am avut o nevoie urgentă de înghețată, i-am răspuns.

— Și tati a băut o bere. Asta pe care o bea acum e a doua, m-a pârât Jack.

— Mersi, amice.

— Cu plăcere, tatiiiii, a intonat el, iar eu l-am lovit în glumă în coaste.

— Scuze că a durat atât.

I-am întins Annei berea.

— Nu-i nimic, am citit și eu în liniște, să fiu sinceră.

A lăsat cartea din mână pe cearșaf. Anna fusese mereu o cititoare avidă. În acele zile lungi petrecute în Africa, când părinții ei erau acaparați de biserică și când colegii ei de școală erau la câteva sate distanță, stătea pe prispă și citea. Îi devorase pe Gerald Durrell și Willard Price. Putea recita pasaje întregi din James Herriot, pentru că le recitise la nesfârșit. După ce terminase cărțile din biblioteca alor ei, descoperise o bibliotecă într-un orășel apropiat și începuse să citească și de acolo: Jane Austen, Daphne du Maurier, Virginia Woolf.

Ne-am terminat berile și apoi am pornit împreună de-a lungul țărmului, trecând de hotelurile uriașe și discoteci, până am ajuns la plaja publică, o întindere mare de nisip pe care nu călcase nici picior de om. Acolo veneau uneori doar familiile care locuiau în apropiere, pentru a face un grătar pe plajă.

Ne-am urcat pe pietre și am privit apa.

— Să faci liniște, tati, mi-a zis. Uite peștișorii!

Jack a luat găletușa cu care se jucase la nisip și a încercat să prindă peștii, dar erau prea rapizi, își schimbau mereu direcția.

— Uite-i, pleacă!, tot striga Jack și țopăia entuziasmat.

Nu ne-am dat bătuți, am încercat iar și iar, țintindu-i pe cei care se separau de ceilalți. Am coborât găleata ca un năvod, dar ei o evitau, înotând pe lângă ea.

— Înoată prea repede, a concluzionat Jack. Sunt peștișori pe sistem turbo.

— Ia să-ți arăt eu cum se face, a zis Anna și și-a scos ochelarii de soare.

— Mami! Intri în apă?

Anna nu fusese niciodată o înotătoare prea bună.

— Da, și o să prind toți peștii.

— N-o să poți, a zis Jack.

— Doar privește-mă.

A luat găleata, apoi a început să coboare ușor de pe stâncă în apă. Privea concentrată la pești. S-a aplecat brusc spre ei, dar peștișorii au fost din nou prea rapizi, așa că nu a putut prinde decât o găleată de apă cu nisip de pe fundul mării.

Dar Anna nu se dădea ușor bătută. A repetat figura, dar i-a alunecat piciorul pe un bolovan și a căzut în fund.

Nu ne-am mai putut opri râsul.

— Ce-ai făcut, mamiiiii?, a strigat Jack., în timp ce Anna încerca să se ridice.

Într-un final, și-a recăpătat echilibrul și s-a cățărat înapoi pe stâncă.

— Păi… nu e chiar floare la ureche, se pare. Cred că ne-am bătut capul destul, oricum, a mai spus Anna, recăpătându-și aerul serios.

Ne-am întins pe stâncă și am stat așa la soare, toți trei. La mijloc între mine și Jack, Anna și-a întins mâinile și ne-a mângâiat corpurile bronzate.

— Uitați-vă la voi. Băieții mei frumoși.

Am zâmbit și l-am privit amândoi pe Jack, care trasa în nisip cerculețe cu degetele de la picioare.

— O să vă dau cu cremă de protecție imediat cum ne întoarcem la prosop, ne-a anunțat.

Nu știu cât am rămas acolo, uitându-ne în neștire la marea azurie, la munții care se profilau în depărtare. Singurele zgomote erau făcute de câte un copil gălăgios și de câte o barcă cu motor, care înainta pe apă. M-a izbit din plin gândul la ce era să pierdem. Mi-a tăiat răsuflarea, ca și cum un uriaș mi s-ar fi așezat pe piept. Am tras aer adânc și mi-am privit familia. Anna număra scoicile din mâna lui Jack. Viața pe care o aveam acum era de neprețuit.

Anna citea, iar Jack trăgea un pui de somn pe canapea, așa că am ieșit pe terasă și mi-am verificat mail-urile de pe telefon.

Subiect: Salut din nou
Trimis: Miercuri, 13 august 2014, 12:16 pm
De la: Nev
Către: Rob

Salut, Rob. Sunt Nev, de la Lăcașul Speranței. Ți-am mai dat un email cu câteva săptămâni în urmă. Stai liniștit, nu încerc să te bat din nou la cap legat de clinica doctorului Sladkovsky. Vreau doar să te întreb cum a mers operația lui Jack. Știu cât de groaznică poate fi o astfel de situație, și mai știu că uneori nu poți vorbi prea bine cu familia și prietenii, așa că... dacă vrei vreodată să îmi scrii, aici sunt. Sper că e totul bine.

Ai grijă.

Nev

Nev, șarlatanul de la Lăcașul Speranței, care promova acea clinică suspectă. Eram cât pe ce să șterg direct mesajul, dar nu știu exact ce m-a făcut să apăs pe Răspunde. Poate că îl judecasem greșit. Până la urmă, făcuse efortul să mă întrebe despre Jack.

Subiect: Re: Salut din nou
Trimis: Miercuri, 13 august 2014, 14:26 pm
De la: Rob
Către: Nev

Salut, Nev, mersi că mi-ai dat un semn. Drăguț din partea ta. De fapt, chiar am vești bune. Jack a fost operat în urmă cu o lună și a scăpat definitiv de cancer. Neurochirurgul a operat întreaga tumoră și acum nu mai are nevoie de tratament suplimentar. Va mai fi supravegheat și investigat, dar veștile sunt îmbucurătoare oricum. Acum suntem în vacanță în Grecia. Îi doresc și fiului tău toate cele bune, mulțumesc pentru interesul tău și amabilitate.

Nev mi-a răspuns aproape imediat.

Subiect: Re: RE: Salut din nou
Trimis: Miercuri, 13 august 2014, 14:27 pm
De la: Nev
Către: Rob

Ce veste bună, mă bucur. Cred că ești tare ușurat. Felicitări din partea mea! Să aveți vacanță frumoasă.

Cele bune,
Nev

Jack adormise cu aparatul de fotografiat în mână și părea că în orice clipă îi va cădea pe jos, așa că m-am apropiat, i l-am luat ușor și apoi am ieșit cu el pe terasă. M-am așezat în balansoar și am început să mă uit la ce poze făcuse. Primele fotografii din vacanță arătau plăcuțe de gresie cu figurine sub formă de căluți de mare, canapeaua din camera lui, trolerul pe care i-l luasem cu Spider Man. Apoi apa albastră a mării, plaja la apus și o înghețată scăpată din mână pe nisip.

Eram fascinat de cum vedea Jack lumea. Poza o plantă, dar nu florile, nu corola, cum ar fi făcut altcineva, ci locul unde rădăcina era înfiptă în pământ, crăpăturile de unde se ițea tulpina. Un coș de gunoi de pe bulevard, despre care crezuse că seamănă cu robotul R2-D2. O altă poză, dintr-o revistă, cu o vacă stând așezată pe iarbă.

Căutând mai departe printre fotografii, am dat peste cele făcute de aici, de pe terasă. Păreau aceeași poză la infinit, dar când m-am uitat cu atenție am văzut că schimba unghiul puțin de fiecare dată. Mi-am dat seama ce vrusese să facă. Stând cocoțat pe un scaun, se rotise la 360 de grade, ca să cuprindă în fotografii întregul peisaj – marea, cerul, munții ale căror vârfuri se pierdeau printre nori. Fotografie după fotografie, cuprinzând tot cerul nesfârșit. Am râs, uimit și fericit. Jack realizase o panoramă minunată.

Jack se trezise și Anna stătea lângă el, mângâindu-l pe păr.

— Bună, somnorosule, i-am zis.

— Bună, a zis el, frecându-se la ochi. S-a terminat vacanța?

— Ba deloc. Mai avem cinci zile.

Jack a sărit imediat în picioare, fericit.

— Luni, marți, miercuri, joi, vineri, a zis, numărând pe degete. Încă cinci zile!

— Exact. Am văzut pozele tale de pe aparat. Cele pe care le-ai făcut afară cerului. Sunt atât de bune. Vrei să mai facem unele împreună? Te pot învăța cum să folosești aparatul meu, ăla mare.

Jack a dat din cap, emoționat.

— Am încercat să fac un cerc, ca un cerc de fotografii. Îmi pare rău, tati.

— De ce îți pare rău, Jack?

Și-a mușcat buza.

— Pentru că m-am urcat pe scaun ca să fac pozele și tu și mami mi-ați spus că nu ar trebui să mă cocoț.

Mi-am trecut mâna prin părul lui.

— E ok, nu trebuie să-ți ceri scuze. Dar, data viitoare, să te urci pe scaun numai când suntem și noi prin preajmă. Deci… ți-ar plăcea să mai faci o panoramă cu aparatul meu cel mare?

— Ce e o panoramă?

— Ceea ce ai făcut tu – poze luate una după alta, în cerc.

Jack s-a ridicat, fericit.

— Putem s-o facem acum?

M-am dus să iau aparatul și trepiedul, apoi am ieșit toți trei pe terasa de pe acoperiș. Era ora odihnei de după-amiază, iar soarele ardea cu putere, căldura lui fiind când și când îmblânzită de o rafală de vânt.

Am instalat trepiedul, iar Jack m-a urmărit cu atenție, ca și cum creierul lui ar fi vrut să înregistreze fiecare pas.

— Acum o să atașăm aparatul… Jack, vrei să mă ajuți?

Jack a dat din cap încântat. Am tras scaunul lângă trepied. Băiatul s-a urcat pe el, și scaunul s-a clătinat puțin. Pe fața Annei am zărit teama, pentru o secundă. Am stat în spatele lui, ca să-l prind la nevoie, și i-am arătat cum să așeze aparatul pe trepied.

M-am uitat spre golful care se pierdea în ceață. Ochii lui Jack mă urmăreau atenți.

— Uită-te pe aici, Jack, și apasă butonul acesta, dar încet.

— Așa?, m-a întrebat Jack, și am putut simți mirosul de sare și de cremă de soare al pielii lui.

— Exact. Bravo. Acum ascultă zgomotul pe care-l face aparatul.

Jack s-a aplecat și a pus urechea.

— Face ca un avion.

— Exact, pentru că în acest moment el muncește și face multe, multe fotografii.

— Un milion?

— Ei, nu chiar atât de multe. Dar câteva sute, poate.

— Uau, tot sunt multe!

Bâzâitul s-a oprit, iar eu am setat din nou aparatul.

— Acum o vom întoarce puțin.

Ușor, Jack m-a ajutat să mut trepiedul.

— Va face multe poze și noi îl vom muta de colo-colo, așa că vom avea câte o fotografie, cel puțin, cu tot ce se află aici.

— Cu lumea întreagă?, a întrebat Jack.

— Cu lumea întreagă.

Anna mi-a cuprins mijlocul cu brațele.

— Se descurcă bine, nu-i așa?

L-am urmărit pe Jack cum plimba aparatul în toate direcțiile, privind mereu prin lentilă, asigurându-se că nu ratează nimic, că surprinde tot ce există, întreaga lume.

13.

— Unde e Jack?, m-a întrebat Anna.

Eram la seara artificiilor de la școala fiului nostru, și părea că toți elevii și profesorii s-au îmbulzit pe acest coridor unde ne aflam și noi.

— S-a dus la baie, am zis.

— Știu, dar au trecut deja cinci minute.

— Să mă duc să-l caut?, am întrebat-o.

— Te rog mult.

Era ciudat să fiu în baia unor copii. Totul era atât de mic. Pisoarele mici și joase, cabinele înguste.

M-am uitat și la chiuvete, și prin cabine, dar mi s-au părut pustii. Nu se auzea nimic.

— Jack, am strigat.

Nu am primit răspuns.

— Jack, am zis din nou, de data asta mai panicat, cu sentimentul pe care-l aveam când credeam că l-am pierdut la locul de joacă.

Am ieșit din nou pe hol, gândindu-mă că poate terminase și îl ratasem, numai că nu era nici acolo. M-am întors la bude și, de data asta, am auzit un chicotit dintr-una din cabine.

Am deschis ușa și acolo era Jack cu un băiat pe care nu-l știam, amândoi ținând în mână cărți de joc cu Pokemoni.

— Iisuse, Jack, nu mai face asta. Credeam că ai dispărut.

— Îmi pare rău, tati. Jucam Pokemon, iar Sasha nu are cărți pentru energie, așa că i-am dat din ale mele.

Sasha părea agitat, de parcă ar fi fost într-un bucluc.

— Vrei să mergem să ne uităm la artificii? Acum vor începe.

— Bine.

Jack a mai răsfoit o dată cărțile, apoi a scos una și i-a întins-o lui Sasha.

— Pentru tine. Porygon e foarte puternic și te va apăra, dar trebuie să-l culci cu tine în pat noaptea.

Sasha a dat din cap cu seriozitate și a băgat cartea de joc în buzunar.

I-am condus pe băieți afară. Anna a părut ușurată.

— Ce face, e bine?

— Mda. Se juca Pokemon cu băiețelul ăsta.

— Aha, bine. Artificiile încep în vreo cinci minute, să mergem.

Terenul de sport mirosea a toamnă târzie, a frunze umede și a castane coapte. Am auzit trosnind și un foc. Era în apropiere și o tonetă de burgeri și mirosul de ceapă prăjită mi-a amintit de zilele când mergeam pe stadion cu taică-miu.

Obișnuia să spună că e cel mai plăcut miros din lume. Îmi aminteam ziua în care fusesem pentru ultima dată la un meci împreună cu el. Am mers pe Green Street, ca de obicei. Taică-miu știa pe toată lumea. Le făcea cu mâna vânzătoarelor indience, care îi puneau deoparte mango-uri coapte, singurele fructe de care se atingea vreodată. Toate îl iubeau pe tati, fiindcă era singurul taximetrist care le lua cu mașina la orice oră din zi sau din noapte. Unii îi spuneau Salvatorul, pentru că ducea mereu oameni bolnavi la spital fără să le ia vreun ban.

— Bunăăă, Jack, au zis alți copii, când ne-am apropiat de artificii.

Îl știau și unii din clasele mai mari, a treia sau a patra.

— Sunt prietenii tăi?, a întrebat Anna.

Jack a ridicat nonșalant din umeri.

— Mă mai joc Pokemon uneori cu ei.

Eram fericiți că nu-l mai vedeau pe Jack ca pe băiatul care a avut o tumoră la cap. Copilul bolnav pentru care părinții îi puneau să se roage la biserică. Băiatul care primise albumul cu urări de sănătate din partea întregii școli. Acum era puștiul cu cărți de joc cu Pokemon, pe care le ținea într-o cutie în care fuseseră biscuiți.

Am găsit un loc bun de unde să ne uităm la artificii. Am căutat din priviri oameni cunoscuți, dar era prea întuneric și nu le distingeam fețele.

— Tati, mă iei în cârcă?, s-a rugat Jack.

— Nu ești prea mare?

— Nuuuuu, a zis el, parcă scandalizat de întrebarea mea.

L-am ridicat pe umeri. Când era mic, îl urcam acolo dintr-o mișcare – acum, m-a făcut să mă aplec un pic sub greutatea lui.

— Eh, nu mai sunt nici eu uriașul care eram.

— Așa-i, iubitule, a zis Anna și s-a întors să se uite la artificii.

Când au izbucnit primele, Jack a început să tropăie de încântare. Îi plăcea la nebunie, scotea exclamații după fiecare explozie. Când s-au terminat, a aplaudat și a rămas acolo, așteptând să mai urmeze și altele.

După artificii, copiii au urcat pe o scenă improvizată să cânte un imn. Era un cântec religios, printre preferatele Annei, și l-am găsit cumva surprinzător pentru o serbare școlară.

L-am privit pe Jack, părul lui blond luminat de reflectoare. Mi se topea inima uitându-mă la el, cum încerca să-și găsească cuvintele. Ne căuta cu privirea în public.

Apoi, dintr-o dată, n-a mai fost acolo.

La început, am crezut că e vreo iluzie din pricina reflectoarelor, dar nu… chiar era un gol în locul în care fusese el până atunci. Ca și cum ar fi fost brusc tăiat dintr-o poză.

Chiar când copiii se pregăteau să încheie, am auzit un strigăt și apoi pianul s-a oprit. Eu și Anna am alergat într-acolo. Jack era prăbușit pe scenă, încă ținând cartea de imnuri în mână, strâns.

Poate că e doar leșinat, au zis cei de la ambulanță, deși le spusesem că a avut de curând o tumoră cerebrală. Ei, nu vă faceți griji, ne-au zis ei, de parcă îi informasem despre un fapt banal, cum ar fi fost o alergie la alune. E cald afară și copiii leșină tot timpul, ne-au asigurat ei.

Ne-am urcat cu toții în ambulanță, iar sirenele au pornit. M-am uitat la Anna. Știam ce-i trece prin cap. Doctorița Flanagan ne spusese că sunt șanse de 14 la sută ca tumora să revină. Știam ce-și spunea Anna, cum îi lucra mintea. 14 la sută. Doi copii din zece. Unul din cinci.

A stat așa, cu o mână pe picioarele lui Jack învelite în pătură, iar eu am știut că ea știe. Puteam vedea asta în ochii ei lipsiți de orice expresie, în felul cum își ținea capul plecat.

La spital, eram cu Jack și ne uitam la desene animate pe iPad-ul lui, când a intrat în încăpere doctorița Flanagan.

— Bună, a zis Jack și i-a zâmbit bucuros.

Nu știam că urma să vină chiar ea. Eram la un alt spital decât cel unde fusese operat, în altă parte a Londrei.

— Bună, Jack, a zis și doctorița și a zâmbit. Ce mai faci? Aud că te-ai cam tăvălit pe scenă și ai făcut spectacol.

Jack a zâmbit și a părut rușinat.

— Cum te simți acum?, l-a chestionat.

Jack a dus mana la cap, apoi și-a pipăit picioarele și fundul.

— N-am răni pe nicăieri. Doar că am pierdut niște cărți de joc cu Pokemoni. Au căzut pe scenă.

— Nu-ți face griji, îngerașul mami. O să le găsim, promit, a zis Anna.

Jack a dat din cap, dar nu părea convins.

— Excelent, a comentat doctorița Flanagan. Acum, aș vrea să încerci să dormi puțin. Vei sta aici în noaptea asta, iar mâine dimineață vei putea pleca acasă.

Am simțit o urmă de ușurare – poate că în definitiv nu era ceva grav, doar o complicație mică apărută după operație. Doctorița a privit radiografia lui Jack și ne-a făcut semn că vrea să vorbească cu noi afară.

Ne-a dus într-o sală de așteptare pustie. Ne-am așezat la o masă, pe niște scaune de plastic, iar lumina puternică a becurilor făcea să pară că am fi la un interogatoriu în secția de poliție. Doctorița a băut puțin din cafea și a părut nervoasă, o stare în care nu o mai văzusem înainte.

— Așadar, a început ea, privindu-ne când pe mine, când pe Anna de pe partea opusă a mesei. Din ce-mi pot da seama, Jack a avut o criză de epilepsie.

A făcut o pauză și a înghițit, parcă având un nod în gât. Buzele îi erau uscate.

— Îmi pare tare rău să vă spun asta, dar, din radiografia care i-a fost făcută acum, pare că tumora a revenit.

Nu pricepeam ce spune. O scoseseră pe toată. Îl operaseră cu succes. Ea așa ne spusese, în repetate rânduri. Optzeci și șase la sută șanse ca Jack să fie bine.

— Tumora… tu… tumora lui Jack?, m-am bâlbâit. Dar ne-ați spus că a fost operată complet.

Doctorița a părut și mai agitată. Anna stătea nemișcată pe scaun, cu mâinile în față, de parcă s-ar fi rugat.

— Am îndepărtat tot ce am putut vedea, a spus. Tot ce s-a văzut pe radiografie. Însă, din păcate, în unele cazuri de astrocitom, puține, e adevărat, se întâmplă să fie tentacule microscopice, unele care mai târziu cresc în țesutul din jur…

— Și asta are acum Jack?, am întrebat.

Flanagan a tras aer adânc în piept.

— Din ce se vede pe RMN, pare să fie un glioblastom.

Știam ce înseamnă glioblastom. Citisem totul la părinții de pe Lăcașul Speranței. Erau acei părinți care postau disperați, zile în șir, apoi dispăreau în neant.

— Dar… poate fi operată, la fel ca aia de dinainte, nu? Există tratamente…

Doctorița a clătinat din cap.

— Îmi pare atât de rău. Nu există o cale ușoară de a vă spune asta. RMN-ul a arătat multe, multe leziuni microscopice peste tot în creierul lui Jack.

Nu pricepeam. Nu avea niciun sens. Înotase și jucase fotbal în fiecare zi. M-am uitat la Anna, așteptând. Voiam să spună ceva, dar era tăcută și nemișcată, tot cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Și nu e posibil să fie eliminate… cumva?

A clătinat din nou din cap.

— Mă tem că nu. Sunt mult prea multe. Chiar dacă am încerca să operăm tumora… la cât de agresiv este acest gen de cancer, cu siguranță ar recidiva. Ar crește imediat la loc.

A expirat și și-a frecat mâinile, de parcă și le-ar fi dat cu cremă.

— Chiar îmi pare foarte, foarte rău.

M-am uitat încă o dată la Anna. Ținea capul plecat, părul îi căzuse în ochi.

— Și nu există niciun fel de tratament pentru… pentru…

— Va trebui să discutăm despre asta, bineînțeles. Dar mai întâi vom mai avea de făcut niște teste.

Ușor, Anna și-a ridicat capul. Ochii îi erau lipsiți de strălucire și fața palidă, înmărmurită. Vocea îi era firavă, dar a învins tăcerea din cameră – nu s-a bâlbâit, așa cum o făcusem eu:

— Asta înseamnă că Jack nu poate fi vindecat?

Doctorița a privit-o în ochi, și parcă și-a calculat răspunsul.

— Îmi pare rău, nu vă pot da un răspuns tranșant chiar acum. Dar vă promit că vom ști mai multe mâine.

Când ne-am trezit, am ascultat murmurul spitalului care se trezea și el la viață. Șoaptele pe care și le aruncau asistentele, brancardierii care vorbeau despre meciuri de fotbal. Tirania vieților altor oameni.

Am stat lângă patul lui Jack, așezați pe scaune, jucându-ne cu el. Lumea continua să existe, dar era în altă parte. Aveam

senzația că înot pe sub apă și nu am decât o idee vagă despre ce se întâmpla la suprafața ei.

Știind ce știam acum, cum îl mai puteam privi pe Jack în ochi? Să îi ascundem așa ceva, când el stătea în pat și mânca pâine prăjită, așteptând ca a doua zi să meargă la școală. Cum îl puteam trăda în felul ăsta?

— În primul și-n primul rând, ne zisese doctorița Flanagan când intrasem în biroul ei în dimineața aia, astăzi nu avem restricția mea obișnuită de douăzeci de minute. Vom sta să vorbim oricât veți avea nevoie. E în regulă?

Am dat din cap și ne-am așezat. Ne eram prea teamă ca să mai și vorbim.

— Am discutat în dimineața asta cu echipa multi-disciplinară. Radiologul, doctorul Kennety, un alt neurochirurg. Cu toții am fost de acord că o altă operație nu ar avea rost.

A așteptat să spunem și noi ceva, dar eu și Anna am rămas tăcuți și nemișcați.

— În schimb, am fost cu toții de acord că ar trebui să începem niște ședințe de chimioterapie, să vedem dacă putem micșora tumorile.

— Și asta ar putea să… am zis, încercând să-mi fac vocea să nu-mi mai tremure. Ar putea elimina tumorile, am citit că în unele cazuri…

A așteptat să continui, dar nu mi-am putut termina fraza. S-a aplecat peste birou și ne-a privit pe amândoi.

— Îmi pare foarte rău și îmi e greu să vă spun asta, dar orice tratament pe care îl va putea primi Jack nu va fi decât paliativ. Va fi o încercare de a îi prelungi viața, cât putem.

Paliativ. Un cuvânt care ascundea orori în spatele moliciunii vocalelor sale. Sanatorii și grădini de trandafiri. Locuri în care bătrânii mergeau să-și petreacă ultimele zile ascultând muzică de relaxare și predici despre viața de dincolo. Unde stăteau zile întregi cu pisica pe genunchi, meditând.

Un cuvânt care nu era potrivit pentru un copil.

Anna a fost cea care a întrebat. M-am bucurat, știind că eu n-aș fi putut-o face.

— Deci, cât timp? Cât mai are Jack de trăit?

Doctorița a tras aer adânc în piept.

— E imposibil de spus cu exactitate, a zis ea. Cu tratament, bănuiesc că în jur de un an. Poate ceva mai puțin. Dacă vă

ajută, avem aici și cabinet de consiliere psihologică… Însă, pentru moment, chiar dacă pare dificil și lipsit de speranță, cel mai bine ar fi să vă bucurați de timpul petrecut alături de el.

Să ne bucurăm de timpul petrecut alături de el. Sugestia că Jack nu avea să fie lângă noi la nesfârșit.

Un an.

Cum putea spune asta? Îl văzuse oare, cu numai câteva zile în urmă, alergând după minge prin curte?

Cu siguranță era o greșeală. Poate fusese o greșeală când îi făcuseră RMN-ul…

— Îmi pare atât de rău, a continuat doctorița. Știu că vă este greu să auziți asta, sună ca și cum am renunța să mai luptăm pentru viața lui, dar în realitate tot ce contează e să-i facem timpul care i-a mai rămas cât mai confortabil cu putință.

Confortabil… De parcă ar fi fost vorba de o mătușă senilă, care nu mai dorește de la viață decât o pereche de șosete groase, un pat moale și muzică de cameră la radio.

— Și nu există nimic experimental? Medicamente noi pe care le-am putea încerca?

Îmi auzeam tremurul din voce.

Doctorița și-a notat ceva pe o foaie.

— Am căutat și voi continua s-o fac. Dar, pentru moment, nu pare nimic potrivit pentru Jack. Există ceva la Marsden, dar ei aleg pentru studiu pacienți cu leucemie și melanom. O să-i contactez și apoi vă anunț. Deși trebuie să știți că există o șansă foarte mică să-l accepte pe Jack.

— Mulțumim, i-am zis eu.

Mai era ceva ce-mi stătea pe limbă, dar îmi tot suceam cuvintele, încercând să găsesc cea mai potrivită variantă.

— Totuși, eu nu pot să pricep de ce… ați spus că operația a mers bine și că e vindecat… nouăzeci la sută șanse să fie sănătos.

Doctorița s-a aplecat spre mine și am crezut pentru o secundă că mă va apuca de mână.

— Din păcate, Jack a fost unul dintre copiii mai puțin norocoși. Ceea ce s-a întâmplat, tumora lui să se dezvolte așa… e destul de rar.

Rar. Mai auzisem cuvântul înainte. Tumora era rară.

Faptul că fusese diagnosticat la o vârstă atât de fragedă era ceva rar. Acum era rar și că tumora lui devenise malignă. Oare

așa spuneau tuturor părinților? Ca și cum totul ar fi fost un accident, ceva ce nu depindea de noi.

Am luat un taxi înapoi. După ce ne-a văzut fețele împietrite și corpurile rigide, șoferul a rămas tăcut tot drumul. Am ascultat ploaia care cădea pe capota mașinii. Mi-am scos mobilul și am căutat acel grup de tratament experimental pe care-l menționase doctorița, încercând să țin telefonul drept ca să pot citi, în ciuda gropilor.

Când am nimerit într-un blocaj din trafic, i-am spus Annei:

— Am căutat acel grup pentru experimente, de care ne-a zis ea. Marsden se cheamă.

Anna m-a privit, dar nu a zis nimic. Avea fața albă, ca de cadavru.

— Pare ceva ce merită încercat.

— A spus că e pentru copii cu leucemie și melanom.

Vocea ei părea lipsită de emoție, ca a unui robot.

— Da, dar cine știe…

Anna și-a întors capul spre geam. L-am văzut pe șofer privindu-ne în oglinda retrovizoare.

— Parcă am fi auzit două conversații diferite, a spus Anna, tot cu privirea pe geam.

— Ce tot spui acolo? A fost ceva ce ne-a recomandat.

— Nu a fost ceva ce ne-a recomandat. E ceva ce a spus că va încerca. A mai zis că șansa să-l accepte este foarte mică.

Am surprins din nou privirea compătimitoare a șoferului. Îmi amintea de taică-miu. Își ținea lucrurile aliniate cu grijă pe bord, scaunul dat cât mai pe spate.

M-am gândit din nou la ce spusese doctorița Flanagan, dar discuția era acum în ceață.

— Deci, crezi că nu ar trebui să încercăm?

— Nu spun asta, Rob. Haide mai bine să așteptăm să vedem ce o să ne mai spună ea.

Am dat din cap și nu am mai vorbit tot restul drumului. Era ca și cum am fi fost magneți care se resping.

Taximetristul ne-a lăsat în fața spitalului. Am scos douăzeci de lire să-i plătesc, dar a clătinat din cap.

— E din partea casei, amice, a zis, și am văzut lacrimi în ochii lui.

Uneori, iubirea vine din cele mai neașteptate locuri.

Oamenii nu-și dau seama cât de tare îți pot frânge inima.

În aceeași zi, l-am dus pe Jack acasă. Am încercat să nu arătăm nimic dramatic, ne-am comportat ca de obicei, ne-am jucat, ne-am oprit să luăm înghețată.

Am stat până târziu, uitându-ne la televizor. I-am spus lui Jack că se poate uita la ce vrea el, cât de mult vrea. I-am făcut pâine prăjită specială cu brânză, i-am dat ciocolată.

Ce altceva am fi putut face?

După ce într-un final a adormit, l-am dus în brațe până la pat. Apoi am deschis o sticlă de vin și am început să caut chestii pe internet. Trebuia să fie ceva acolo. Un tratament inovator, o clarificare, ceva ce poate înțelesesem noi greșit. Am găsit studii, discuții pe forumuri, pe Yahoo Answers și Quora.

Dar nu-mi erau de niciun ajutor.

Oricum, ce căutam? Un prognostic? O lucrare academică care să-mi spună că doctorița se înșelase? Că Jack are toate șansele din lume, că băiețelul meu frumos o să trăiască?

Subiect: Ne poate ajuta cineva?
de Rob, joi, 6 noiembrie 2014, 9:20 pm

Salut tuturor. Am postat aici cu câteva luni în urmă, după ce fiul meu în vârstă de cinci ani a fost diagnosticat cu PAX.

A fost operat și lucrurile păreau să meargă bine. Acum tocmai am primit vestea devastatoare că tumora s-a refăcut și că acum este glioblastom multiform.

Ne-am întâlnit cu chirurgul care l-a operat și ea ne-a spus că nu există leac, și că tot ce poate fi făcut este chimioterapie paliativă. Am întrebat-o cât mai are Jack de trăit și a zis că maximum un an.

Nu înțelegem ce se întâmplă. Jack pare să aibă o stare bună de sănătate. Chiar nu mai există opțiuni?!

Ne-a mai spus de un grup de tratament experimental (noi locuim în Anglia, dar ne putem deplasa oriunde). Știe cineva vreo soluție, vreo inovație pentru glioblastom multiform? A încercat cineva tratamente alternative?

Orice informație mi-ar fi de mare ajutor. Suntem devastați și disperați și chiar nu știm ce să facem.

Rob

Am luat fișa lui Jack și am început să caut acei termeni medicali pe forumul Lăcașul Speranței. O postare mai veche, din 2012, mi-a apărut – despre un tratament încă experimental. Era un medicament minune, încă neaprobat, pentru copiii care ajunseseră să nu mai aibă alte opțiuni.

Era și o altă postare despre un băiețel care participase la un studiu experimental, dar se încheia așa:

Astăzi, 12 octombrie, Damon s-a ridicat la îngeri.

Mai erau și alții care urmaseră calea tratamentelor experimentale. Toate postările se opreau la anul 2012.

Toți copiii muriseră.

14.

Când m-am trezit, a fost acel moment. O secundă, o milisecundă, poate mai puțin. În acea lume cețoasă în care nu eram nici adormit, nici treaz, am simțit că este o dimineață obișnuită. Răsărit, școală, mic dejun, jocuri pe tăblițe. Apoi mi-am amintit. Și am vrut să mă întorc în timp, să stau în secunda aia, în clipita aia, pentru că mi se părea acum un fel de paradis.

Anna încă dormea, așa că m-am întins după telefon și am deschis forumul Lăcașul Speranței.

> Re: Ne poate ajuta cineva?
> de Îngrijitorul, vineri, 7 noiembrie 2014, 01:02 am
>
> Salut, Rob, îmi pare rău că treci prin așa ceva. Fiica mea a primit un diagnostic asemănător. Cancerul i s-a extins atât de rapid, încât sanatoriul a fost ultima soluție și cea mai bună. E o boală îngrozitoare… mă voi ruga pentru tine…
>
> Re: Ne poate ajuta cineva?
> de Camilla, vineri, 7 noiembrie 2014, 01:58 am
>
> Îmi pare rău să aflu despre diagnosticul lui Jack. Ești binevenit aici și vom încerca să te ajutăm cât putem. Niciodată nu poți ști unde e sfârșitul, așa că ideal e să te bucuri din tot sufletul de călătorie.
>
> Re: Ne poate ajuta cineva?
> de LuminaDeDeasupraNoastra, vineri, 7 noiembrie 2014, 07:30 am
>
> Te pomenim în rugăciunile, noastre, Rob. Poate că nu asta e ce vrei să auzi, dar concentrează-te pe timpul care v-a mai rămas. Cancerul, într-un fel, poate fi și un dar. M-a ajutat să înțeleg ce este important în viață și mi-a învățat familia cum să trăiască. Fiica mea a trăit mai mult decât îi fusese prezis și s-a bucurat de fiecare minut. Ne vom ruga pentru călătoria ta. Pace și iubire.

Ce era asta? Tot consensul acesta? Că ar trebui să ne bucurăm de timpul rămas alături de Jack. Că ar trebui să ne

bucurăm pentru fiecare dimineață în care încă îl mai avem lângă noi. Jack era un *luptător,* aflat într-o *călătorie*.

Am ajuns din acea clipă să urăsc acele două cuvinte.

Era seară, Jack se dusese să se culce, iar Anna rămăsese în sufragerie să citească. Își ținea picioarele aruncate peste un braț al fotoliului și avea un pahar de vin în mână. Pe obraz avea o aluniță, aceeași pe care i-o știam de multă vreme. Doar că acum din mijlocul ei creștea un fir de păr. M-am gândit că fusese prea preocupată cu Jack ca să-l observe. Acum, firul de păr începuse să se încrețească, avea vrei doi, trei centimetri.

Dacă, mai demult, m-ai fi întrebat – ce ai face dacă te-ai afla într-o astfel de situație? Cum ți-ai petrece fiecare zi, știind că fiul tău are să moară? Nu știu ce aș fi spus. Poate că mi-aș fi imaginat lungi seri pline de lacrimi, de izbit cu pumnii în pereți, de rugăciuni, de luat la trântă cu Dumnezeu, de sperat că se va împlini un miracol.

Dar nu era așa. Prozaicul mă ucidea, de fapt. Felul în care lucrurile care cândva sclipeau acum putreziseră.

Erau chestiile mici, întotdeauna erau ele. Mâncarea din frigider pe care o făcusem când Jack era sănătos. Programul meu anti-virus, întrebându-mă dacă vreau să-mi verifice computerul. Bătrânii care își târșâiau pașii de-a lungul dealului, cu cărucioarele lor acoperite cu pânză în carouri. Oare nu-și dădeau seama ce norocoși erau?

Anna își luase câteva zile libere, iar Jack era la școală, așa că mergeam să-l luăm, ne jucam cu el, îi făceam felurile preferate de mâncare. Îl duceam la desene animate.

Oare nu ar fi trebuit să facem altceva? Nu știu ce, dar nu asta.

Când am deschis laptopul, am găsit câteva căutări rămase pe Google.

Cum îi spui unui copil de șase ani că e pe moarte?

Am citit întrebarea cu voce tare, aproape fără să mă gândesc, și Anna și-a ridicat privirea din carte, nedumerită.

— E ce ai căutat tu, i-am zis.

— Mda.

— Deci, crezi că asta ar trebui să facem? Să-i spunem că e pe moarte.

— Nu știu, Rob. De aia am căutat, că nu știu.

Am început să bat cu degetele în brațul canapelei. Nici măcar nu se gândise să discute cu mine. Uneori, era atât de directă, enervant de directă.

— Nu cred că ar trebui să-i spunem nimic, mai ales că nu știm încă nimic sigur. Mai există opțiuni. Nu putem să renunțăm. Să-l abandonăm.

— Nu-l abandonăm, Rob. Dar trebuie să înfruntăm realitatea. Și tot vorbești despre opțiuni, care ar fi ele?

Se întorsese complet cu spatele la mine.

— Sunt clinici specializate în tratamentul cancerului peste tot în lume, locuri despre care am citit. Și mai e acel experiment de care a menționat doctorița…

— Te rog, te rog, nu începe din nou cu studiul Marsden. Am vorbit despre asta și nu știu ce altceva să-ți mai zic.

— Anna, dacă m-ai asculta, ai pricepe că mai există niște șanse. Mai merită investigat. Mai sunt copii care au avut ce are Jack și au scăpat…

— Nu spune asta, m-a oprit Anna, furioasă. Nu există scăpare, Rob, nu există șansa unei vindecări, nu în cazuri ca acestea. Crezi că eu nu m-am interesat? Am citit și eu despre medicamente încă nescoase pe piață, despre alternative, și momentan nu este nimic – nimic, Rob – care să sugereze că ar exista o speranță pentru Jack.

Obrajii Annei s-au înroșit brusc. S-a întors spre mine, aproape vărsând vinul din pahar.

— Și înainte să mă întrerupi din nou și să-mi spui că habar n-am despre ce vorbesc, îți reamintesc că nu doar eu cred asta, ci și doctorii, Rob. Și înainte să mă acuzi că sunt gata să renunț, îți zic că sunt pregătită să mai cer și a treia, și a patra, și a cincea opinie, dacă e ceea ce-ți dorești, dar cu toții ne vor da același verdict.

— Nu putem ști asta.

— Nu putem? Atunci nu putem ști nimic. Doctorul Kennety și doctorița Flanagan sunt cei mai buni specialiști pediatri când vine vorba de tumori cerebrale și amândoi ne-au spus în mare același lucru. Dumnezeule, Rob, Jack nu e un computer pe care îl poți reprograma. Nu poți manevra boala lui așa cum o faci cu chestiile tale, dintotdeauna…

— De ce aduci acum asta în discuție? Nu e…

— Știu, e vorba despre Jack acum. Despre calitatea vieții care i-a mai rămas. Despre cum e datoria noastră să ne asigurăm că nu suferă inutil, că nu participă la niște studii cu zero șanse de reușită. Doar ca să ne simțim noi mai bine fiindcă am încercat.

Anna a văzut furia ivită pe fața mea, așa că a făcut o pauză și a respirat adânc.

— Îmi pare rău, asta a fost sub centură. N-am vrut să sugerez că ai face ceva care să-l rănească pe Jack. Doar că eu nu cred că mai poate fi schimbat ceva, Rob. Trebuie să ascultăm opinia medicilor, chiar dacă ni se sfâșie inima.

Să ascultăm ce spun medicii. Aveau o profesie pe care Anna o respectase dintotdeauna. Doctorii, avocații, profesorii. Se vedea pe ea oglindită în acei oameni. Muncitoare, corectă, rațională. I se părea că acele profesii erau nobile și nu era cazul să le fie contestate opiniile.

Pentru mine, dimpotrivă, care crescusem în Romford, acești oameni erau dușmanul. Nu ne făceau deloc viața mai ușoară.

— Îmi pare rău, a zis ea și mi-a atins brațul. Nu vreau să mă cert. Chiar cred că ar trebui să fie bucurăm de timpul pe care-l mai avem împreună, atâta tot.

— Să ne bucurăm. Ce mama naibii motive de bucurie am putea avea? Să stăm cu mâinile în sân, să nu facem nimic, asta spui.

Umerii Annei au devenit rigizi. A lăsat paharul pe masă – s-a clătinat un pic, înainte să-și găsească echilibrul.

Apoi și-a luat cartea și a plecat fără să mai spună un cuvânt.

Am fost să văd ce face Jack. Dormea profund. L-am învelit mai bine și am pus ursulețul pe pernă, lângă capul lui.

În dormitor, am auzit apa curgând – Anna făcea duș. M-am dus jos, mi-am turnat un whiskey, apoi m-am retras la birou.

M-am logat pe Lăcașul Speranței. Devenise un ritual pe care-l făceam aproape oră de oră. Erau noi subiecte de discuții, deja cu zeci de răspunsuri. Fiul unuia dintre membri murise, și se aduceau condoleanțe. Mulți își schimbau poza de profil cu cea a copilului, un băiețel cu fața strâmbă, de parcă suferise un accident cerebral. Spuneau că fusese curajos, un adevărat luptător. Raiul câștigase un înger.

Nu mai puteam citi nimic de acolo. Tot optimismul și toată consolarea erau o pierdere de timp. Toată vorbăria lor despre

curaj și luptători era o iluzie, un adevăr îndulcit. Copiii lor muriseră și ei nu fuseseră în stare să-i salveze.

Apoi mi-am amintit de Nev. Cum naiba îl chema pe fiul lui? Mi-am descins email-ul și am găsit mesajul pe care mi-l lăsase cu luni în urmă. Josh îl chema. Fiul lui avusese glioblastom și fusese tratat la o clinică din Praga.

Am parcurs din nou tot schimbul de replici, după care am început să caut clinica și doctorul despre care îmi vorbise. Site-ul doctorului Sladkovsky era aerisit, ușor de căutat pe el ce te interesa, așa că am început să citesc despre programul lor de tratament. Pacienților li se lua o cantitate mare de sânge, iar limfocitele erau trecute printr-o etapă de vaccinare. Apoi, sângele le era din nou injectat în corp. Medicul spune că e o procedură *frumoasă în simplitatea ei*. Procedura aceasta sporea capacitatea de luptă a sistemului imunitar, în loc ca ea să fie slăbită prin chimioterapie.

Am început să mă uit la filmulețe făcute de cei care fuseseră tratați în acea clinică. Kirsty, în vârstă de douăzeci și trei de ani, avusese cancer pancreatic. O filmaseră la scurt timp după internare. Avea capul înfășurat într-o eșarfă, era foarte slabă, iar fața și gâtul îi erau acoperite de o iritație. O voce pe fundal spunea că, potrivit medicilor care o trataseră, mai avea șase luni de trăit.

Apoi, Kirsty apărea din nou, cu părul blond tuns bob, stând în vârful patului și vorbind cu tatăl ei pe Skype. Avea vești bune, îi spunea lui. Tratamentul dădea roade. Scena culmina cu pacienta izbucnind în plâns de fericire.

Pe urmă o vedeam pe Kirsty, câțiva ani mai târziu, împingând un căruț cu un copil și ținându-și de mână soțul, care avea și el un bebeluș pe umăr.

M-am uitat la alt filmuleț. Protagonistă era mama unui băiețel, Ash, care avea o tumoră cerebrală în stadiu avansat. Filmarea fusese făcută la ea acasă – o locuință în stilul anilor ’50. Totul era puțin sumbru, și m-am gândit că fiul ei murise, dar nu: la un moment dat a intrat în cadru chiar el, micuțul Ash, arătând plin de viață și sănătos, nedumerit de ce era filmat, când el ar fi vrut mai degrabă să se cocoațe în copaci și să se joace pe afară.

Era prea minunat ca să fie real.

Sigur existau și părți negative, ceva ce nu era evident de la prima vedere.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Marți, 11 noiembrie 2014, 8:33 am
De la: Rob
Către: Nev

Dragă Nev,

Nu știu dacă mă mai ții minte, am vorbit puțin în urmă cu câteva luni.

Între timp am primit niște vești proaste. Ultima dată când ți-am scris, Jack fusese operat și era bine. Din păcate, tumora lui a crescut la loc, într-o formă mai agresivă. Jack are acum glioblastom, care este inoperabil, cu tentacule răspândite peste tot prin creier. Medicii spun că nu mai există nicio speranță.

Am citit despre clinica doctorului Sladkovsky din Praga și mă întrebam dacă ai putea să-mi dai mai multe detalii.

Dacă nu te superi, ai putea să-mi spui ce fel de tratament a urmat Josh? Ca să știu exact, a avut și el tot glioblastom multiform de gradul 3, nu?

Sper că nu sunt prea insistent. Cum am zis, am citit pe blogul tău despre tratamentul la care a fost supus, dar vreau să fiu sută la sută sigur că am înțeles corect.

Îmi pare rău că te deranjez, una peste alta, sper să mă ierți.

Cele mai bune gânduri,

Rob

mami plecase în weekend într-o delegație la serviciu, așa că noi am făcut o mică excursie, am ieșit din londra pentru a merge la țară. fusese o zi minunată, atât de cald și însorit afară, iar noi am mers cu mașina până la box hill. Ne-am oprit la panoramă, am mâncat sandvișuri și chec cu ciocolată și rahat, ai mâncat cum te-am învățat eu – mai întâi părțile cu fulgi de ciocolată, apoi pe cele cu rahat.

15.

Câteva zile, am ignorat telefoanele, email-urile, mesajele primite pe Facebook. Prietenii care voiau să știe ce mai facem, oameni care auziseră că Jack e bolnav. Amicii care voiau să treacă pe la noi doar cinci minute, să vadă cum suntem.

Anna a sugerat să trimitem un alt mail comun tuturor prietenilor. În felul ăsta, a zis ea, aveau să ne lase în pace. Am ridicat din umeri și am spus că oricum nu-mi pasă.

A făcut cum a vrut ea, iar răspunsurile au venit repede. Spuneau că nu le vine să creadă. Plângeau, tremurau de nervi, nu se puteau gândi la altceva, cel puțin așa ne ziceau nouă. Cum era posibil să se întâmple așa ceva? Aveau cum să ne ajute în vreun fel? Ne puteau aduce mâncare, ne puteau ajuta la curățenie, la orice, de fapt. Se simțeau neajutorați și voiau să se implice.

Cum era Jack? Cum trecea el prin toată această tragedie? Un lucru oribil, care să se întâmple unui copil așa mic… Știau cât de mult îl iubeam. Știau cât înseamnă pentru ei propriii lor copii. Nici nu-și puteau imagina prin ce trecem acum.

Imediat după, am văzut cum își updatau statusurile pe Facebook.

Tocmai am primit cea mai tristă veste…

Sunt devastată…

Uneori, ți se reamintește brutal că viața e teribil de scurtă. Nu uita să apreciezi ce ai astăzi.

Am numărat: Jack, indirect, a câștigat 126 de like-uri. Chiar pe când mă pregăteam să răspund, postările din feed-ul meu nu au mai fost despre Jack.

RIP David Frost.

Îmi pare atât de rău… RIP D. Frost.

Tipul a fost un geniu. RIP.

În câteva minute, Jack fusese uitat. Devastați, spuneau ei, absolut devastați, pentru că Frost-Nixon fusese filmul lor preferat. Pentru că nu mai existau astfel de jurnaliști, integri, mai buni decât Murdoch și ponturile lui legate de ascultarea telefoanelor.

Spuneau că a dispărut dintre noi prea curând, fulgerător. Prea curând. Avea șaptezeci și patru de ani. Probabil că petrecuse stând pe budă mai mult timp decât petrecuse fiul meu fiind în viață. Al dracului de prea curând.

Subiect: Tratament
Trimis: Marți, 11 noiembrie 2014,22.59 pm
De la: Nev
Către: Rob

Salut, Rob, îmi pare rău pentru veștile pe care le-ai primit. Știu cât de greu este, întotdeauna.

Să trecem la chestiile concrete… Josh a fost diagnosticat acum trei ani, da, cu glioblastom multiform de gradul trei. A fost operat la Spitalul Royal Preston în 2009. După asta, a făcut tratament cu raze pentru niște noduli microscopici.

La scurt timp după asta, ne-au spus că nu mai e nimic de făcut, în afara tratamentului paliativ. Pe atunci am început să mă interesez și eu de clinica doctorului Sladkovsky. E scumpă, într-adevăr, dar i-a salvat viața fiului meu. Nu ezita dacă ai nevoie de mai multe informații. Scrie-mi pe mail sau sună-mă la 01772 532676, oricând.

Ai grijă,
Nev

Mi-a sunat mobilul. Era Scott.

— Salut, Rob.

Avea o voce ciudată, formală.

— Bună, am zis eu, apoi am tăcut.

Pe fundal se auzeau zgomote ca dintr-o cafenea, unde probabil și era.

— Îmi pare rău pentru vestea teribilă pe care ne-ai dat-o.

— Mulțumesc.

Pauză, doar zgomotul pe care-l făcea el mestecând gumă.

— Spune-mi dacă e ceva ce pot face pentru tine.

Nu am răspuns. Auzisem cuvintele astea de nenumărate ori în ultimele ore.

— Ar fi trebuit să-mi spui, amice, a zis mai relaxat, de parcă am fi vorbit acum despre fotbal. Ar fi trebuit, poate aș fi reușit… poate ar fi fost ceva cu care să ajut. Email-ul acela de grup a fost o surpriză.

— Ești nemulțumit de felul în care te-am anunțat, Scott?

— Nu, n-nu… a zis el, bâlbâindu-se. Nu asta am vrut să zic…

— Ar fi trebui să-ți fac o vizită și să te anunț în persoană? Ai fi preferat așa?

— Nu, frate, îmi pare rău, nu asta am vrut să zic. Nu fi așa. Am vrut doar să-ți spun că mă poți suna oricând, putem ieși la o bere să vorbim.

La o bere să vorbim. Ca și cum subiectele ar fi fost relațiile sentimentale eșuate ale lui Scott sau greșelile de tactică ale echipei West Ham. A început să spună ceva despre un doctorul pe care-l cunoștea, cineva care îi datora o favoare, dar i-am trântit telefonul în nas.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Joi, 13 noiembrie 2014, 08:33 am
De la: Rob
Către: Nev

Dragă Nev,

Îți mulțumesc pentru ce mi-ai dezvăluit despre Josh. Să fiu sincer, la început am fost ușor sceptic în privința clinicii din Praga. Am citit valuri de critică pe Lăcașul Speranței, așa că experiența ta chiar m-a încurajat.

Am rămas fără opțiuni. Ieri, doctorița ne-a spus că Jack nu a fost acceptat la grupurile de tratament experimental de la Marsden. Acum, chimioterapia e singura pe care vor să o mai încerce.

Dacă aș putea, i-aș lua locul fiului meu fără să stau pe gânduri. I-aș da creierul meu, totul. Nu știu ce a făcut ca să merite asta.

Îmi cer scuze că îți spun ție astea, Nev. Știu că nu ne cunoaștem. Doar că tu ai trecut deja prin chestia asta, deci probabil înțelegi.

Cu bine,
Rob

Subiect: Re: Jack
Trimis: Vineri, 14 noiembrie 2014, 10:42 am
De la: Nev
Către: Rob

Dragă Rob,

Băiețelul tău nu a făcut nimic ca să merite asta, să nu uiți niciodată. Am făcut și eu la fel când Josh a fost diagnosticat, m-am tot întrebat de ce. De ce Josh? Ce a făcut el? Ce am făcut eu? Aș fi putut împiedica boala? Au fost chimicalele din mâncarea pentru bebeluși? A fost din cauză că foloseam prea mult telefoanele mobile?

Înțeleg prin ce treci, pentru că și eu am fost în acel punct. Mă tot gândeam la o lume fără Josh și mă ucidea perspectiva. Bănuiesc că asta m-a împins într-un final spre clinica din Praga. Nimic din ce spuneau medicii nu avea sens și simțeam că pierd timpul.

Îmi pare tare rău că ți se întâmplă și ție și fii convins că poți vorbi cu mine oricând. Sunt la o distanță de un email sau un apel telefonic.

Ai grijă, prietene.

Nev

P.S. Îți atașez câteva poze cu Josh ca să-ți faci o idee ce presupune tratamentul. Sunt din perioada în care a fost diagnosticat și până în prezent (mai găsești altele și pe blogul meu).

Am început să mă uit la poze. Prima ședință de chimioterapie a lui Josh. Complet lipsit de păr, intrând la RMN. În pat, cu o perfuzie în braț, avându-l alături pe doctorul Sladkovsky.

Era o anume fotografie de la care nu-mi puteam lua ochii. Josh, stând pe o piatră, în mijlocul unei plaje. Fața îi era plină acum, părul lui era lung, blond și cârlionțat. Arăta atât de diferit față de băiatul bolnav, cu perfuzie în braț. Era mai matur acum. Era în viață.

Ne-a venit o nouă tură de medicamente. Împachetate în cutii, cu folie protectoare. Ni le livrase o companie elvețiană, după ce le comandasem pe internet. Zinc, resveratrol, un medicament pentru acnee, toate cunoscute a întări sistemul imunitar.

În fiecare zi făceam cercetări, stăteam treaz până târziu în noapte, burdușindu-mă cu whiskey și cafea, citind absolut tot ce-mi pica în mână. Informațiile existau, dar erau bruiate de discuțiile fără sfârșit dintre pacienți, pe forumuri, de sfaturile prostești ale celor care credeau în puterea miraculoasă a ceaiurilor și a semințelor. Dar, dacă știai să cauți, găseai câte

ceva. Mai erau și newsletterele medicale, forumurile unde discutau între ei medicii oncologi, bazele de date ale grupurilor de tratament experimental, ale căror parole le spărgeam, profitând de abilitățile mele de informatician.

Învățam repede ce aveam nevoie. Era ca o limbă nouă, tot limbajul tehnic în care comunicau medicii și cercetătorii. Știam să citesc printre rândurile comunicatelor de presă despre medicamente nou lansate pe piață. Înțelegeam că efectele pe care le aveau pe cobai nu erau similare cu cele pe oameni. Am aflat că deși lui Jack îi fusese refuzat accesul într-un astfel de grup, mai existau opțiuni. Companii din China donau medicamentele nou descoperite și le vindeau peste mână.

Și da, existau copii cu același diagnostic ca al fiului meu care supraviețuiseră. Trebuia să urmezi piste obscure, să ajungi pe bloguri care la început nu prezentau încredere. Exista o operație numită devascularizare, care se făcea numai în Barbados. Mai era și radiația cu protoni.

Se vorbea despre anomaliile pe care le prezentau pacienții. Cei care sfidaseră logica și se vindecaseră. Medicii vorbeau despre ei ca despre un fenomen, ceva supranatural, care sfida știința.

Adevărul era că doctorii nu înțelegeau întotdeauna de ce pacienții lor s-au făcut bine. Într-o zi, când genomul avea să fie decodat, abia atunci urmau să înțeleagă. Ar fi devenit la fel de simplu de înțeles precum gravitația.

În informatică, dacă apare o problemă, construiești în jurul ei. O decodezi și o elimini. Dar, ca să faci asta, trebuie să-ți asumi un risc. Îmi amintesc că într-o zi, la școală, m-au încuiat afară, ca să nu am acces la calculatoare. Spuneau că nu folosesc computerele în scopul căruia îi erau destinate și că petrec prea mult timp în fața lor. Așa că am spart de acasă sistemul lor, m-am făcut admin și m-am plimbat ca o fantomă prin rețeaua școlii.

Anna nu înțelesese niciodată această parte a mea. Credea că sunt iresponsabil și că îmi place să risc chiar și cu cele mai banale chestii. Nu plăteam asigurare când mergeam cu avionul. Purtam la mine sume mari de bani, numerar. Ea urma întotdeauna protocolul. Erau regulile ei. Să ajungi mereu la timp. Să mănânci puțin la cină. Să-ți împături hainele înainte să te culci.

Acum îi păream iresponsabil fiindcă încercam să-mi salvez fiul. *Ascultă ce ne spun doctorii*. *Urmează protocolul*. Dar nimic din astea nu i-ar fi salvat viața.

Dacă ne-am fi luat numai după doctori, Jack nu ar fi avut nicio șansă.

Mă simțeam ca și cum mă reîntorceam la o scenă a crimei. Reveneam la școala Amberly, de data aceasta pentru târgul de Crăciun. Cât de diferit era totul acum… Atunci, Jack țâșnise pe ușa principală, alergând să-și salute prietenii, arătându-ne mândru fotografiile făcute de el, expuse pe pereți.

Acum, era retras și fragil. Se ținea foarte aproape de noi și nu mă puteam preface că ar fi sănătos. Mergea încet, cu pași bine cântăriți. Buzele îi erau albăstrii, pielea palidă. Semăna cu un băiat care avea probleme serioase cu inima, pe care mi-l aminteam de la mine din școală. Oamenii mai întâi se holbau la el, apoi întorceau privirea.

Așteptând-o pe Anna să ne cumpere bilete ca să intrăm, m-am aplecat să așez mai bine haina lui Jack, încercând să evit toate privirile. Era ciudat să fim din nou în public. Trecuse o lună de când Jack se prăbușise pe scenă, iar noi încă de atunci tăiasem toate relațiile de amiciție, izolându-ne. Anna lucra acum numai diminețile, pentru ca după-amiaza să putem ieși la plimbare cu Jack, dacă se simțea bine. Mergeam la cinematograf, la parcul cu dinozauri, la spectacolul cu pirați. Viața noastră părea acum să fie mereu în așteptare.

Chimioterapia ne imprimase un nou ritm. Jack mergea o dată pe săptămână la spital și își petrecea următoarele zile acasă, recuperându-se. Devenea o rutină. Ne dădea ceva pentru care să ne pregătim, ne ocupa mintea. Cumpăram din timp cutii cu suc de portocale și jeleuri, pentru că erau cam singurele lucruri pe care le putea mânca după ședințele de chimioterapie. Ne asiguram că papucii și pijamaua pentru spital îi erau curate.

Căzusem amândoi de acord că ar fi fost extenuant să meargă și la școală în timpul ăsta. Spunea că pe el nu-l deranjează să învețe de acasă, dar îi era dor de colegi. Îl dusesem în vizite să-i vadă, vizite atent supravegheate, de parcă ar fi fost un tânăr prinț, iar noi servitorii care nu ne îndepărtam niciodată, în caz că ar fi nevoie de ceva. Deși adoram să-l văd jucându-se cu cei de vârsta lui, detestam acele vizite. Conversațiile ciudate cu

ceilalți părinți, care se jenau să ne vorbească despre planurile lor de viitor și despre viețile lor fericite. Seriozitatea insuportabilă a gesturilor de rămas bun, neștiind dacă aveau să-l mai revadă pe Jack.

M-am uitat la o fotografie atârnată pe perete, în care era și Jack, un proiect al clasei 1C. Literele erau decorate cu sclipici, iar deasupra lor era un curcubeu. Jack întinsese sclipiciul cu degetul. ÎMPARTE. Împarte.

Afară, era un miros dulceag, de la castanele coapte și vinul roșu. Pe petecul de iarbă unde stătusem ca să ne uităm la artificii, acum erau standuri unde se vindeau dulciuri și limonadă. Copiii treceau de la un stand la altul, entuziasmați pentru că se apropia sfârșitul școlii.

Jack a părut brusc foarte speriat și a apucat mâna Annei. Am tăiat terenul de sport și am trecut pe lângă părinții unor copii din clasa lui Jack, care nu ne-au salutat, prefăcându-se ocupați cu telefoanele mobile. Nu mai conta. Nu voiam mila lor, privirile reținute, modul prin care încercau să transmită că nimic nu s-a schimbat.

Ne-am îndreptat spre masa cu tombola și cu ciocolata caldă. Jack mergea asemeni unui bătrân, mult prea atent la pașii lui, ca și cum s-ar fi temut să nu cadă în orice moment.

— Uite, Jack, a zis Anna. Ăla de acolo nu e Martin?

Jack a ridicat din umeri și a strâns mai tare mâna mamei lui.

— Vrei să mergi să-l saluți?, l-a întrebat ea, când treceam pe lângă un alt stand, de data asta cu decorațiuni pentru Crăciun.

Jack a clătinat din cap că nu și a îndreptat privirea în altă parte. Martin Catalan era primul prieten de la școală pe care Jack chiar îl adora. Ne amuzam de fiecare dată când Jack îi spunea numele. Nu-i zicea niciodată doar Martin, ci întotdeauna Martin Catalan.

Potrivit lui Jack, Martin Catalan era în stare să facă orice. Alerga cel mai repede, arunca greutăți cel mai departe, sărea mai sus decât orice altă ființă umană. La vârsta de trei ani, putea citi, scrie, și făcea adunări cu numere mai mari de un milion. Citise cărți – cele mai groase cărți din lume – și era atât de bun la fotbal, încât fusese deja cooptat în echipa națională a Spaniei pentru juniori.

Îl văzusem și eu o dată la o serbare a școlii și într-adevăr era ceva special la el. În timp ce alți copii aveau nasurile roșii,

tricourile murdare și blugii pătați, Martin Catalan arăta impecabil. Un tricou alb, impecabil, peste care treceau bretelele pantalonilor, părul negru, lucios, dat pe spate, scoțându-i în relief maxilarul lat.

— De ce nu vrei să-l saluți, Jack?, am întrebat eu. Sunt convins că Martin s-ar bucura să te vadă.

De obicei, mă corecta, îmi spunea că numele lui nu este Martin, ci Martin Catalan. De data asta, însă, nu mi-a răspuns, doar și-a ascuns fața în mâneca hainei pe care o purta Anna.

Un pic mai târziu, pe când Anna stătea la coadă ca să ia ciocolată caldă, l-am pierdut din ochi pe Jack. Mă întorsesem să-i dau ei niște mărunțiș, și dintr-o dată fiul meu nu mai era acolo. M-am panicat și m-am uitat disperat în jur. Într-un final l-am descoperit. Stătea deoparte, cu o figură împietrită, uitându-se la alți copii cum intrau și ieșeau dintr-un castel de plastic.

Jack era nemișcat asemeni unei statui, atent la tot: strigătele de bucurie, pantofii aruncați din picioare pentru a sări pe trambulina, capetele care se iteau peste meterezele improvizate ale castelului.

— Ești ok, frumusețe?, l-am întrebat, punându-i un braț pe după umeri.

Venise și Anna cu ciocolata caldă.

— Vrei să mergem să stăm jos?, am zis.

S-a tras de lângă mine și am observat că avea lacrimi în ochi.

— Vreau să merg acasă, a zis, privind în continuare la castel.

— Dar de abia am ajuns aici, Jack. Am crezut că vrei să-ți vezi prietenii.

— Nu am prieteni. Vreau acasă.

— Nu, scumpule, nu spune asta, a intervenit Anna. Ai o grămadă de prieteni.

Jack a clătinat din cap.

— Ba nu am. Spui numai minciuni.

Chiar în acel moment, Martin Catalan a apărut de nicăieri lângă noi.

— Bună, Jack, a spus el.

Arata impecabil și de data aceasta.

Jack s-a întors și, când l-a văzut pe Martin, s-a luminat.

— Vrei să te joci la castel cu noi?, l-a întrebat Martin.

Jack strălucea de bucurie și a încercat să-și șteargă lacrimile fără ca prietenul lui să observe.

— Pot să merg, mami?

— Nu știu, Jack. E cam înalt castelul și sunt copii mult mai mare decât tine, a zis Anna.

— E în regulă, a spus Martin Catalan. Ăla mare e frati-miu. O să-i zic să se dea jos de acolo.

Pe neașteptate, Martin Catalan a dat fuga la castel și a strigat ceva către băieții mai mari. Unul dintre ei, care arăta ca o versiune mai în vârstă a lui Martin, ne-a privit, apoi a sărit pe mocheta așezată în jurul locului de joacă. Unul după altul, și ceilalți l-au urmat.

— E bine așa, doamna Coates?, a întrebat Martin, alergând spre noi. O să urcăm doar eu și Jack, iar frati-miu va păzi intrarea, să nu mai urce și alți copii.

Jack ne-a privit când pe mine, când pe Anna.

— Bine, a zis ea.

Știam că îi era frică, dar era atât de puțin ce puteam face pentru el…

— Pot veni și Tony și Emil cu noi? Promitem să nu sărim prea sus pe trambulină, a mai zis Martin.

I-am văzut pe cei doi stând timizi deoparte.

— Sigur. Dar, Jack, să fii atent, bine?, am zis.

A dat din cap, apoi a plecat cu Martin spre castel.

— Nu prea mai sunt bun la sărituri, l-am auzit zicându-i prietenului său.

— N-are nimic, sărim nu așa sus. Uite la asta, a zis Martin, apoi a expirat, și un cerculeț de abur a ieșit în aerul rece.

— Tare, a făcut Jack. Suntem dragoni.

S-au urcat în castel împreună cu Tony și Emil, și n-am mai auzit ce vorbeau, dar mi-am imaginat că Jack le povestește despre tumora pe care o avea, le arăta cicatricile de la operație.

Îi mai văzusem pe Jack și amicii lui țopăind și înainte pe o trambulină. Făceau tot felul de sărituri ciudate, se aruncau pe spate, cu picioarele în aer. De data asta, au fost incredibil de reținuți. Martin l-a luat pe Jack de mâini, de parcă ar fi fost la un ceai dansant, și au început să sară încet, pe loc. Tony și Emil au făcut și ei același lucru, rezistând tentației de a se arunca în toate părțile.

După o vreme, fratele lui Martin n-a mai putut să-i împiedice pe alți copii să urce și ei, așa că grupul de patru s-a dat jos,

fiecare ajutându-l pe Jack – unul ținându-l de mână, altul aducându-i pantofii să se încalțe.

Înainte să se despartă, s-au îmbrățișat, ca și cum s-ar fi consolat unii pe alții. Aveau ceva din seninătatea oamenilor în vârstă, care au înțeles totul. Martin a fost cel din urmă care l-a îmbrățișat pe Jack. S-au ținut așa o vreme, Jack cu capul pe umărul lui Martin, Martin cu mâna pe capul lui Jack, pe partea unde avea tumora.

Am printat câteva articole despre clinica doctorului Sladkovsky și le-am pus într-un plic pe care îl pregăteam pentru Anna. Era așa cum îi plăcea ei, bine structurat, ușor de citit.

Citisem și un interviu cu el, despre motivele pentru care se apucase de cercetare pe când era un tânăr oncolog la un spital din Cehoslovacia. Spunea că îl atrăseseră cazurile care sfidau știința, pentru care nu se găseau explicații. Miracolele. De ce unii reușeau să se vindece și alții nu? Se gândise că dacă va studia aceste cazuri rare de remisie, va avea o idee în ce privea un posibil mod de vindecare.

Pe Lăcașul Speranței, erau mai mulți oameni sceptici decât adepți ai lui Sladkovsky. Tratamentele nu erau acreditate și nu ofereau garanții. O pierdere de bani, spuneau mulți.

Dar cum rămânea cu Josh? La asta mă întorceam mereu. Dacă funcționase în cazul lui, putea să meargă și pentru Jack. Îmi aminteam un comentariu al doctoriței Flanagan, pe care-l făcuse la un moment dat. Spusese că tot ce știu medicii despre cancer e numai vârful icebergului. Era mai mare partea pe care nu o cunoșteau.

O spusese în ideea de a ne face să înțelegem că boala era atât de complexă, și ei nu erau în stare să-l ajute. Ca o scuză, într-un fel. Dar pe mine mă încurajase remarca ei. Dacă Jack ar fi putut avea o mutație genetică, una nedescoperită încă? Dacă mutația asta l-ar fi făcut apt să răspundă unor tratamente, așa cum se întâmplase cu Josh?

În mod normal, eu eram primul care ar fi strâmbat din nas când venea vorba de homeopatie. Eram programator. Visam date și coduri și credeam cu tărie în știință. O băteam mereu la cap pe Anna în legătură cu pericolele pseudo-științei. Dar, de fiecare dată când îmi propuneam s-o las baltă, când îmi

imaginam că Nev e doar un șarlatan, dădeam peste alte testimoniale. M-am gândit la Kirsty, la mama lui Ash, la fetița pe nume Marie, care avusese o tumoră cerebrală la unsprezece ani și care acum mergea la balul liceului la brațul tatălui ei.

Copiii ăștia nu erau cifre, erau ființe în carne și oase.

Am căutat pe internet zboruri către Praga. Erau mai mult de zece pe zi, și am fi putut ajunge acolo în mai puțin de cinci ore. Tocmai căutam hoteluri în apropierea clinicii, când am primit un mesaj.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Marți, 2 decembrie 2014, 12:05 am
De la: Nev
Către: Rob

Salutare, Rob

Am primit vești extraordinare azi, la spital. Încă un set de analize curate pentru Josh.

Nu mai există urme de cancer, iar posibilitatea ca tumora să revină este mai mică ca oricând. Desigur, va trebui să mai facem radiografii o dată la câteva luni, în următorii ani, dar cu siguranță mergem în direcția cea bună.

I-am oferit o recompensă după ce a fost la radiologie, și l-am dus la cinema, să vadă Star Wars. La noi, se difuzează și cele vechi, momentan. Le-a adorat, și m-am bucurat așa tare să văd că îi plac la fel de mult cum îmi plăcuseră și mie în copilărie.

M-am întrebat dacă ar trebui să-ți împărtășesc toate astea, ținând cont că treci printr-o perioadă grea. Nu vreau să fiu lipsit de empatie. În orice caz, te las, acuma.

Există speranță, Rob. Să nu renunți niciodată, prietene.

Nev

P.S. Jack probabil e prea micuț pentru Minecraft, dar Josh e obsedat de jocul ăsta de la o vreme. A construit un castel și vrea să-l trimită lui Jack, să-l înveselească. I-am spus că nu se simte prea bine. Îți trimit un prinț screen. Sper să-i placă lui Jack.

M-am uitat la poza castelului – avea creneluri și un steag pe care era scris Castelul lui Jack. Am început să plâng, dar nu din

cauza lui Jack. Mi-am amintit de vremurile când se născuse pasiunea mea pentru programare, de primul laptop pe care mi-l luase taică-miu de la vechituri.

Am privit din nou imaginea. Mi-l puteam închipui pe Jack jucându-se Minecraft când avea să mai crească. Ar construi case, s-ar cocoța pe munți, ar descoperi lumi noi.

Uneori, îmi dădeam voie să visez așa. Lucrurile pe care urma să le fac cu Jack când avea să crească. După-amiezi de sâmbătă la cinematograf, Jack îmbrăcat cu o pereche de blugi la modă, ținând un brațe o cutie cu popcorn mai mare decât capul lui.

Ah, tot ce aveam să facem împreună… Am merge la meciurile cu West Ham. Mâncare chinezească, duminica dimineața pe Gerrard Street. Vacanțele de vară, în care am sta împreună la barul de pe plajă și l-aș tachina când ar trece pe lângă noi fete drăguțe.

Nu erau doar fantezii. Erau lucruri pe care eu le făcusem împreună cu taică-miu. Dățile în care venise la meciurile mele de fotbal, unde mă susținuse indiferent de rezultat, și mă dusese apoi în oraș să sărbătorim. Serialele la TV, cu chipsuri și crochete de pește în poală. Amintirile erau ca un cartilaj – încăpățânat, greu de frânt.

La câteva luni după ce murise mama, căutam o carte acasă la ai mei. Țineam minte că o văzusem sus, printre lucrurile împachetate. Era plin de praf acolo, o chestie care ar fi oripilat-o pe mama, și nu am găsit cartea unde bănuiam că ar fi; dar, sub alte vechituri, am dat peste niște cutii în care erau caietele mele de teme. Sau așa am crezut, până ce le-am răsfoit.

De fapt, erau caiete cu scrisul lui taică-miu, pagini pe care își notase impresii de la fiecare meci de fotbal la care fusesem împreună. Nu aveau ștersături, de parcă le-ar fi scris mai întâi pe o ciornă și pe urmă le-ar fi trecut pe curat. Erau scurte și expresive.

Jennings a fost spectaculos în seara asta. Paddon, de cealaltă parte, inutil pentru echipă, ca o viespe captivă care nu face decât să bâzâie agasant – de abia a atins mingea.

Tommy Taylor, mereu în mișcare, genial. I-a pus pe West Stand pe picioare, în cele din urmă.

Am citit notițele fără să mă plictisesc, începând de la finalul anilor ’80. Când bătusem Chelsea la ei acasă. Calificarea noastră glorioasă din 1993. Parcurgându-le, mi-am dat seama

că unele notițe aveau atașată o stea aurie. Genul de stele pe care le primești la școală. Am crezut la început că erau pentru meciurile câștigate de echipa noastră, dar știam totuși că nu aveam cum să fi bătut Villa în 1995, pentru că fusesem acolo. Apoi mi-am dat seama ce făcuse tata. Pusese o stea în dreptul fiecărui meci la care fusesem împreună.

Era prea mult oare să-mi doresc și pentru Jack aceleași lucruri? Trebuia să fie o cale, trebuia, pur și simplu. Dacă poți visa ceva, înseamnă că e posibil, spunea taică-miu.

Dacă visezi ceva, atunci e adevărat.

Stăteam întins pe pat, la etaj, și puteam auzi de acolo vocea Lolei. Am coborât în bucătărie, și am găsit-o alături de Anna, bând cafea.

— Bună, Rob, a zis. Ce mai faci?

— Binișor, mersi.

M-a privit îngrijorată. O sprânceană ridicată, buza mușcată cu nervozitate, de parcă ar fi vrut să-mi arate că e convinsă că nu o duc prea bine.

— Lola îmi arăta poze cu fundația asta, Pune-ți o Dorință. Le fac excursii surpriză copiilor bolnavi.

— Mda. Am auzit de ei.

Deși mă întorsesem cu spatele, știam că Anna și Lola schimbau priviri îngrijorate.

— Le-am scris și mi-au trimis astea.

Lola ne-a întins o broșură.

— Uite, ce tare. O zi cu Spider Man, a făcut Lola, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Jack ar primi un costum, apoi ar ajunge să-l cunoască pe Spider Man, apoi vor merge la un loc de joacă și va întâlni toate personajele – The Green Goblin, The Flash, Aquaman.

— Mă rog, am zis.

— Cred că lui Jack i-ar plăcea. Nu crezi, Rob?, a întrebat Anna.

— Ne-au acceptat în program și practic ne lasă să alegem orice dorim, a adăugat Lola. Vrei să arunci o privire?

Mi-a îndesat broșura în mână. Pe prima pagină, era un copil care purta o cască de pompier. Pe dedesubt, i se vedea țeasta albă și rasă. Am răsfoit broșura, așteptând să fiarbă apa pentru cafea.

— Uite, mai e și asta, a zis Anna și mi-a arătat poza unui copil care stătea cocoțat pe un avion. I-ar plăcea.

— Poate.

Anna a suspinat și a lăsat broșura pe blatul mesei.

— Sunt multe chestii diferite organizate de fundație. Nu trebuie să ne hotărâm acum. Lola s-a gândit că ar fi drăguț.

— O să mă uit și eu mai târziu, am zis.

Lola a început:

— Tocmai îi spuneam Annei despre un prieten al lui John… Fiica lui a fost diagnosticată cu ceva asemănător cu ce are Jack, și m-am gândit că ați vrea să luați legătura cu el. Țin minte când mama a fost diagnosticată cu cancer la sân. Uneori vrei să ajuți, să spui chestiile potrivite, dar nu poți cu adevărat empatiza dacă nu treci și tu prin asta.

Lola a așteptat să spun ceva, s-o aprob.

— Cancerul pare să fie peste tot de la o vreme, a zis Lola, mai mult pentru ea. Bănuiesc că e blestemul lumii moderne, prețul pe care-l plătim.

Pe aragaz, apa a dat în clocot.

— Cum adică prețul pe care-l plătim?, am întrebat.

— Ah, nimic, dulceață. Băteam și eu câmpii.

— Chiar vreau să știu ce ai vrut să zici, am spus, poate ușor răstit.

Anna și-a plecat capul și și-a lipit buzele de ceașca de cafea.

— Cum ar veni, crezi că e vina noastră?

— O, Doamne, Rob, nu, sigur că nu. Nu asta am vrut să sugerez. Nu ați făcut nimic, să nu gândiți niciodată în felul ăsta. Ce încerc să spun – și, ca de obicei, nu-mi iese – este că societatea noastră e cumva de vină. Stilul nostru de viață. Mâncarea, stresul, internetul, ritmul ăsta nebun. Nu voi, Doamne, ci noi toți, și ne afundăm tot mai tare. Uneori, îmi dau seama cât de necesar este s-o luăm mai încet…

Știam ce vrea Lola să spună, fiindcă mai auzisem lucrurile astea și înainte. Era mereu acolo, în tot ce ne spunea sau scria ea.

Și nu numai ea.

Și ceilalți ne întrebaseră dacă știm din ce cauză s-a îmbolnăvit Jack. Răspundeam cu o banalitate, iar ei nu se lăsau convinși. Dădeau din cap, ca și cum ar fi știut ei mai bine. Erau internetul wireless, băuturile cu zahăr, șampoanele pentru

bebeluși, pline de chimicale. Ne întrebau nu pentru că le-ar fi păsat de Jack, ci fiindcă voiau să-și știe propriii copii în afara pericolului. Să se asigure că lor nu li se va întâmpla. Îi și vedeai cum își notează în minte să nu uite să reducă timpul petrecut de Timothy pe iPad și să scrie un email școlii în care să se plângă de mâncarea nesănătoasă pe care o serveau în pauza de prânz.

— Du-te dracu', Lola, am zis, privind-o în ochi.

— Rob!, a strigat Anna.

— Ce, s-o las să spună toate rahaturile astea, deși știi și tu că nu suntem de acord? Sau poate crezi și tu că e vina noastră?

— Nu cred, Rob, sigur că nu. Și nu asta e ce spune Lola.

În plus, nu mai urla.

— Să nu mai urlu? Ba ar trebui să urlu și mai tare, în loc să discutăm despre toate mizeriile astea… am zis și am arătat spre broșuri.

— Vrei să termini odată?, a zis Anna, ridicând vocea.

Era genul de ceartă pe care, înainte, cu siguranță nu am fi purtat-o de față cu alți oameni.

— Să termin? Ce să termin, Anna? Să nu mai caut modalități de a-l vindeca pe fi-miu și să stau să caut niște nenorocite de excursii?

— Nu e vorba de asta, Rob, a zis Anna și a început să plângă. Nu face asta, acum.

Lola a cuprins-o pe după umeri, iar Anna și-a îngropat fata în umărul ei.

Nu mai aveam chef să le ascult. Pierdeam timpul, un timp pe care nu-l aveam. M-am întors la birou și i-am scris un mail lui Nev.

> Subiect: Re: Jack
> Trimis: Miercuri, 10 decembrie 2014, 21:12 pm
> De la: Rob
> Către: Nev
>
> Dragă Nev,
> Îmi pare rău că te deranjez din nou, dar aș vrea să vorbim un pic despre clinica doctorului Sladkovsky.
> Le-am dat deja un email, dar m-am gândit să te întreb și pe tine dacă ai idee cât de repede ar putea începe Jack

tratamentul. E o listă lungă de așteptare? Vreau să rezerv zborul chiar acum, pentru că am senzația că pierdem vremea aici.

Mă bucur să aud că radiografia lui Josh a ieșit bine și m-am bucurat să-l văd în fotografii. Nu doar fiindcă îmi pare bine pentru tine, dar și pentru că sper ca într-o bună zi Jack să fie și el la fel. Mi-aș dori să-l văd așa peste ani – fericit, bucurându-se de viață.

Deci, te rog, mai trimite-mi. Mai mult decât orice altceva, îmi dau speranță.

Ai grijă, Nev.

Rob

P.S. Te rog mulțumește-i lui Josh pentru castelul din Minecraft. I l-am arătat lui Jack și i-a plăcut la nebunie.

16

— Mai doarme încă?, m-a întrebat Anna, când am ieșit pe terasă, cu laptopul la subraț.

— Ca un nou-născut.

Era vorba noastră pe când Jack era mic. Cum dormea? Ca un nou-născut. Pentru că era un nou-născut.

Jack dormea mult de când începuse chimioterapia. Când era treaz, își petrecea cea mai mare parte a timpului pe canapea, uitându-se la desene animate, înconjurat de jucăriile lui preferate.

Anna spăla ferestrele de la terasă, pe dinafară. Casa era curată lună încă de când se îmbolnăvise Jack. O femeie de la curățătorie venea o dată pe săptămână, dar Anna credea că nu e de ajuns. Așa că, în fiecare zi, spăla baia și veceurile. Curăța temeinic sub chiuvetă. Se ocupa de cuptor, răzuind înăuntru.

În cămară, ținea o grămadă de materiale pentru curățenie. Pe raftul de sus, erau sticle cu detergent, amoniac, oțet, toate aliniate, ca niște trofee.

Era frig, chiar și pentru luna decembrie. Îmi era frig în cămașă. Am tras aer adânc în piept, am luat o înghițitură de cafea și am deschis marele subiect.

— M-am interesat de clinica asta, am zis.

Mă așteptam să spună ceva, să se întoarcă spre mine, dar ea a continuat să spele geamurile.

— E în Cehia și este condusă de acest medic, Sladkovsky.

Nasul Annei s-a încrețit un pic. Am avut senzația că urma să mă întrerupă, așa că m-am grăbit să spun ce aveam de spus.

— Uite, știu ce părere ai, dar te rog ascultă-mă.

— Să te ascult?

— Păi, da. Știi că avem păreri diferite despre opțiunile de tratament.

Anna s-a întors la geamurile ei. Acum spăla o porțiune aproape de podea și stătea ghemuită.

— Nu știu dacă i-aș zice așa, dar ok, o să ascult. Luăm deciziile împreună, da?

— Da. Deci, este clinica asta în Praga… Am printat unele chestii pentru tine. Face un tratament bazat pe imunologie. Am făcut niște investigații și pare ceva destul de științific. Chestia e că foarte mulți copii s-au făcut bine acolo, chiar și cei cu tumori cerebrale. Am schimbat email-uri cu un tip, Nev, de pe forum.

Fiul lui, Josh, a avut tot glioblastom și a fost tratat de Sladkovsky. E vindecat de trei ani.

— Da. Nev. I-am văzut și eu postările.

— Serios?

— Da, pe Lăcașul Speranței. Am văzut ce spunea despre doctorul Sladkovsky.

— Ah. Nu m-am gândit…

Anna a suspinat.

— Citesc și eu forumul acela, să știi.

— Și ce părere ai?

— Despre clinică?

— Da.

— Nu prea știu ce să cred. M-am uitat mai demult pe site-ul lor. Pare impresionant, cu testimonialele alea. Pe urmă am citit însă niște păreri pe forum. Și un studiu pe site-ul Quackwatch. Spunea că e un fel de pseudo-știință ce face acolo Sladkovsky, și nu erau dovezi că tratamentul ăla ar funcționa cu adevărat.

Citisem și eu acel articol lung de pe Quackwatch și fusesem enervat de snobismul și pedanteria jurnalistului. Părea genul ăla de tocilar care caută nod în papură unui film pe care toată lumea îl iubește.

— Știu, știu, am citit și eu. Dar poate că ar funcționa. Poate e ceva de capul tratamentului. Alți copii s-au făcut bine cu el. Nu cred că oamenii mint în testimoniale.

Anna a ridicat din umeri și gestul ei m-a înfuriat. Era ca un copil care refuză să își ceară scuze.

— Uite, chiar cred că merită să îi dăm o șansă. Ce altceva am putea face?, am întrebat, cu vocea frântă.

S-a uitat la mine cu dezaprobare. Părea un fel de Jackie Onassis, cu ochelarii ei mari și ovali.

— Nu crezi că aș fi făcut asta deja pentru Jack, dacă aș fi crezut că există vreo șansă de reușită?

— Nu vreau să spun că…

— Și, oricum, de unde bani? E o inepție să discutăm, ai văzut cât costă tratamentul? Chiar dacă ne-am dori, cu ce bani am plăti totul?

— O să găsim. O să ne împrumutăm. Mereu se găsesc bani.

Anna a suspinat.

— Unde sunt banii ăștia care se găsesc mereu, Rob? M-am uitat și eu pe site și costă sute de mii de lire. Nu am idee cum

crezi tu că ne putem permite. Scott vinde compania, iar eu nu muncesc. Nu vom avea salarii de acum înainte, pricepi asta?

— Îi pot cere lui Scott un împrumut.

— Iisuse, Rob, a zis Anna și a aruncat cârpa din mână. Scott nu are bani. Practic, e falit.

A intrat în casă, iar eu am pornit după ea, oprindu-ne în sufragerie.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Mi se face rău numai să mă gândesc la bani. Și dacă aș crede că tratamentul ar putea funcționa, aș vinde casa, mașina. Totul. Aș fura, m-aș milogi pentru bani.

Anna a început să suspine și am cuprins-o pe după umeri. Avea pielea rece.

— Știu, am zis. E oribil că trebuie să vorbim despre asta. Dar sunt convins că putem găsi o cale, dacă există chiar și cea mai mică speranță că e posibil ca…

— Vrei să taci naibii odată?!, a țipat Anna. Ai citit măcar în ce constau tratamentele de la clinica aia? Ți-a spus amicul tău Nev câte ceva? Pentru că, știi ce, am citit și eu forumul cap-coadă și am aflat că alții care au mers acolo au avut experiențe diferite. Ai citit și poveștile lor? Ar fi trebuit. Ai fi văzut invențiile lui Nev într-o altă lumină.

— Invențiile lui Nev? Vrei să zid că minte în legătură cu fiul lui? Uite!, am zis și i-am vârât laptopul sub nas. E un email de la Nev. Citește-l. De trei ani nu mai are pic de cancer fi-su. A fost radiografiat și e curat.

— Vrei să nu mai fii așa agresiv?

Am încercat să mă calmez.

— Îmi pare rău, nu am vrut… Vreau doar să vezi că tratamentul poate funcționa.

— Nu știm sigur.

— Ba da. Copilul ăla a avut același tip de tumoră ca a lui Jack și a dispărut. A dispărut complet, Anna.

— Ok. Dar cum poți ști că e meritul clinicii? Chiar nu sunt de încredere, Rob. Nu-și publică descoperirile. Avem doar testimonialele pacienților.

— Deci, ești om de știință acum, Anna? Ești expertă în medicină. Știi, medicii nu cunosc întotdeauna tot ce există.

— Doamne, acum începi să semeni cu Nev. Dacă Nev într-adevăr există…

— Dacă într-adevăr există?! Asta ce mai vrea să însemne?

— Nu știu, era o teorie pe care am citit-o pe Lăcașul Speranței. Că Nev ar fi plătit de clinică să recruteze pacienți. Cum putem ști că este cine pretinde a fi? E doar un pseudonim pe un forum.

— Ah, pricep. Ce elaborat!

Anna a ridicat din umeri.

— S-a tot întâmplat asta. Oamenii care au profitat de disperarea părinților. Are sens.

— Uită-te la asta, am zis și am căutat printre mesajele de la Nev, până am ajuns la poza cu Josh.

— Ce e asta?, a întrebat, când i-am băgat din nou laptopul sub nas.

— Fiul lui Nev, Josh.

— Știu, Rob, mi-ai mai spus. Pune mereu poze cu fiul lui pe forum.

M-am uitat după o urmă de emoție pe fața Annei, dar nu am găsit. Oamenii care n-o cunoșteau spuneau că e o persoană rece. Îmi aminteam camera ei de la cămin, cât de impersonală era. Nu avea pernuțe personalizate sau poze cu ea și prietenele ei, făcute la petreceri. Erau doar un birou și un scaun, și câteva cărți pe un raft. Așternutul ei era sec, de culoare verde.

Oare de la tatăl ei moștenise firea? Nu vorbea niciodată despre lucrurile acestea, dar știam că se simțea abandonată. Nu voia să discute despre plecarea lui bruscă în Africa. Despre cum nu-și întâlnise niciodată nepotul.

— Uite, am zis și am deschis poza cu castelul trimis de Josh. Fiul lui Nev a făcut asta pentru Jack.

Anna m-a privit neîncrezătoare.

— Vorbești despre ei ca și cum s-ar cunoaște. Ca și cum ar fi prieteni. Nici nu-l știi pe băiatul ăsta.

— Doar pentru că nu l-am întâlnit personal nu înseamnă că nu-l cunosc.

Am făcut o pauză, apoi am zis:

— Îl pot suna chiar acum, dacă vrei.

— Fă cum ai chef, a zis Anna.

Stăteam amândoi pe canapea, dar nu ne atingeam. Aveam corpurile îndreptate în direcții opuse. Niciodată casa nu mi se păruse mai rece și mai tăcută.

— Ce se întâmplă cu noi?, am întrebat. Nici nu mai putem purta o conversație normală.

— Fiul nostru moare, asta se întâmplă cu noi.

Vocabularul Annei devenise deja atât de diferit de al meu. În timp ce eu mă chinuiam să spun cuvântul sanatoriu, Anna se simțea confortabil cu termeni ca pe moarte, terminal, paliativ.

Am încercat să nu mă enervez și mai tare.

— Știu că e cel mai oribil lucru prin care puteam trece, dar să știi că suntem de aceeași parte a baricadei.

— De aceeași parte?, a zis Anna. Nu mi-ai adresat niciun cuvânt de câteva zile. Parcă nici nu te mai poți uita la mine. Ești obsedat, Rob, cu acest Nev… cu această… falsă speranță de care te agăți.

Anna s-a întors la frecat geamurile. Nu îmi rămânea altceva de făcut decât să-l sun pe Nev. Nu neapărat pentru Anna, ci și pentru mine. Cu toate că încă nu-mi ceruse nimic – nici bani, nici măcar să mă înscriu la newsletter –, aveam și eu dubiile mele. Unele chestii parcă nu se legau. Îl întrebasem odată despre soția sau iubita lui și nu-mi răspunsese. În alt mesaj, îl întrebasem unde locuiește. Tot niciun răspuns.

Mai era ceva care mă nedumerea. Nev îl susținea deschis pe doctorul Sladkovsky. Era foarte activ pe forumuri, și cu toate acestea pe site-ul clinicii din Praga nu exista un testimonial cu Nev. Un băiat vindecat de glioblastom, una dintre cele mai agresive forme de cancer? De ce nu spusese Nev povestea lui Josh?

Într-o noapte, ca să mă liniștesc, am făcut niște cercetări. Nu voiam să pic de fraier, să fiu păcălit ca un ageamiu. Am dat o căutare după fotografia lui Josh și toate rezultatele au dus la albumul lui Nev. Le-am trecut printr-un program de analiză a metadatelor, ca să văd unde au fost făcute pozele. N-am primit niciun rezultat. Nimic.

— Salut, am auzit o voce cu accent din nord. Nev la telefon.

Pentru o secundă, am rămas fără cuvinte, mirat că mi-a răspuns cineva. Începusem să mă molipsesc de suspiciunile Annei.

— Salut, a spus vocea. Mă auzi?

— Da, salut, Nev. Sunt Rob.

A urmat o pauză.

— Mă bucur să te aud.

Știam că Nev e din nordul țării, pentru că Josh fusese tratat la spitalul Royal Preston, dar tot eram uimit de cât de puternic îi era accentul. Pe fundal am auzit niște voci de copii, care păreau că se joacă.

— Stai o secundă, a zis Nev. Scoate-ți pantofii.

S-a auzit o bufnitură.

— Scuze, tocmai ne-am întors de afară, din parc. Deci, ce mai faci, Rob?

— Nu așa rău, am zis, pe urmă mi-am dat seama că era un clișeu. De fapt, Jack nu se simte grozav.

Încă o pauză.

— Păi, nu pot să spun decât că mă gândesc la voi. Îmi amintesc ce dificil a fost când am trecut eu prin ce treci tu acum.

— Mulțumesc. Uite, motivul pentru care te-am sunat. Vorbeam cu soția mea despre tratamentul de la clinica din Praga…

Anna s-a uitat furioasă spre mine. S-a ridicat și a ieșit pe terasă.

— E intrigată, a citit multe chestii nasoale despre clinică.

Nev era tăcut.

— Mai ești acolo?

— Da, sunt aici, a răspuns Nev, și am simțit cum căldura îi dispăruse din voce.

— N-am vrut să… ăăă… știi, m-am bâlbâit.

— Nu, nu, e în regulă, a răspuns Nev. Știu că multă lume gândește așa. Înțeleg. Uite, Rob, eu nu mă pricep la medicină. Sunt inginer. Nu te pot convinge că acea clinică e potrivită pentru Jack al tău. Depinde de tine. Nu aș încerca să te conving să faci ca mine, nu aș încerca să conving pe nimeni. Doar îți povestesc ce s-a întâmplat cu fiul meu.

S-a lăsat tăcerea, apoi am auzit voce din desene animate pe fundal.

— Mulțumesc, apreciez, cu adevărat apreciez. E o perioadă dificilă.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Jack coborând scările, cu Anna ținându-l de mână. Era instabil pe picioare. În brațe își ținea ursulețul de pluș.

Nu știam ce altceva să-i mai spun lui Nev. Acum mă simțeam ridicol. Sunasem să-l întreb dacă minținse în legătură cu starea

de sănătate a copilului său, când Josh stătea chiar lângă el și se uita la desene animate?

— Îmi pare rău, Nev, o să închid. S-a trezit Jack.

— Sigur, Rob, înțeleg, a spus el, cu vocea din nou caldă. A fost drăguț că m-ai sunat. Dacă ai nevoie vreodată să mai vorbim, dă-mi un țâr.

— Mulțumesc, Nev, chiar apreciez.

Am așteptat să închidă el, dar nu a făcut-o, și timp de câteva secunde l-am auzit respirând. Chiar pe când mă pregăteam să las jos telefonul, am auzit o voce de copil strigând *Ta-tiiii,* apoi Nev i-a răspuns că vine imediat. Am rămas mai departe la telefon și am ascultat vocile șoptite, zgomotul unor obiecte prin cameră, și abia apoi am închis.

Când am intrat în dormitor, liniștea era tăioasă ca un cuțit. Anna citea și nu mi-a aruncat nicio privire când m-am urcat în pat. După ce vorbisem cu Nev la telefon, ne tot evitasem.

— Îmi pare rău, am zis. N-a fost corect față de tine, am exagerat.

Anna a lăsat jos cartea.

— Și mie îmi pare rău. Știu că încerci să-l ajuți pe Jack, dar eu cred că…

S-a oprit, nevrând să mai meargă în aceeași direcție, apoi m-a privit ca un copil care nu fusese ascultător.

— Mă simt rușinată că spun asta, fiindcă mi se pare atât de egoist, dar am senzația că te pierd.

Înțelegeam rușinea – să ne gândim acum la noi doi, la relația noastră, părea într-un fel grotesc.

— Nu mă pierzi. De ce spui asta?

A ridicat din umeri.

— Am fost atât de distanți unul cu celălalt. Nu te învinuiesc, știu că e și vina mea. Bănuiesc că e inevitabil.

— Mda, am zis, și am început să culeg scame de pe pătură.

— Obișnuiam să vorbim despre orice, nu-i așa? Mai ții minte când am pierdut sarcinile, cum stăteam târziu în noapte și întorceam povestea pe toate părțile? Până dimineața… Era trist, îngrozitor, dar ne ajuta să vorbim, pentru că sufeream împreună, ne înțelegeam unul pe celălalt. Simțeam că am atâtea chestii de spus. Dar acum, cu Jack, pur și simplu nu-mi găsesc cuvintele.

Camera era întunecată, luminată doar de veioza Annei. Părea o cameră de hotel, străină,

— Știu, am spus. Și eu simt la fel.

— Nu vreau să te pierd. Pentru că asta se întâmplă când…

S-a oprit, căutându-și cuvintele.

— Nu vreau să pățim asta.

Știam ce voia să zică. Asta li se întâmpla cuplurilor când le mureau copiii. O văzusem în filme. Anna citise asta în romanele ei. Știam exact prin ce trec acele cupluri. De fiecare dată când se priveau, de fiecare dată când își auzeau vocile, își aminteau ce au pierdut. Copilul care cândva îi unise îi rupea acum unul de altul.

Anna a început să plângă. Erau altfel de lacrimi, un plâns pe care încă nu-l descoperisem, ca și cum venea dintr-un alt loc și dintr-un alt timp.

Am tras-o spre mine.

— E vina mea, știu că e vina mea, a repetat de mai multe ori.

Am ținut-o strâns pentru că îmi era teamă că o să-și facă rău, că o să se lovească peste față.

— Nu e vina ta, nu mai spune așa ceva. Cum mama naibii să fie vina ta?

Lacrimile s-au oprit la fel de brusc pe cât izbucniseră. Vocea îi era acum calmă.

— Este, știu că este.

— Iubito, cum? Ce vrei să spui?

— Pierderile de sarcină.

— Anna, nu, nu te gândi…

— Nu le-am putut păstra și acum nu-l pot păstra nici pe Jack. E corpul meu de vină. Îl respinge pe Jack.

— Nu, Anna, am zis și am început și eu să plâng. Știi că nu e adevărat. Nu e nicio legătură între ele… Nu-ți face asta.

Nu era nimic ce puteam spune sau face. Era oribil să o văd rănindu-se în felul acesta. Aș fi putut s-o trag lângă mine, să o mângâi pe spate, dar nu ar fi fost de ajuns.

— Te iubesc, i-am spus, iar cuvintele au părut amare.

Încărcate de vină.

— Și eu te iubesc.

Am stat o vreme în tăcere, întinși pe pat. Voiam să vorbesc, însă îmi simțeam creierul gol.

Era ciudat să o țin din nou în brațe. Nu ne mai atinsesem de multă vreme. Cândva, tot ce doream era să ne atingem. Cât de repede ajunsesem să-i cunosc corpul, pe când eram la Cambridge. Fiecare bucățică de piele, fiecare ascunziș al trupului. Fiecare miros, fiecare gropiță de pe spate.

Nu fusese nevoie să învățăm cum să fim compatibili. Fusese acolo, de la început. Era limba pe care o vorbeam împreună.

Reușisem să păstrăm bucuria atingerii de-a lungul anilor. Dar, pe cât de repede se ivise, pe atât de brusc dispăruse. Eram din nou niște străini, iar corpurile noastre serveau doar funcțiilor fiziologice. Locul în care trăiam, dar care nu se cerea explorat.

Am început să-i mângâi coapsele, ușor îndreptându-mă spre labii. Încercam să recuperez ceva ce pierdusem. Eram convins că mă va respinge, pentru că acum nu era momentul potrivit, dar nu a făcut asta – dimpotrivă, a ridicat ușor un picior și am simțit că era udă.

Am sărutat-o, apoi mi-am băgat capul în pătură, de parcă aș fi fost un copil care încerca să se ascundă. I-am ridicat cămașa de noapte și mi-am îngropat capul între picioarele ei, iar le-a strâns în jurul gâtului meu.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Vineri, 12 decembrie 2014, 10:42 am
De la: Rob
Către: Nev

Dragă Nev,

Mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai dat despre clinică. I-am sunat, le-am spus numele tău și au fost foarte amabili. Ne-au dat mai multe opțiuni de plată și cred că ne putem descurca.

Am mers până la capăt și am rezervat bilete de avion pentru Praga, pentru noi trei. Încă nu i-am spus nevesti-mii. Am discutat despre asta, dar ea a zis răspicat că nu va permite ca Jack să fie tratat acolo. Încă mai fac eforturi să o conving.

Ni se scurge timpul. O pot vedea în ochii lui Jack. E ca și cum încercăm să scoatem apa cu găletile și știm că urmează să ne înecăm.

O să te țin la curent.
Rob

Au făcut tot posibilul să facă aripa destinată chimioterapiei un loc vesel, mai ales că se apropia Crăciunul. Au adus mai mulți brazi și i-au împodobit cu gust. Asistentele purtau căciuli de Crăciunițe, iar infirmierele se deghizaseră în reni.

M-am uitat cum asistenta îi punea perfuzia lui Jack. A strâns pleoapele, dar a rămas nemișcat. Devenise expert în a sta nemișcat.

— Tati, e și Steven aici?

— Nu cred, frumusețe. Nu cred că e azi.

— Ah, a spus. Probabil e cu părinții lui.

— Da, am zis eu și l-am strâns de mână. Poate că va fi aici data viitoare.

Steven avea leucemie și de multe ori erau chemați la tratament în același timp. Se împrieteniseră repede și începuseră să facă schimb de jucării. Se prosteau și se strâmbau când asistentele nu-i supravegheau.

Într-o după-amiază, am ieșit la o cafea cu părinții lui. Știind că starea lui Jack e foarte gravă, tatăl lui Steven ne-a vorbit foarte puțin despre tratamentul fiului său.

Știam, totuși. Steven avea să se facă bine. Leucemia lui era vindecabilă, tratamentul pentru el nu era paliativ.

De ce tumorile lui Steven descreșteau, în timp ce ale lui Jack se răspândeau în corp, asta nu aveam de unde să știu. Era vina genelor mele și ale Annei? Un defect al corpurilor noastre? O mutație născută din unirea noastră? O greșeală căreia noi îi dădusem naștere?

Mă bucuram că Steven nu era acum acolo. Pentru că, de câte ori mă uitam la el, îmi doream să fie în locul lui Jack. Într-o secundă, aș fi fost de acord să fac schimbul. Amabilul și atentul Steven să primească blestemul lui Jack, iar fiul meu să fie liber.

Jack era tăcut, se uita la desene animate pe laptopul meu, pe care-l avea în poală, și bea din paharul cu suc. M-am lăsat pe spate în scaun și am citit mesajele de pe telefon. Era unul nou de la Nev.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Duminică, 14 decembrie 2014, 08:17 am

De la: Nev
Către: Rob

Dragă Rob,

O să fiu direct cu tine, pentru că știu că nu ai mult timp la dispoziție. Dacă m-aș fi uitat în gura doctorilor, Josh al meu nu ar mai fi cu mine azi. Cred că ai luat decizia corectă. Nu, nu ai garanții, dar măcar îi dai copilului o șansă.

Nu vreau să presez pe nimeni și respect decizia fiecăruia. Dar, uneori, simt că trebuie să mă fac auzit. Oare câte vieți ar fi putut fi salvate? În fiecare zi, e de parcă m-aș uita la avioane prăbușindu-se. Avioane pline cu copii care nu trebuie să moară. Nu vreau să fiu o parte din asta.

Sigur nu o poți convinge pe Anna? Aș putea vorbi eu cu ea, dacă vrei. Dacă e o îndrăzneală prea mare, îmi cer scuze.

Vreau doar să vă ajut.

Nev

P.S. Îți trimit un film pe care l-am făcut cu Josh. E pentru Jack, sperăm să îi placă.

Am dat click pe filmuleț și i-am văzut pe Nev și Josh, îmbrăcați ca Batman și Robin, stând la masa din bucătărie.

— *Bună, Jack, au zis amândoi și au făcut cu mâna la cameră*.

Nev a continuat, cu accentul lui de nordic:

— *Știm că nu te-ai simțit grozav, Jack, așa că noi, Batman și Robin, am vrut să-ți urăm să te faci bine*.

— *Fă-te bine!,* a strigat Josh, iar masca de Robin i-a căzut.

Avea un chip încrezător, vesel, cu cravata de la uniformă slăbită în jurul gatului.

— *Ne vedem mai încolo, Jack,* au zis amândoi, apoi Nev a întins mâna spre cameră și a închis-o.

— Jack, ia vino să vezi, l-am strigat pe fiul meu și am dat drumul filmulețului pe telefon.

— Cine sunt?

— E Josh, știi că ți-am vorbit despre el. E băiatul care ți-a desenat castelul.

— Cel care a fost bolnav ca mine?

— Da.

— Și acum s-a făcut bine?

— Așa e, am zis și l-am îmbrățișat, atent să nu-i mișc perfuzia.

— Putem să ne mai uităm o dată?

Jack s-a mai uitat de câteva ori, spoi mi-a atins mâna și m-a privit.

— Tati, o să dorm în patul meu în noaptea asta?

— Da.

— Acasă la noi?

— Da, frumusețe, acasă.

— O să fie și mami?

— Da.

— Toată lumea?

— Toată lumea, Jack.

Era obosit, ochii începuseră să i se închidă, și în câteva minute a fost adormit. I-am tras pătura până sub gât și l-am privit cum respira. Tot nu avea niciun sens. Cum era posibil ca Jack să moară? Trebuia să fie vreo greșeală, eram sigur de asta.

M-am uitat la mâinile lui, care se odihneau pe măsuța cu mâncare. Părea atât de prezent. Degetele lui, din piele și oase, țineau plasticul alb. Dacă mă aplecam, îi puteam simți respirația.

Cum era posibil ca toate astea să înceteze să mai existe?

În seara aia, după ce n-am întors de la spital, lui Jack i-a fost rău. Tremura, dinții îi clănțăneau, așa că l-am învelit cu tot ce am găsit prin casă.

Apoi l-am privit. Albul ochilor devenise un roz amestecat cu cafeniu. Pielea îi era palidă și uscată, ca a unui bătrân. Părul îi era gras, fără strălucire. Chimioterapia îl mânca de viu. Tremura, iar corpul îi era cuprins de convulsii și transpira abundent.

L-am mutat în pat, pe un așternut curat, și a adormit imediat. Mi-am amintit de o vacanță din Cornwall, unde am mers cu ai mei, cu o rulotă. Aveam paisprezece ani – într-o seară am ieșit cu niște copii de vârsta mea și m-am întors beat muci. Am vomitat pe masa din bucătărie, în toaletă. Maică-mea a fost nervoasă și a zis că nu așa planificase să-și petreacă vacanța.

Dimineața, mahmur, m-a luat din nou la rost. Mi-a zis că ar trebui să-i fiu recunoscător lui taică-miu, fiindcă se trezise la fiecare sfert de oră să se asigure că sunt bine și că respir.

Când Anna a venit să mă schimbe și să-l vegheze pe Jack, am rămas treaz, până ce ceasul a sunat câteva ore mai târziu. Jack dormea bușteан și m-am bucurat că se simțea alinat.

Dar asta nu a durat prea mult. L-am auzit încercând să vomite prin somn, așa că l-am scuturat și am adus o găleată lângă pat. A vomitat parcă la nesfârșit, iar corpul îi era din ce în ce mai slăbit.

Ochii i se duseseră în fundul capului, buzele îi erau crăpate, iar el tot mai încerca să vomite, dar nu mai avea ce. L-am ținut în brațe, băiețelul meu minunat, și n-am putut face nimic, decât să golesc gălețile, una după alta.

Când l-am ajutat să se întindă la loc, Jack s-a aplecat spre mine și m-a privit în ochi. Mi-a spus cuvintele clar și răspicat, atât de ferm încât am știut că va trebui să țin cont de ele.

— Tati, te rog, nu mai vreau să fiu bolnav.

Sunetul telefonului a spart tăcerea. Anna s-a șters la ochi și s-a dus să răspundă.

— Da, Anna Coates, eu sunt…

Am văzut-o devenind brusc palidă, mai palidă decât era.

— O, Doamne. A mu…

S-a apucat cu o mână de masa din hol, ca să nu-și piardă echilibrul.

— Da, sigur. Mulțumesc că m-ați anunțat.

A pus jos receptorul, iar fața îi era albă ca hârtia.

— Era despre mama. A făcut infarct.

— Doamne, și a…

— Nu, e în viață, a zis Anna, cu vocea tremurându-i. Dar a fost grav… Cei de la spital mi-au zis că ar fi mai bine să vin până acolo.

— La ce spital este? Te duc eu.

— În Norwich.

— Norwich?

— Da. Era în vizită la prietena ei, Cynthia. A căzut în gară…

— Ești bine?, am întrebat-o.

— Da, doar că mă simt cam slăbită.

M-am dus în bucătărie și m-am întors cu un pahar cu apă. Îi mai revenise un pic culoarea în obraji.

— Ar trebui să te duci, i-am zis.

M-a privit cu ochii în lacrimi.

— Cum aș putea să plec acum?

— Doar o zi sau două. Știu că momentul nu e potrivit, dar nu ți-ai ierta-o dacă…

— Dacă nu mi-aș lua la revedere, a șoptit Anna, iar eu m-am întins și am îmbrățișat-o.

Am simțit cum inima îi bătea repede. Știam că trebuia să plece acum, ca să nu ajungă prea târziu. Dar, în timp ce îi mângâiam părut, nu mă gândeam la mama ei.

Mă gândeam la Jack.

stăteam în cafeneaua aia de pe deal și îți era frig, pentru că se răcorise brusc afară, iar lui mami îi era frică să nu răcești, așa că am intrat înăuntru, am jucat piatră-hârtie-foarfece, ca să ne încălzim, iar tu ai ales dinamita, despre care ai zis că e cea mai tăioasă, ai câștigat și ai început să râzi, iar obrajii ți-au devenit roșii ca focul, am rămas acolo toată după-amiaza și am băut ciocolată caldă, cu bezele alături, bucurându-ne de intimitate și căldură.

17.

— Unde mergem, tati?
— În vacanță, frumusețe.
— Vine și mami?
— Nu, ea n-o să poată.
— De ce?
— Pentru că e cu buni.

Jack stătea în hol, echipat cu jacheta căptușită și o beretă, cu rucsacul lui cu *Finding Nemo* pus în spate. Se simțea un pic mai bine acum, după ce ultima rundă de chimioterapie îi ieșise din corp; în plus, îi dădusem și niște analgezice. Dar tot era slăbit și palid. Mergea încet și mă ținea strâns de mână. Pe scalp îi apăruseră niște cucuie, pline cu lichid.

— Nu mergem și noi la buni?
— Nu, nu acuma. Buni nu se simte prea bine.

Jack a rămas tăcut, gânditor.

— Mergem cu mașina?
— Da, luăm un taxi până la aeroport, și de acolo avionul.
— Serios? Și putem face poze pe geam?
— Sigur că putem.
— Tare, a zis, strălucind de bucurie. Și unde mergem?
— La Praga.
— Este o plajă?
— Nu, e un oraș, la fel ca Londra.

Taxiul a claxonat de afară.

Înainte să trag ușa în urma noastră, am lăsat un plic adresat Annei pe măsuța din hol.

Jack a adorat călătoria cu avionul. Nici nu și-a deschis cărțile în timpul ei, nici nu s-a uitat pe iPad. A stat cu nasul lipit de fereastră, privind norii. Am aterizat pe vreme însorită, pământul din jur fiind acoperit cu zăpadă.

Aeroportul era curat și luminos, și ne-au controlat rapid pașaportul, iar bagajele deja ne așteptau. Afară, am găsit iute un taximetrist care vorbea engleza și nici nu a fost nevoie să mă târguiesc.

— A sunat mami?, a întrebat Jack, pe când taxiul părăsea terminalul.
— Nu. Dar amintește-ți că e cu buni, iar buni nu se simte bine.

— Are și buni răni la cap cum am eu?

— Are și ea un fel de răni. Oricum, le vom vindeca pe ale tale.

Jack nu a luat în seamă ce tocmai îi spusesem.

— Și mami când o să vină?

— Nu vine acum, Jack. Trebuie să fie cu mama ei.

— Mama ei?

— Da. Buni e mama lui mami.

— Ok, a zis Jack.

Taxiul a alunecat grăbit pe străzile înguste și cochete din Praga. Mă așteptam să văd blocuri cu graffiti pe ele, impresia cu care plecasem după o călătorie de afaceri făcută în urmă cu câțiva ani în partea asta a Europei. Dar această zonă a Pragăi arăta mai mult ca Austria, cu grădini frumoase și cu steagurile ambasadelor fluturând în vânt.

Îl ascultam pe taximetrist vorbind în cehă. Era diferită de orice limbă pe care o mai auzisem înainte – parcă lipseau complet vocalele. Cu toate astea, era moale, precisă, suna ca un sfat binevoitor. Jack era captivat de zăpada de afară, căreia îi făcea poze pe geam.

Am trecut de un castel și de niște standuri cu mâncare și chiar acolo, ascunsă după un pâlc de copaci, era clinica. O clădire modernă, cu ferestre mari și cărămizi vopsite în albastru.

Era frig, aproximativ trei grade, dar soarele era puternic și clădirea strălucea ca un centru de spa. Câțiva pacienți ieșiseră în curte, unde citeau cărți sau răsfoiau reviste, înfășurați în pături groase. Când ne-am apropiat, am văzut că în grădină era și un iaz, acum acoperit de gheață, și o potecă despre care pe site se spunea că e destinată mersului terapeutic în picioarele goale.

Înăuntru, clinica era decorată cu lemn. Erau scaune verzi și canapele care păreau confortabile, mari și moi.

— Unde suntem, tati?

— Am venit să te consulte un doctor, Jack. Un doctor care ar putea să te facă bine.

Jack m-a apucat de mână și i-am putut vedea teamă în ochi.

— Or să-mi dea medicamentul și aici? Chimio-medicamentul?

— Nu, Jack.

Am lăsat numele noastre la recepție și ne-am așezat apoi pe scaune. Era o listă de așteptare, dar Nev se știa bine cu fetele de la recepție și trăsese niște sfori ca să ne bage în față. Printr-un geam, am văzut și o cafenea alături, unde pacienții stăteau de vorbă. Păreau genul de oameni care nu o duc rău cu banii.

— Scaunele astea arăta de parcă ar fi venit din spațiu, a zis Jack.

— Arăți ca o țestoasă, i-am spus.

Jack a zâmbit.

— Tati, tu ești o țestoasă.

În cabinetul doctorului erau canapele din piele neagră, rafturi de bibliotecă pline cu volume de medicină, instrumente de operație vechi, de colecție. Pe perete erau agățate diplome și certificate primite de medic de-a lungul timpului. Pe urmă, mai erau și poze personale. Sladkovsky dând mâna cu diferiți demnitari. Sladkovsky la vânătoare. Sladkovsky cățărându-se pe munte.

Când a intrat și medicul, mi s-a părut că arăta mai tânăr decât mă așteptam. Fața avea o culoare roz, sănătoasă, și mustața îi ascundea o parte din buza de iepure. Purta un costum alb, cu inițialele sale, Z.S. Avea ceva artificial, ca și cum ar fi fost machiat și aranjat ca să apară la TV.

— Domnul Coates, bine ați venit, a zis și mi-a strâns mâna.

A lui părea neobișnuit de uscată.

— Tu trebuie să fii Jack. Bună, Jack.

Jack a zâmbit cu greutate și s-a tras mai aproape de mine.

— Îți place să joci popice, Jack? Pentru că avem afară, și Lenka te poate conduce. Cred că avem și ceva bomboane pe acolo.

O blondă înaltă apăruse în ușa cabinetului. Lenka a zâmbit și i-a întins lui Jack o mână, dar Jack a rămas neclintit, neștiind ce să facă.

— E în regulă, Jack, am zis. Mergi cu doamna aceasta amabilă, da?

Jack s-a dat jos de pe scaun și a apucat-o de mână.

— Mulțumesc că ați venit, domnule Coates, a zis doctorul, după ce fiul meu a ieșit din cabinet.

Pentru prima dată, i-am remarcat accentul slav. Îmi amintea de bătrânii ceasornicari polonezi.

— Mulțumesc că mi-ați trimis radiografiile și analizele. M-am uitat pe ele și cred că, deși boala lui Jack a progresat rapid și are o formă neobișnuit de agresivă, ar merita încercate unele tratamente.

A zâmbit și am remarcat din nou că avea buză de iepure.

— Bănuiesc că aveți o idee cât de cât în ce constau tratamentele pe care le facem aici, domnule Coates?

— Da, am răspuns. Am citit câte ceva, iar Nev – fiul lui, Josh, a fost tratat aici tot pentru o tumoră cerebrală – mi-a povestit mai multe.

— A, da, Josh. Un băiețel tare simpatic. Am auzit că o duce bine. Din când în când, tatăl lui îmi trimite radiografii.

Am observat că sâsâia ușor când pronunța unele cuvinte. Și-a scărpinat bărbia și a privit din nou spre foile cu analize.

— Așa cum bănuiesc că v-au spus colegii mei și la telefon, în cazul lui Jack am vrea să încercăm un pachet complet de stimulare a imunității. Am vrea să mai cercetăm puțin și pe partea genetică, să vedem ce alte opțiuni ar mai fi. În general, am obținut rezultate bune cu pacienți ca Jack.

— Când spuneți rezultate bune, la ce vă referiți exact? Ar putea Jack să se vindece?

— Da, a spus el și m-a privit în ochi. Să se vindece complet.

— Chiar și aceste cazuri grave de glioblastom?

— Da.

— Cele în stare avansată, cum e cazul lui Jack.

— Da, desigur, a zis el.

M-a privit atât de intens, încât aproape m-am așteptat să se întindă peste birou și să-mi apuce mâna.

— Uitați, domnule Coates, deși fac meseria asta de ceva vreme, discuțiile cum este cea de față nu sunt niciodată ușoare. Micuțul dumneavoastră cu siguranță este foarte bolnav. Aș spune că mi se rupe inima pentru el, dar nu e așa, fiindcă nu îmi dau voie să simt asta. Încerc să mențin o distanță profesională, deși uneori îmi este extrem de greu, pentru că și eu am copii.

Și-a lipit mâinile una de cealaltă și am observat că avea o verighetă lată pe deget.

— Ca să fiu sincer până la capăt cu dumneavoastră, am avut copii cu glioblastom care au venit la noi și au supraviețuit. Și am avut și alții care nu au supraviețuit. Nu vă pot oferi garanții

că Jack se va vindeca. Ar fi lipsit de etică. Totuși, alți medici oncologi ar spune că nu mai e nimic de făcut – eu nu cred așa. Deci, tot ce pot spune – și îmi cer scuze dacă poate nu mă exprim așa bine în engleză – este că dacă veți decide să aveți încredere în noi, nu vă pot oferi o promisiune definitivă, dar vă pot oferi o șansă.

— Pot să vă întreb ceva?, am zis.

— Desigur.

— Ați aplica acest tratament propriilor dumneavoastră copii? Dacă, Doamne ferește, ar avea cancer.

— Da, a spus. Fără să stau pe gânduri. I-aș pune primii pe listă. Sunt copiii mei și aș face orice pentru ei. La fel ca orice părinte.

Sladkovsky a bătut ușor cu pixul în birou.

— Sunteți doar dumneavoastră, sau e și mama lui Jack aici?

— Încă nu, dar va veni și ea. Mama ei este grav bolnavă momentan.

Am simțit cum picături de sudoare mi se preling pe spate când m-am gândit la reacția Annei atunci când va ajunge acasă și va găsi biletul meu.

— În regulă. Ideal ar fi ca, dacă vă hotărâți să încercăm, să pornim totul cât mai repede. Această consultație pe care o avem acum este gratuită, deci vă puteți răzgândi…

— O să doară?, am întrebat brusc.

Medicul a ridicat o sprânceană.

— Tratamentul nostru pentru imunitate?

— Da. Jack a trecut prin atâtea… Chimioterapia, recuperarea după operație. Nu vreau să mai sufere.

— Ei bine, o să fiu sincer. Tratamentul are efecte secundare diferite pentru fiecare pacient în parte. Sunt copii pentru care aceste efecte secundare nici nu există. Dar, pentru că eu cred în etica medicală, trebuie să vă spun că aproximativ treizeci la sută dintre cei pe care îi tratăm au unele simptome destul de severe odată ce începem – stări de vomă, transpirație, frisoane, cam aceleași stări pe care le produce și chimioterapia. Însă trebuie să știți că sunt simptome pe care le putem controla. Avem multe medicamente aici. Fusese Jack programat să mai facă ședințe de chimioterapie în Marea Britanie?

— Da, săptămâna viitoare.

— Credeți-mă, nu vor fi la fel de rele ca acelea.

Telefonul de pe birou i-a sunat.

— Îmi cer scuze, durează doar un minut.

A ridicat receptorul și a vorbit în cehă. L-am urmărit cum asculta, atent, ducând din când în când pixul la buze. Mi-am amintit că un tip de pe Lăcașul Speranței îl numise Doctorul Gunoi. Spuneau că e un prefăcut, că încearcă să-ți ia ochii cu hainele lui bine croite și curate, cu engleza relativ bună. Acum, privindu-l, mi se părea un profesionist, atât.

— Așadar, v-ați hotărât?, m-a întrebat.

— Când putem începe?

Și-a scărpinat din nou bărbia.

— Mă bucur că vreți să începem tratamentul, dar aș vrea mai întâi să fac câteva teste, să fiu sută la sută convins că Jack se potrivește programului nostru.

— Sigur, am zis.

— Nu e ceva care să vă îngrijoreze. Suntem obligați prin legea practicii medicale să ne asiguram că nu îi facem rău în vreun fel.

— Înțeleg, am spus.

L-am urmat pe Sladkovsky afară din cabinet și l-am găsit pe Jack pe un hol luminos, jucând popice cu Lenka.

— Bună, Jack, a zis doctorul, dar fiul meu nu i-a răspuns, în schimb s-a agățat de piciorul meu. Aș vrea să-l duc la testare acum, este vreo rezervă liberă, Lenka?

— Desigur, a spus ea și a zâmbit. Jack, vrei să vii cu mine?

— Trebuie să iau doctoria?, a întrebat Jack.

Lenka a făcut o pauză, neștiind ce să răspundă.

— Nu, Jack, am intervenit. Doar o să-ți facă niște teste. Nimic care să doară, promit.

— Bine. E și televizor acolo?

— Este, a spus Lenka. Unul mare, chiar.

Ne-a condus într-o încăpere largă și l-a așezat pe Jack pe pat. O asistentă a venit și i-a făcut EKG-ul, apoi i-a recoltat sânge. L-am ținut de mână, dar nici măcar nu a clipit. Cât timp l-am așteptat pe doctor, mi-am amintit toată rutina prin care trecusem înainte de operația lui de la Londra. Chestionarele pe care trebuise să le semnăm, testele care parcă nu se mai terminau, precauțiile preoperatorii. Aici, totul se desfășurase repede. Puteau să-l evalueze așa ușor, doar luându-i sânge?

După puțin timp, doctorul Sladkovsky a intrat în încăpere și m-a rugat să ies puțin, să discutăm afară. Am simțit o groază care deja îmi devenise familiară, ca aceea din sala de așteptare a spitalului, alături de Anna, în noaptea artificiilor.

— Semnele vitale sunt excelente. Putem merge mai departe. Este un copil puternic și cu siguranță e un candidat excelent pentru programul nostru.

— Mulțumesc, i-am spus cu atât entuziasm, de parcă m-ar fi anunțat că deja îl vindecase.

— Va trebui să completați niște formulare, mi-a zis, în timp ce mă conducea într-un alt cabinet. Secretara mea vă va aduce hârtiile și informații despre modalitățile de plată. O să încep să-mi fac vizitele acum, dar dacă aveți orice fel de nelămuriri, vă rog să vorbiți cu Lenka, iar ea îmi va transmite mai târziu despre ce e vorba.

— Mulțumesc, am zis din nou și ne-am strâns mâinile.

Am citit hârtiile pe care trebuia să le semnez. Erau chestii juridice, și ici-colo informații privind legile de practică medicală. Dacă Anna ar fi fost aici, ar fi citit totul cu cea mai mare meticulozitate.

Dar era prea târziu pentru asta. Era singura șansă pe care o mai avea Jack. Am semnat totul. Am livrat prima tranșă din bani. Încă nu-i aveam pe toți, dar urma să mă gândesc și la asta. Puteam ipoteca încă o dată casa sau puteam modifica planul de pensionare al Annei. Trebuia să găsim o cale.

— Uită-te la aparatele astea cu laser, Jack!, i-am spus, după ce asistenta îi luase o cantitate semnificativă de sânge.

În camera unde avea să primească prima transfuzie, totul era alb, iar unele instrumente arătau de parcă fuseseră aduse dintr-o navă spațială. Jack, însă, nu se uita la ele.

— Tati?

— Da.

— Îmi dau acum medicamentele?

— Păi, am zis, ezitând. Sunt altfel de medicamente decât alea pe care le-ai luat până acum. Dar te vor face bine.

Nu părea deloc convins.

Începusem să-i arăt ceva pe iPad, când doctorul Sladkovsky a intrat în încăpere. A mers până la un dulap, a luat o pastilă dintr-un flacon și a pus-o într-un pahar micuț.

— Aș vrea acum să-i dau lui Jack un sedativ ușor. Dar am nevoie de permisiunea dumneavoastră. Va face procedura mai relaxantă pentru pacient. Sunteți de acord? Acționează foarte rapid.

— Sigur, am spus.

— Bun. Jack, vrei să înghiți pastiluța asta?

I-a întins și un pahar cu apă.

— Bine, a zis Jack.

Și-a pus pastila pe limbă și a înghițit-o cu foarte puțină apă, de parcă toată viața nu făcuse altceva.

— Măi, măi, dar te pricepi, a zis medicul, iar Jack a zâmbit cu mândrie. Acum vom începe. Jack, tu vei fi mâna mea dreaptă.

O asistentă a venit și i-a pus perfuzia. Jack s-a uitat fix, la un calendar cu fotografii de pe o plajă din Thailanda. O femeie care purta o rochie lungă, albă, privea marea.

Am verificat telefonul, să văd dacă Anna mă sunase sau îmi dăduse mesaj. Nimic, încă. Poate că ar fi trebuit să îi spun acum, înainte să găsească biletul.

— În regulă. Jack, asta a fost partea cea mai grea. Acum nici nu vei simți ce mai facem pe aici.

Medicul s-a întors spre mine.

— Acum, îi vom injecta la loc puțin sânge.

— Sângele care a fost tratat cu substanța pentru vaccin?, am întrebat.

— Exact.

— E sângele care tocmai i-a fost luat, nu?

— Exact. L-am și modificat, imediat după recoltare.

— Pare… pare atât de rapid, am spus, și mi-am amintit imediat că citisem pe Lăcașul Speranței despre cât de rapid decurgea totul aici.

— Tratăm peste o sută de pacienți pe zi. E firesc să fim cât mai eficienți, mi-a spus doctorul.

Asistenta s-a apropiat cu niște pungi care conțineau un lichid de culoarea urinei.

— Aceasta este partea a doua, a spus Sladkovsky. Aici avem niște compuși și niște minerale care ajută sângele să se amestece mai bine.

— E atât de mult lichid, am spus, incapabil să-mi imaginez cum toată acea substanță o să încapă în corpul lui Jack.

— Este, da. Dar nu vă faceți griji. Ne-am dat seama că pacienții tolerează mai bine această substanță când este diluată. Veți vedea că va avea nevoie să meargă des la toaletă.

— E sângele meu?, a întrebat Jack.

— Da, e al tău, și de asta te va face bine. Acum, vei simți puțină răceală, dar nu va durea.

— Ooo, sângele e rece, a spus Jack, puțin entuziasmat, în timp ce prima seringă se golea în perfuzie.

— Nu te doare, așa e?

— Nu, deloc, a spus Jack.

— Ți-am spus eu, a zis medicul. Nu e ca nesuferita aia de chimioterapie.

La scurt timp după, a adormit. Îmi imaginam cum celulele nou introduse în corp aleargă și se amestecă cu restul.

Mi-am privit telefonul. Nu primisem nimic de la Anna. Nu aveam idee ce avea să facă când urma să afle. Speram să vină la Praga, să nu sune la poliție sau la ambasadă. Nu era oricum genul ei să facă un scandal public.

Și ce altceva aș fi putut face?

După toate acele discuții fără sfârșit, fără concluzie, știam că nu își va schimba părerea. Dar dacă ar fi fost aici, dacă l-ar fi putut întâlni pe doctor, ar fi știut că este o clinică serioasă. Pe când eram în Londra, clinica asta părea mai mult ceva abstract, nematerial.

Nu aveam să-i spun încă. Trebuia să mai aștept. Trebuia ca Jack să urmeze tratamentul, orice ar fi fost. M-am uitat din nou la mobil. Era ora șapte în Praga, iar Marea Britanie era cu o ora în urma. I-am scris un mesaj:

Totul e bine aici. Jack doarme. Cum e maică-ta?: x

Am așteptat un răspuns, dar nu l-am primit. Glumeam mereu între noi, imaginându-ne cât de repede urma să răspundă celălalt, ce avea să zică. Jack chiar dormea, așa că mi-am verificat și email-ul și am găsit ceva de la Nev.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Marți, 16 decembrie 2014, 13:05 am
De la: Nev
Către: Rob

Dragă Rob,

Îți scriu doar ca să-ți urez mult noroc. Sper că ați ajuns cu bine și totul e așa cum trebuie acolo.

I-am spus lui Josh că Jack merge să se trateze la Praga și el i-a desenat ceva. Am scanat și îți atașez.

Aveți grijă de voi și scrie-mi dacă pot să te ajut cu ceva.

Nev

Am deschis atașamentul. Era un desen cu un băiețel care avea capul bandajat, stând pe un pat de spital. Lângă el, doi dinozauri deghizați în asistente împingeau un suport de tavă cu mâncare. Scena se petrecea afară, pe iarbă, sub un soare galben, orbitor.

Jack a rămas peste noapte la clinică, sub observație. Era ceva ce făceau cu toți pacienții nou-veniți, mi-au zis. Anna mă sunase, până la urmă, și ieșisem pe hol, sperând să nu se audă zgomote ciudate. Jack dormea buștean, i-am zis, și chiar nu era o minciună.

Dimineața, m-am trezit amorțit pe scaunul de lângă patul lui Jack și l-am văzut pe Sladkovsky aplecat deasupra lui, dându-i o pastilă.

— Bună dimineața, a spus doctorul. Îi dau medicația pentru dimineață.

Jack zâmbea, ridicat pe perne. Lângă pat, pe tavă, avea pâine prăjită.

— Cum te simți, frumusețea mea?, l-am întrebat.

— Bine, a spus Jack. Am cerut pâine prăjită cu brânză, dar nu din aia speciala… aici nu au.

— Ai făcut bine, Jack, ai făcut bine, bravo.

Chiar atunci mobilul mi-a bipăit și am putut citi un mesaj de la Anna.

Mama e tot la terapie intensivă și nu răspunde la tratament. Mi-e dor de Jack și vreau să vin acasă, dar n-o pot lăsa așa. Cum e Jack? O să sun imediat.

M-am uitat la fiul meu. Nu-l mai văzusem arătând așa de însuflețit de foarte mult timp. Părul îi era din nou lucios și era roz în obraji. În ochi avea luminițe.

Doctorul s-a întors spre mine și mi-a spus în șoaptă, pentru ca Jack să nu ne audă:

— Am vești foarte bune. Deși suntem de abia la început, se pare că Jack răspunde excelent. Valoarea proteinei din sânge este foarte bună. Nu am mai văzut așa ceva de o vreme încoace.

Mi-a arătat pe un grafic.

— GML și CB-11 stau așa cum trebuie.

— Astea sunt proteinele din sânge, nu?, am întrebat.

— Exact. Sunt niște indicatori relevanți. Așa ne dăm seama dacă tratamentul funcționează. Pe scurt, arată cum sistemul lui imunitar se luptă cu cancerul.

Rămăsesem fără cuvinte. Îmi simțeam părul ridicându-mi-se pe ceafa și pe brațe. De când începusem să-l ducem la doctori, nu mai primisem așa vești îmbucurătoare.

— Nu… nu mi-am dat seama că o să puteți spune atât de curând dacă dă roade sau nu.

— De fapt, domnule Coates, chiar despre asta voiam să vorbim. Tratamentul care vizează sistemul imunitar e ca și cum ai merge pe un val și treaba este să profităm cât mai mult de acesta, când e ridicat. Înțelegeți?

— Mă tem că nu prea.

— Îmi cer scuze pentru engleza mea. Să vă explic altfel. Organismul lui Jack luptă din greu acum. Foarte puternic. Vedeți că e roșu în obraji, e mai alert, mai prezent. E corpul lui care funcționează la capacitate maximă. E o veste bună, un semn excelent. Din experiența noastră cu alți pacienți, putem spune că acum e cel mai bun moment pentru a-i face o altă transfuzie.

L-am privit pe Jack, care începuse să se joace pe iPad. Un joc pentru care în ultima vreme își pierduse complet interesul. Medicul avea dreptate. Ceva se întâmplase cu el. Era diferit de băiatul pe care îl adusesem cu avionul până aici. Avea ochii limpezi, mă privea și zâmbea. Cearcănele aproape că îi dispăruseră.

— Adică, să grăbim tratamentul?

— Exact, domnule Coates. Ar fi trebuit să aibă parte de runda următoare peste trei zile, dar noi recomandăm să fie făcută azi. Ar presupune și să rămână aici întreaga zi, sub observație.

— Înțeleg, am spus. Dacă îmi dați o secundă, vreau să verific ceva.

— Sigur, a zis el.

Am verificat dacă banca îmi transferase banii ceruți pe card. Transferul se făcuse.

— În regulă, să o facem, am zis, iar medicul a zâmbit și i-a făcut un semn asistentei. Va trebui să mai semnați un formular. Avem reguli stricte legate de dozaj și am nevoie de aprobarea părintelui pentru reducerea intervalului dintre etapele tratamentului.

Am semnat tot ce trebuia, apoi am ieșit pe hol. M-am uitat la fotografiile cu pacienții lui Sladkovsky care supraviețuiseră. Am simțit fiori pe șira spinării. Dacă într-adevăr Jack începea să se facă bine? Funcționase la Josh. De ce nu și la Jack?

Știam că trebuia s-o sun pe Anna. Dacă ar fi venit aici și l-ar fi văzut pe fiul ei, s-ar fi răzgândit. Voiam să-i vadă culoarea din obraji, să-i vadă bucuria când se juca. Să-l vadă devorând mâncarea, ceva ce nu mai făcuse de săptămâni întregi.

— Bună, dragule, a zis Anna când a răspuns.

— Bună. Cum e mama ta?

— Păi, chiar e mult mai bine. Se pare că își revine în mod miraculos.

— Ah, ce veste bună.

Știam că acum va trebui să-i spun, nu aveam de ales.

— Da, stă cocoțată pe pat și le dă ordine asistentelor. Medicii spun că se va recupera complet.

— Mă bucur.

— Jack cum este?

Am simțit că inima îmi bate gata să explodeze.

— E bine, se joacă pe iPad.

— Ce tare. Parcă nu a mai făcut asta de ceva vreme, nu?

— Nu, de fapt, chiar voiam să-ți spun că…

M-am oprit, îmi simțeam gura mai uscată ca niciodată.

— Rob, e totul în regulă? E Jack bine? Rob? Rob? Vorbește cu mine.

Îi simțeam panica din glas.

— Anna, e ceva ce trebuie să-ți spun.

— O, Doamne, nu e legat de Jack, nu?

— Anna, el e bine. Doar că…

— Ce?! Ce s-a întâmplat, Rob?

— Suntem în Praga.

— Sunteți în Praga. Despre ce naiba vorbești acolo? Cum adică sunteți în Praga?

S-au auzit paraziți, apoi a tras aer în piept. Pe urmă, pauză.

— O, Rob, spune-mi că nu ești la clinica aia.

— Anna, te rog, doar ascultă-mă.

Îmi tremura vocea și începusem să mă plimb de-a lungul coridorului.

— Știu că nu ar fi trebuit să-l iau, știu că e greșit, dar te rog să mă asculți. E atât de bine, Anna, răspunde la tratament și nu s-a simțit nicicând mai bine. I-a revenit culoarea în obraji, râde, glumește, e incredibil, trebuie să-l vezi.

— Stai, ce? Nu pot să cred ce îmi spui. Deja face tratamentul? Te rog, spune-mi că nu e adevărat, doar spune-mi.

— Îmi pare rău, știu că ar fi trebuit să te anunț. De abia a început, dar deja se văd rezultatele. Nivelul proteinelor e ridicat, ceea ce e semn excelent. Este extraordinar, se poate vedea cu ochiul liber. Organismul lui se luptă. Te rog, Anna, trebuie să vii și tu și să te convingi. Îmi pare rău că l-am luat așa, dar n-am văzut altă cale… Funcționează, Anna, tratamentul chiar merge.

— Tu vorbești serios, Rob?

I-am simțit vocea tăioasă ca un cuțit. Era ușor de detectat furia.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, nu pot să cred…

— Anna, știu că ești furioasă, și ai tot dreptul, dar te implor, doar vino. Vino să vezi cum se simte.

Nu mi-a răspuns și i-am ascultat respirația grăbită.

— Nici nu știu ce să spun. L-ai răpit pe fiul nostru. Fiul nostru care e pe moarte… Când ar fi trebuit să ai grijă de el.

— Anna, trebuie să vii. Trebuie.

— Să nu îndrăznești să-mi spui mie ce trebuie să fac. Îmi trece prin cap să chem poliția, dar sigur că tu te-ai bazat pe ideea că n-o voi face. De cât timp ai plănuit asta, Rob? O săptămână, o lună? Probabil te-ai simțit foarte norocos când ai aflat că mama a făcut infarct… Îți interzic să continui tratamentul, mă auzi, Rob? Mă asculți? Îți interzic. O să iau primul zbor spre Praga și să-l aduc pe Jack acasă.

Am încercat să spun și eu ceva, dar mi-a tăiat-o, cu vocea mai furioasă ca niciodată:

— N-o să te iert niciodată pentru asta, Rob. Niciodată.

Apoi mi-a închis.

Am simțit un nod în gât. Am tras adânc aer în piept și m-am întors în camera unde era Jack. Zâmbea și se uita la ceva pe iPad. Mi-am imaginat-o pe Anna, rezervând bilete la următorul zbor. L-am privit pe fiul meu, cum mușca cu poftă dintr-o banană.

Când avea să-l vadă, avea să înțeleagă și ea.

Jack stătea la fereastră și a văzut taxiul Annei oprind în față. Ne petrecusem noaptea într-un apartament de lângă clinică, și primisem un număr de urgență la care să sunăm, dacă Jack ar fi avut simptome neplăcute de la tratament. Apartamentul era curat și luminos, ca o cameră de hotel, cu mobilă modernă și un televizor cu ecran plat.

— Mami!, a strigat Jack.

— Jackie, a zis Anna, imediat cum a intrat.

L-a îmbrățișat.

— Mi-a fost dor de tine, i-a spus lui Jack.

— A fost ok zborul?, am întrebat-o, dar nu mi-a răspuns, nici nu s-a uitat la mine.

S-a uitat prin apartament, de parcă i-ar fi făcut o inspecție, apoi s-a așezat cu Jack pe canapea. El i-a arătat un set de mașinuțe pe care i-l cumpărasem din aeroport.

După ce i-a citit o poveste și el a adormit de după-amiază, Anna s-a întors în sufragerie și s-a așezat într-un colț, pe un scaun.

— Am așa de mulți nervi acum, a zis încet. L-ai urcat pe fiul nostru grav bolnav într-un avion spre Praga și nu mi-ai spus. Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar eram…

— Ești idiot, Rob? Aș fi putut suna poliția. Ar fi fost dreptul meu să fac asta. Și nu te-ai gândit la Jack? La cum ar putea să-i afecteze sănătatea?

— Cum am zis, îmi pare rău. Dar am făcut-o pentru Jack. Am făcut ce credeam că e mai bine.

— Da, ai mai spus asta.

— L-ai văzut, Anna? Ai văzut cât de bine arată?

— Arată bine și mă bucur. Dar are mereu starea asta după ce termină chimioterapia.

— Dumnezeule, Anna. Când o să se trezească, uită-te cu adevărat la el.

Am ridicat vocea, iar Anna a verificat dacă ușa camerei lui Jack era închisă.

— De când suntem aici, e cu totul altă persoană. S-a îmbunătățit totul. Vorbește mai bine, are poftă de mâncare. Doctorul a spus că ar putea fi semne că tumora se micșorează. El…

— Și poți să-mi spui exact ce tratamente a urmat?

— Cum ți-am zis și la telefon… două runde de imunizare.

Anna și-a cuprins capul în mâini.

— Încă nu pot să cred, Rob. Cum ai putut să faci asta?

— Răspunde atât de bine la tratament. Mult mai bine decât la chimioterapie. Nici nu a avut efecte adverse.

— Deci, acum ești și doctor? Cine naiba știe ce i-au dat.

Am tras aer în piept.

— Uite, discuția asta nu duce nicăieri. Îmi pare rău că l-am luat și că te-am mințit. Dar nu am văzut nici o altă cale, iar tu te-ai încăpățânat să nu discutăm…

— Să nu discutăm? Am avut conversații nesfârșite despre clinica asta. Am vorbit de mi-a venit rău. Tu ești obsedat, era singurul lucru la care te gândeai.

— Așa e, sunt obsedat, am zis.

M-am dus la dulap și mi-am turnat puțin whiskey pe care-l luasem de la duty-free. Anna a privit atentă paharul, apoi a îndreptat privirea în altă parte.

— Gândim diferit, se pare. Eram disperat și fac ceea ce cred că e bine pentru fiul meu.

— Ah, te rog, nu încerca să mă faci să-mi pară rău pentru tine, după tot ce ai făcut. Să pozezi în tatăl disperat. Toate lucrurile prin care treci tu trec și eu. Crezi că mi-a fost ușor să-l las pe Jack în urmă și să merg să-mi văd mama? Îți dai seama cum m-am simțit? Să-mi las băiețelul singur…

— Nu-ți cer decât – te implor – să vii să-l cunoști pe doctorul Sladkovsky. A spus că există șanse să-l vindece pe Jack. A avut rezultate bune cu alți pacienți de vârsta lui cu glioblastom.

— Da, sunt convinsă că a avut.

— Anna, chiar nu e cum crezi tu, am zis. Pe bune. A zis că a avut și copii sub tratament care au murit.

Vocea mi s-a spart și am scos un suspin – era acea frustrare din copilărie, când spuneai adevărul și nu erai crezut, cu toate astea.

— Nu e un iluzionist care promite minuni, Anna. A spus doar că ar putea să-i dea lui Jack o șansă.

— Da, e ceea ce spune de fiecare dată.

— Spune de fiecare dată? Ce vrea să însemne asta?

— Rob, e peste tot pe internet. Sunt forumuri întregi dedicate clinicii doctorului Sladkovsky. Chiar nu le-ai citit? Ai citit numai elogiile?

Anna a deschis valiza și a scos un dosar.

— În caz că nu mă crezi, ți-am adus astea.

Erau niște subiecte tipărite de pe un site care se chema *Ceilalți Pacienți ai lui Sladkovsky*. Le-am răsfoit, fără să le citesc cu adevărat.

— Și astea ar trebui să mă convingă? Câteva bălmăjeli de pe un site wordpress.

— Nu vrei nici măcar să le citești? Pe celălalt forum devorai totul despre doctorul Sladkovsky. Săptămâni întregi m-ai bătut la cap cu ce scria acolo, iar acum când îți aduc ceva care demontează povestea, nici nu vrei să mă asculți.

M-am așezat pe canapea și am început să citesc confesiunile pacienților. Site-ul îmi părea familiar, eram convins că mai dădusem peste el. Natalia P, Peter R, Amy T – copii cu nume vagi nemțești sau ungurești.

Poveștile lor începeau toate la fel: un diagnostic răvășitor, care nu lăsa loc pentru alternative de tratament. Dar acei copii nu se făcuseră bine la clinica lui Sladkovsky. Tumorile crescuseră, deveniseră mai agresive. După ce prăpădiseră căruțe de bani, se întorseseră acasă pentru a-și vedea fiii și fiicele murind.

— Și ce dacă, am spus, și am lăsat foile pe canapea. Nu înseamnă nimic. Sladkovsky mi-a zis deja că nu toată lumea răspunde bine la tratament. Nu pretinde că știe totul. A fost sincer și direct cu mine încă de la început. La dracu', chestiile astea sunt până și pe formularele pe care le-am completat. Poate nu a mers la copiii ăștia și îmi pare rău pentru ei, pentru părinții lor. Dar funcționează la alții.

— Cum să nu. La Josh.

Anna a început să scotocească prin geantă, căutând altceva.

— Ce vrei să spui?, am întrebat-o.

— Vreau să spun că am dubii că a funcționat la Josh.

Am clătinat din cap.

— Ce naiba…

— Uite, a zis ea și mi-a îndesat altă foaie în mână. De pe Lăcașul Speranței. Probabil n-ai apucat să citești asta niciodată.

Subiect: Nev
de AlegChimio, Vineri, 19 octombrie 2012, 6:03 am

Către toți membrii forumului:

Cu siguranță, mulți dintre voi ați asistat la neînțelegerile mele cu Nev. În sprijinul a ce ați văzut, o să împărtășesc ceva cu voi – un email pe care l-am primit de la un membru al forumului care își dorește să rămână anonim.

„Salut

Mă uitam pe forum și am văzut ceva ciudat în legătură cu un membru, Nev. După cum probabil știi, spre sfârșitul vieții lui David am mers la clinica doctorului Sladkovsky ca să încercăm tratamentul. De atunci, am devenit activi pe site-ul Ceilalți Pacienți ai lui Sladkovsky.

Am fost foarte surprins să citesc conversațiile în care Nev spunea că Sladkovsky a salvat viața fiului său, Josh. Am fost la clinică în același timp cu Nev și mi-l amintesc pe Josh. Când l-am cunoscut noi, nu o ducea deloc bine – de fapt, era pe moarte.

Țin minte foarte bine asta, pentru că am avut o discuție cu Nev legat de ce ar putea să se întâmple dacă fiul lui ar muri în Praga, cum ar fi repatriat corpul său.

Să ne înțelegem, noi l-am luat pe David acasă când Nev și Josh încă mai erau la clinică. Așa că există posibilitatea ca Josh să-și fi revenit. Dar, din ce știu eu despre boala asta îngrozitoare, șansele sunt tare mici.

Sper că nu te superi că ți-am scris, dar îmi tot stătea pe creier…”

M-am tot gândit dacă să fac acest mesaj public, și am ajuns la concluzia că e în interesul utilizatorilor acestui forum.

AlegChimio
Admin

— Dumnezeule, e ridicol. Nu dovedește nimic. E un fel de dramă de pe forum. Mereu sunt intrigi și dispute între membri.

Iar tipul ăsta anonim, care recunoaște că e și pe celălalt site, are scopurile lui. În plus, nimic nu contrazice versiunea lui Nev, nimic. Chiar Nev a spus că lui Josh i-a fost foarte rău la clinică, apoi starea lui s-a îmbunătățit. În plus, Anna, l-am văzut pe Josh. Am poze cu el pe laptop.

Anna a ridicat mâinile în aer.

— Știam eu. E inutil să discute cineva cu tine, Rob. Și nu că ar mai avea vreo importanță, dar cum ai plătit tratamentul?

— Cu banii pe care îi aveam puși la bancă.

— Grozav. Și restul? Cum aveai de gând să plătești mai departe?

— Avem opțiuni, Anna. Îi pot cere lui Scott. Planul de pensionare, economiile noastre, e suficient cât să…

— Deci ne vei aduce la sapă de lemn ca să finanțezi un escroc?, a pufnit Anna. Te porți de parcă nu am mai avea nevoie de banii ăia.

— Păi, și avem?, am izbucnit, aproape plângând, fiindcă știam că unica șansă a lui Jack se duce pe apa sâmbetei. La ce dracului ne mai trebuie banii după?

Anna nu mi-a răspuns, dar a venit și s-a așezat lângă mine pe canapea. Mi-a șoptit, ca să fie absolut sigură că Jack nu putea s-o audă:

— Ai idee… cât costă lucrurile de genul ăsta?

— Care lucruri?

— Să mori, a zis ea, și am observat că încă mai avea furie în glas. Să facem să-i fie bine lui Jack până la sfârșit. Să plătim pentru un sanatoriu bun, unde să fie asistat nonstop, astfel încât ultimele lui zile să fie trăite în pace. Toate astea costă bani, Rob. E singurul lucru de care îmi pasă acum.

Am ascultat sunetul unei sirene a poliției afară.

— Am venit aici cu un singur gând, de a-l lua pe Jack acasă. Când se trezește, împachetăm totul și ne întoarcem la Londra.

de fiecare dată când zburai, jack, erai transfigurat, cu fața lipită de geam. era uluitor cât de neafectat erai de mișcările avionului, de urcat și coborât, nu voiai decât să faci poze pe geam și îmi amintesc cum țineai aparatul, strâns, cu ambele mâini. îl roteai ușor, așa cum te învățase tati, asigurându-te că surprinzi totul, norii, soarele la apus, albastrul nemărginit.

18.

Era în Ajunul Crăciunului. Stăteam toți trei pe canapea și ne uitam la The Snowman. Sufrageria era curată lună, iar în bradul nostru străluceau luminițe. Jack primise atâtea cadouri, încât nu mai încăpuseră în casă, așa că Anna le pusese pe verandă, rezemate de perete.

Nimeni nu ne mai trimisese felicitări în care să ne ureze doar Crăciun Fericit. Ne urau putere, pace și ne asigurau că se roagă pentru noi. Nu mai erau informații despre bebeluși care se aflau pe drum, despre căsătorii plănuite, bârfe mondene.

Jack se uita pentru prima dată la The Snowman și nu-l mai văzusem niciodată atât de atent la un film, atât de transfigurat. M-am bucurat să văd că îi plăcuseră aceleași părți care îmi plăcuseră și mie pe când eram mic. Când omul de zăpadă proba haine, când își punea dinți falși, când alerga neastâmpărat, când intra în frigider. Era părțile care mă mișcaseră și era emoționant să văd că și Jack simțea acum la fel.

Era captivat de momentele pline de melancolie. Nerăbdarea dinaintea Crăciunului, bucuria de a ieși afară în zăpadă, sentimentul de pierdere pe care-l ai când se topește omătul și fiorul primului fir verde de iarbă.

Era al șaptelea Crăciun al nostru împreună. Și ultimul. Ne pregătisem cu săptămâni înainte – masa de Crăciun, cadourile de sub brad, șosetele atârnate. Anna făcuse liste și mă trimisese la cumpărături. Suc de portocale, șervețele, biscuiți. Detaliile nu erau aleatorii. Pâinea feliată era neagră, cutia uriașă de metal era plină cu bomboane de ciocolată. Încerca să recreeze Crăciunul pe care îl făceam alături de taică-miu în Romford.

L-am urmărit atent pe Jack la finalul filmului, când zăpada se topește și tot ce mai rămâne din omul de zăpadă sunt pălăria și eșarfa, pe pământul rece. Nu s-a clintit, nu a tresărit.

— Unde s-a dus omul de zăpadă, tati?, m-a întrebat mai târziu, când îl înveleam de culcare.

Nu am știut ce să-i spun. M-am gândit la pălăria și eșarfa care rămăseseră singure pe pământul ud.

— S-a dus înapoi la Polul Nord, Jack. Să fie cu ceilalți oameni de zăpadă, am zis într-un final.

— Dă o petrecere cu ei?, a întrebat, și m-am gândit la scena în care oamenii de zăpadă dansau în jurul focului.

— Exact, Jack, a spus Anna. Se distrează împreună.

A stins lumina și i-a lăsat aprinsă doar veioza de la căpătâiul patului.

Jack a părut mulțumit. S-a întins și și-a atins fotografiile de pe perete – Turnul Eiffel, Empire State Building, Taipei 101.

— Tu și mami dormiți acasă la noapte?

— Sigur că da, frumusețe. Dormim aici în fiecare noapte, i-am zis.

Jack a făcut o pauză.

— De ce dormi la parter, tati? De ce nu mai dormi în patul lui mami?

Am schimbat cu Anna o privire vinovată.

— Tati nu prea mai doarme bine și nu vrea s-o deranjeze pe mami.

Era pe jumătate adevărat, oricum.

— Dar o să fiți amândoi aici în casă, după ce adorm, nu?

— Sigur că vom fi, a zis Anna. Mereu vom fi, ca să ne strigi dacă ai nevoie de ceva, bine?

— Și dacă o să ies afară, veniți cu mine?

— Absolut. Mereu vom fi cu tine, l-am asigurat.

— Și dacă mă duc la Polul Nord?

— Da, i-am zis. Ar fi distractiv să mergem acolo, deși va trebui să ne luăm multe haine groase.

— Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute, a zis Jack, ca pentru el.

— Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute, am repetat eu.

Jack s-a cuibărit în perne. Credeam că adormise deja, când i-am auzit vocea, precisă, clară:

— Tați, când murim, unde mergem?

Nu am știut dacă voia să știe la modul general sau se referea la viitorul care-l aștepta.

Eu și Anna ne-am privit în lumina slabă a veiozei. Oare Jack știa că avea să moară? Mă întrebam de o sută de ori pe zi chestia asta. Oare avusese o bănuială atunci când Spider Man venise în vizită, sau când colegii lui de clasă îi făcuseră cadouri de rămas bun?

Citisem o grămadă de articole despre cum să-i vorbești copilului tău despre moarte. Discutasem cu doctorița Flanagan și cu un psiholog de la spital. Spuneau că vârsta lui Jack era

una dificilă. Chiar dacă avea unele noțiuni despre moarte, înțelegerea lui era brută, nedezvoltată. Într-un final, ne-au spus să facem ceea ce simțim.

— Ei bine, a zis Anna, și mi-am dat seama că își pregătise răspunsul de ceva vreme, anticipând întrebarea. Când murim, mergem în rai.

— Cum e în rai?

— E cel mai fericit loc din univers, unde ai toți prietenii, familia, și poți face toată ziua numai ce vrei.

Jack a zâmbit.

— Au și PlayStation?

— Sigur că da, a răspuns Anna. Au jucăriile tale preferate, mâncarea ta preferată.

— Și McDonald's?

— Cum să nu aibă McDonald's?

Jack a rânjit, dar apoi fața i-a devenit serioasă.

— O să fiți și tu și tati acolo?

— Vom fi, am răspuns eu, de data asta, apucând mâna Annei. Mereu vom fi cu tine, ca să nu te simți singur niciodată.

Jack a dat din cap, cumva solemn.

— Dar ia aminte, o să te urmărim cu atenție. Să-ți faci temele și să nu mănânci prea mulți hamburgeri.

Jack a chicotit.

— Ba o să mănânc un milion de hamburgeri.

— Un milion?

— Serios vorbesc, a zis el și a dat din cap cu mândrie.

Începuse să i se facă somn, pleoapele îi tremurau.

— Tati, a zis la un moment dat, ridicându-se pe perne.

— Da, frumusețe.

— Știi că am vorbit despre recompense fiindcă am fost cuminte?

— Da.

Îl întrebasem pe Jack dacă era ceva special ce își dorea să facă. Răspunsurile lui erau mereu cuminți, modeste. Nu ținea morțiș să meargă la Disneyland ca să-l vadă pe Mickey Mouse. Nu dorea neapărat să ne ducem la Palatul Buckingham ca s-o vedem pe regină. Voia la McDonald's, să luăm înghețată.

— Crezi că am mai putea face și altceva?, m-a întrebat acum.

— Tot ce vrei tu, Jack, absolut tot ce vrei.

— Ne mai putem da o dată în London Eye? Vreau să fiu sus de tot.

Subiect: Re: Jack
Trimis: Miercuri, 24 decembrie 2014, 15:33 am
De la: Rob Către: Nev

Dragă Nev,

Ți-am mai scris și nu am primit răspuns, sper că e totul bine. După cum îți spuneam, am întrerupt tratamentul la clinica doctorului Sladkovsky, deși părea că Jack făcea progrese vizibile. De cum ne-am întors la Londra și am reluat chimioterapia, a început iarăși să se simtă rău.

Încă mai încerc să mă împac cu ceea ce s-a întâmplat. Nu mi-a mai rămas nimic acum. Nici măcar un pic de speranță. Mi-ar plăcea să pot spune că nu o învinuiesc pe Anna, dar nu e așa. Jack se făcea bine, văzusem cu ochii mei. E o chestie oribilă pe care să o simți față de persoana iubită, dar așa stau lucrurile.

Nu prea vorbim despre viața lui Jack care se apropie de sfârșit. Nu prea mai vorbim despre nimic. Ne prefacem că nu se întâmplă. Nu-mi vine să cred că am ajuns aici. Nu-mi vine să cred că în curând îmi voi pierde copilașul.

Sper că tu și Josh sunteți bine.

Rob

Înfofoliți bine ca să ne luptăm cu frigul, am reușit să băgăm scaunul cu rotile în care era Jack în cabina de la London Eye. Am început urcușul, în asfințit. De cum ne-am ridicat deasupra Tamisei și luminile orașului au început să se vadă scânteind, Jack și-a scos aparatul și s-a pornit pe făcut poze.

Am ajuns sus de tot. Pentru că Jack deja cunoștea orașul, i-am arătat Annei câte ceva – Hungerford Bridge, Southbank Centre, ițindu-se din ceață. Pe celălalt mal al râului, Air Force Memorial scânteia în soare, păzind Whitehall și Ministerul Apărării. Urcând și mai sus, am văzut Hyde Park și St James.

Scott ne ajutase să fim acolo. După ce Jack îmi ceruse o tură cu roata, sunasem la London Eye și mi se spusese că e închis în prima zi de Crăciun, iar pentru a doua nu mai erau locuri libere. Spusesem că e un caz special, că Jack e foarte bolnav.

Recepționera vorbise cu șeful și îmi spusese că regretă, dar nu se putea face nimic.

L-am sunat apoi pe Scott. Nu mai vorbisem în ultima vreme, doar primisem de la el niște mesaje cam pe când plecam cu Jack spre Praga. Spunea că se gândea la mine și voia să mă ajute dacă putea.

L-am rugat să tragă niște sfori. Cunoștea atât de mulți oameni influenți. I-am explicat că nu prea ne mai rămăsese timp.

După o oră, Scott m-a sunat. Reușise. Aveam o cabină numai a noastră.

— Vrei să te mutăm pe partea cealaltă, ca să vezi și priveliștea de acolo?, l-a întrebat Anna.

— Bine, a spus Jack, dar nu era foarte atent – făcea poze în disperare, de parcă ar fi fost un paparazzo care nu vrea să rateze vreo mișcare.

Știam că nu mai are mult timp de trăit. Vorbirea i se modificase. Uita ce spune, repeta cuvintele. Era foarte slăbit și avea nevoie de scaunul cu rotile. Așa cum ne avertizaseră medicii, devenea tot mai absent, mai detașat de viața din jur. Făcea lucrurile încet, cu grijă, fie că era vorba de mers, fie de apucarea unei linguri sau rontăitul unei felii de pâine prăjită. Era ca și cum te-ai fi uitat la un om care pășește desculț pe un pat de cuie.

— Uite, Jack, acolo e Big Ben, a zis Anna.

Jack s-a întors și a făcut alte poze, folosind zoom-ul, mișcând aparatul când pe verticală, când pe orizontală.

Să vă faceți amintiri împreună, scrisese cineva pe Lăcașul Speranței, și nu pricepusem cuvintele respective la început. Nici acum nu prea aveau sens. Rămâneau amintirile mele și ale Annei. Nu ale lui Jack.

— Tati, a zis brusc Jack, cu vocea de dinainte, cea lucidă.

Își lăsase pentru moment aparatul în poală. Îmi zâmbea.

— Când mă fac bine, o să mai pot să mă cocoț pe clădiri înalte?

— Sigur că da, i-am zis.

— Și în turneul ăla mare din Paris?

— Da, i-am răspuns și mi-am pus o mână pe umărul lui.

— Și pe cel din Oompa-Loompa?

Anna a râs încetișor.

— Da, iubitul lu mama. Kuala Lumpur.

— Da, a zis el, privind în jos spre Tamisa. Kuala Lumpur. Dar și pe ăla din Dubai, tati? Cică este cel mai înalt din lume.

M-am frecat la ochi ca să-mi maschez lacrimile. Nu voiam să vadă că plâng.

— Te vei putea urca în toate, Jack, în toate.

Vocea mi s-a frânt.

— Pentru că știi, tati, când ești atât de sus treci de nori și e ca și cum ai fi într-un avion, și poți vedea navele spațiale și soarele și toate stelele…

În timp ce cuvintele lui Jack pierdeau șirul, o explozie de lumină de la soarele care apunea a lovit cabina. Am privit înmărmuriți spectacolul. Fără să ne avertizeze, Jack s-a ridicat din scaunul cu rotile. S-a clătinat puțin, apoi s-a dus până la marginea cabinei și a surprins lumina aceea nepământeană în alte fotografii. Cerul violet, luminile mici ale orașului, norii ca niște munți care pluteau, moi.

S-a asigurat că a luat cu el totul.

Ne-am hotărât că Ashbourne House era locul potrivit unde să-l ducem pe Jack ca să moară. L-am ales în același fel în care alesesem cândva școala pentru el. Ne-am uitat pe broșuri, am mers în vizită ca să vedem exact ce condiții ne oferă. Am văzut sala de mese, am cunoscut personalul.

Era o instituție construită în era victoriană, dar nu avea un aer rece și respingător. Cărămida era colorată aprins, grădinile erau bine îngrijite. Holurile erau largi și luminoase, iar pereții împodobiți cu opere artistice create de cei care locuiseră acolo o vreme. Era loc cât să treacă mai multe scaune cu rotile în același timp. Încăperea pe care o primisem noi avea un pat pentru Jack, unul pentru mine și Anna. Am dormit acolo toți trei, în aceeași cameră, așa cum se întâmplase pe când era el mic.

Pe măsură ce tumora lui Jack se dezvolta și apăsa pe cele mai importante părți ale creierului, era din ce în ce mai absent din lume. Nu mai reușea să-și exprime emoțiile. Renunțasem la chimioterapie, care nu mai avea rost, iar părul începuse acum să-i crească. Avea o privire hăituită, distantă, una care n-ar fi trebuit niciodată să se regăsească în ochii unui copil.

Orele de istoria artei, sesiunile de karaoke, ziua dedicată eroilor din desene animate nu au mai putut fi gustate de Jack.

Nu își mai recunoștea nici propriile poze – clădirile înalte, fotografiile pe care i le adusesem din camera lui.

Cel mai tare mă înfricoșa ritmul în care se desfășura totul. Felul nepăsător în care propriul lui corp îl trăda.

Apoi, ceva s-a schimbat și mai mult în creierul lui. Tumora s-a întins într-un nou lob și, brusc, Jack nu a mai putut să vorbească. Acum dormea tot timpul, cu un picior deja pe tărâmul morții.

Să privești moartea de aproape. Să vezi culoarea pielii lui Jack schimbându-se până la un verzui lipsit de viață. Să îi vezi părul devenind o mare de noduri, deși îi făceam baie și îl pieptănam. Toate semnele de decădere pe care le dădea corpul lui – respirația cu miros acru, cearcănele, liniile orizontale care îi apăreau pe unghii – erau semnalmente ale ororilor care i se petreceau în corp.

Cât timp mai era, cât? Asta întrebam mereu doctorii, asistentele, pe oricine ar fi putut să știe. Pe oricine era acolo ca să ne asculte. Punând întrebarea, simțeam deja că îl trădam.

Nu știu exact cum mi-am dat seama că a venit, dar știu că am simțit. Amândoi am știut. Mi-am pus capul pe pieptul lui micuț și l-am luat în brațe. Am simțit brațele Annei lângă ale mele. Poate că ea îl îmbrățișase înaintea mea. Am stat așa zeci de minute, o jumătate de oră, corpurile noastre adulte ca niște aripi care adăposteau o pasăre micuță.

Mi-ar plăcea să pot spune că Jack a întins mâna și a strâns-o pe a mea, sau că mi-a aruncat o ultimă privire plină de dragoste. Dar nu a fost așa. Mâinile îi erau reci ca gheața, ochii opaci, privirea lui deja trecută dincolo.

Apoi am auzit un suspin abia perceptibil, ca un ecou de respirație, iar brațele ni s-au strâns în jurul nostru. Am tăcut și am așteptat. Ne-am dat seama că respirația lui nu mai venea. Ne-am dat seama că murise.

M-am desprins de el și am privit prin cameră. Oamenii se agață de genul ăsta de povești; le place să creadă că au văzut sau au simțit sufletul persoanei dragi plutind ca o adiere prin jur. Dar, la Ashbourne House, totul rămăsese neschimbat. Ziua era mai departe mohorâtă. Sticla de apă cu etichetă cu Minioni rămăsese nebăută pe noptieră. Auzeam roțile meselor pe care se plimbau farfuriile cu mâncare dintr-o încăpere în alta – am ascultat atent, nu se schimbase deloc.

În tăcerea încăperii, răsuflarea mi se auzea parcă prea tare. Anna era întinsă mai departe pe pat, lângă trupul lui Jack. Copilul venise din trupul ei, iar acum mama lui stătea lângă el până în ultima clipă.

Oamenii spun uneori că trupurile de abia părăsite de suflet arată goale, ca pielea lepădată a unui șarpe. Dar nu… era tot Jack acolo, pe pat. Nu părea împăcat. Părea doar lipsit de expresie.

Am sunat din clopoțel. Pentru Anna, nu pentru Jack. Pentru că, după ce s-a desprins de pat, a căzut în genunchi, apoi s-a ridicat și a început să își izbească repetat capul de un perete. Din nas începuse să-i curgă sânge.

Baloanele fuseseră ideea Lolei. După slujbă, înainte de apus, urma să ne adunăm în grădină și să lansăm spre cer baloane pline cu heliu. Fiecare om avea să scrie pe balonul lui un gând pentru Jack. Apoi, la trei, le lăsam să zboare spre cer.

Nu-mi plăcuse ideea, inițial. Avea ceva ostentativ și dezgustător. Ca și cum baloanele alea ar fi fost ce mai rămăsese în urma lui Jack, obiectele după care oamenii aveau să-și amintească de el.

Jack nu ar fi fost de acord. I s-ar fi părut urât ca baloanele să fie mâzgălite cu idei notate cu markerul.

— Poate ar trebui să renunțăm la mesaje, i-am zis Annei. Sau să luăm unele de la Carphone, alea îi plăceau cel mai mult.

— Sunt doar baloane. Nu contează de unde sunt. Iar scrisul e o idee drăguță, mi-a zis ea.

Am tăcut.

Înmormântarea lui Jack.

Nu prea îmi mai amintesc multe din ziua aia. Mulțimea de oameni, strângerile de mână. Mama Annei, ca o fantomă în scaunul ei cu rotile. Îi detestam prezența și faptul că primise o a doua șansă.

Ziua a trecut într-un haos de xanax și whiskey. O biserică pe deal, despre care toți au spus că i se potrivea lui Jack. O slujbă la care toți purtaseră culori vii, crezând că așa și-ar fi dorit Jack. Melodia de la Spider Man, care stârnise zâmbete. Spuneau că el s-ar fi bucurat. Nu știau nimic despre fiul meu. Nu zâmbea atât de des și mai ales nu oricui.

A fost înmormântat, pentru că nu ne-a lăsat inima să-l incinerăm. Era un ritual potrivit pentru cei care mureau bătrâni. În plus, lui mereu îi fusese teamă de foc. Când era mic, îl învățasem să se teamă de oalele și tigăile de pe aragaz, să nu pună mâna pe ele, și el se conformase.

Am privit cum sicriul lui a fost coborât în groapă. Pământul aruncat deasupra. Nu mă puteam gândi decât că era în acea cutie de lemn, îmbrăcat în pijamaua lui cu Spider Man, cu ursulețul de pluș alături și cu cărțile de joc cu Pokemon.

Sicriele n-ar trebui niciodată, absolut niciodată, să fie făcute pentru acea dimensiune.

Anna spunea că mesajele pe care le-am primit erau încântătoare. Ne spuneau că Jack fusese un luptător. Un înger care se înălțase la cer. Un sfânt. Spuneau că atinsese sufletele celor care îl cunoscuseră.

Le plăcea să transforme totul într-o poveste despre ei. Oare credeau că nu le citeam postările de pe Facebook? Îmbrățișează-ți copiii mai mult și mai des. Petrece timpul cu ei. Apoi puneau poze cu Jack. Cu Jack al nostru.

Spuneau că o astfel de întâmplare le deschisese ochii, făcându-i să vadă ce aveau și ce ar putea pierde. Oare nu se gândeau la implicațiile a ceea ce spuneau? Copiii lor erau în viață și îi puteau îmbrățișa, le puteau asculta respirația în somn și îi puteau auzi cântând când se trezeau dimineața.

Jack era într-un loc mai bun acum, ziceau ei.

Nu era într-un loc mai bun. Cel mai bun loc ar fi fost aici, cu părinții lui. Jack pur și simplu nu mai era. Nu existau locuri dejoacă în rai. Nu era nici luptător, nici înger. Fusese un copil, care suportase totul cu stoicism și nu se plânsese niciodată.

Acasă, după înmormântare, mai rămăseseră vreo treizeci de persoane, familia, prietenii apropiați. Anna gătise felurile lui preferate de mâncare. Fotografiile cu el erau puse să se rotească pe ecranul televizorului din sufragerie.

Când a venit vremea baloanelor, am văzut că ploua. Toți au scris cu markerele, atât adulții, cât și copii, apoi am numărat și le-am dat drumul în același timp să zboare. Cu marker negru, scrisesem:

Jack, n-o să te uităm niciodată. Cu iubire, tati.

Răceala mesajului meu fusese un act de sfidare. Eram atât de furios pentru că mi se impunea, mi se sugera ce să simt în

legătură cu pierderea mea. Nu mi-a păsat ce a scris Anna, nici nu m-am uitat.

Am rămas în apropierea ei, dar fără s-o ating. Cineva a venit și i-a pus o jachetă pe umeri. Baloanele nu s-au înălțat foarte mult. Unul din ele s-a lovit de o creangă a mărului din curte și s-a spart. Nu m-am putut abține și am zâmbit. Lui Jack i-ar fi plăcut asta.

Îmi plăcea să mă gândesc la moartea lui în cu totul alt fel. În Grecia, mă plimbam uneori cu el după masa de prânz. Plecam de la hotel, o luam pe o potecă făcută prin iarba înaltă, care ducea spre mare. Ajungeam la o plajă sălbatică, una pentru pescari și bărcile lor.

Într-o zi, cărarea spre plajă era pustie, soarele era nemilos, așa că ne-am oprit sub un copac să bem apă. Lui Jack începea să i se facă somn, așa că și-a pus capul pe umărul meu.

Am stat așa un timp, ascultând zgomotele din jur. Greieri. Un vapor care tăia apa în depărtare. Mirosuri noi. Iasomie. Praf încălzit de soare. Miel la proțap. În cele din urmă, Jack a adormit. Capul i-a căzut pe pieptul meu.

Așa îmi plăcea să mă gândesc la moartea lui. Un somn ușor, liniștit.

Sărutarea vântului.

Sunetul mării.

19.

Nu era ușor pentru un bărbat fără copii să stea lângă un loc de joacă. Așa că eram atent la ce poziție îmi alegeam. O bancă parțial ascunsă de copaci. Un loc de relaxare în Camden, unde corporatiștii ieșeau ca să-și mănânce sandvișurile, față în față cu o trambulină și o pistă pentru role.

Locul meu preferat era însă terenul de sport de la Parliament Hill, nu doar pentru că obișnuiam să merg acolo cu Jack, dar și pentru că era o cafenea și nu părea ciudat să stai acolo, deși nu erai însoțit de un copil.

Zilele mele erau goale, acum când Anna se întorsese la muncă. Îi propuseseră să-și ia concediu, dar ea zisese că are nevoie să-și țină mintea ocupată.

Stăteam cu laptopul în fața mea și mă uitam la un băiețel, în vârstă de vreo cinci ani, cum se dădea în leagăn. Tatăl lui stătea rezemat de un copac, cu ochii în telefon. Mai era un copil de vreo zece ani, înalt pentru vârsta lui, cu o timiditate în privire care îmi amintea de Jack. Se juca fotbal, uneori dădea mingea la perete.

Beam întotdeauna cola fără zahăr când stăteam la acea cafenea. Cumpăram una, apoi o schimbam cu sticla pe care o aveam în sacoșă – preparată de mine, jumătate suc, jumătate votcă. Începusem să beau mai mult fiindcă nu puteam dormi. Stăteam treaz, întins lângă Anna, deranjat de ritmul netulburat al respirației ei, de ușurința cu care ea putea să alunece în somn. Vedeam pe tavan umbrele făcute de ramurile copacilor. Ascultam lătratul câinelui vecinului nostru. Așa că am început să mă ridic din pat și să merg la parter, pășind în vârful picioarelor, apoi deschizând dulapul unde țineam băuturile. La început, două pahare mari de whiskey erau de ajuns, apoi au început să fie patru, cinci. În curând, beam direct din sticlă, în miezul zilei, așa cum o făceam pe vremea când eram adolescent și mă serveam cu tărie înainte să ies să petrec în oraș.

Începuse să plouă și oamenii plecau de la terenul de joacă. Aveam nevoie să-mi mai cumpăr votcă, așa că m-am dus până la Tesco Metro. M-am îndreptat direct spre raftul cu băuturi. Nu voiam să-mi alunece privirea spre rafturile cu cereale sau spre cel cu reviste pentru copii. Mi se întâmplase să mă bușească plânsul lângă ele.

Când ajungeam acasă, Anna era pe undeva pe acolo. Treceam unul pe lângă altul ca niște fantome, de abia schimbând două vorbe. Fiecare din noi plângea singur, la duș, în mașină, când vedeam o pasăre singuratică stând în copacul preferat al lui Jack.

Am încercat să ne reapropiem unul de celălalt. Am încercat să mâncăm împreună în weekenduri, ca și cum scoicile umplute sau o friptură marinată ne-ar fi putut cumva ajuta să uităm că locul lui Jack rămânea mereu liber la masă. Într-o sâmbătă, ne-am dus împreună la cinematograf, dar Anna a ieșit din sală când a văzut trailerul unui film pentru copii.

Pe hol, erau cutii pline cu obiectele lui Jack, chestii pe care credeam că ea vrea să le dea. Nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Chiar dacă murise, dormitorul lui putea rămâne intact. Ca un fel de altar. Un loc unde să te retragi și să te lași copleșit de amintiri. Să îi miroși hainele, să te așezi pe pat, să rearanjezi jucăriile iar și iar.

I-am spus și ei asta, am întrebat-o de ce îi golește camera, dar nu te mai puteai înțelege cu Anna. Așa că, într-o zi, când ea era la muncă, am luat lucrurile lui și le-am îndesat într-un scrin din sufragerie.

Eram pe canapea, în sufragerie, bucuros că Anna se afla la etaj și că îmi puteam bea votca în liniște. Așa îmi petreceam acum timpul – pe laptop, pe telefon, sau holbându-mă ore în șir la pereți. Scott vânduse într-un final compania și nu mai aveam serviciu, nu că ar fi contat prea mult, oricum. Mă retrăsesem ca o insectă rănită. La un moment dat am jucat un mic joculeț cu mine însumi, încercând să-mi amintesc cine era prim-ministru sau în ce țară fusese ultimul Campionat Mondial. Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Nu mai trăiam în lumea asta.

M-am trezit pe canapea și am văzut-o pe Anna holbându-se la mine.

— Rob, trebuie să vorbim.

— Bine, am zis.

Sticla de votcă rămăsese pe măsuța de cafea.

— Nu mai putem continua așa. Tu nu mai poți continua așa.

— Așa cum?

— Băutura. Felul în care te distrugi.

— Îmi pare rău, am spus după o pauză. E felul meu de a face față. O să fiu bine.

— Știu, a zis ea și mi-a pus o mână pe picior. E o perioadă îngrozitoare, dar nu o poți duce mult în felul ăsta. Trebuie să te apuci de ceva. Poate să-ți iei un proiect nou…

— Nu mă pot arunca în muncă așa cum ai făcut tu, Anna.

Se întorsese la birou la scurt timp după înmormântare. Câteva săptămâni mai târziu, eram în bucătărie și am auzit-o de acolo vorbind la telefon cu un client. I-am ascultat tonul – nu părea vocea cuiva care tocmai își pierduse copilul.

— Și asta înseamnă că nu îmi pasă, Rob, pentru că m-am întors la muncă? Ar trebui să fac și eu ce faci tu? Să stau și să beau toată ziua?

— Mulțumesc că tot aduci chestia asta în discuție. Ce ai vrea să spun? Da, beau prea mult. Știu că nu e perfect, dar așa fac eu când…

— Rob, uită-te la mine. Nu e vorba de un pahar în plus înainte de culcare. Crezi că nu observ sticlele goale de votcă? Uneori, nici nu te poți ține pe picioare. Și ai mai făcut și pe tine noaptea trecută, ai udat canapeaua.

Credeam că îmi acoperisem bine urmele. Inventasem un pretext, că vărsasem o băutură, dar probabil că îmi descoperise chiloții uzi în coșul cu rufe murdare.

— Despre ce vorbești? Ți-am zis, am vărsat băutura.

— Iisuse, Rob, te-am văzut cu ochii mei. Am coborât noaptea să văd dacă ești bine, și erai ud de pipi.

Rușine, apoi furie. Eram ud de pipi. Așa îi vorbeai unui copil. Adora că avea șansa de a mă umili.

— Probabil nu-ți amintești ce ai făcut ieri, nu?

— Sunt convins că o să-mi spui tu.

— Ai venit beat acasă, te împleticeai, apoi te-ai dus în grădină și ai urinat pe florile mele.

M-am simțit ușurat, fiindcă mă așteptasem la ceva mai grav. Am zâmbit.

— Ți se pare amuzant?

M-am uitat în altă direcție.

— Erau florile mele, Rob. Floarea soarelui a mea.

Simbolismul crud a ceea ce făcusem începea să capete sens.

— Mda, și tu ești atât de perfectă, Anna.

A clătinat din cap și a suspinat.

— Sigur că nu sunt perfectă, Dumnezeule. Rob, nu îți spun astea ca să te simți prost. Cred doar că ai o problemă și vreau să te ajut.

Mi-a amintit de mama ei, cum le vorbea vagabonzilor pe care încerca să-i salveze.

— Păcat că n-ai vrut să-l ajuți și pe Jack.

— Ce?!

— M-ai auzit.

Afară, am auzit o ciocănitoare.

S-a ridicat și m-a privit de sus.

— Cum poți spune asta, cum te poți gândi așa?

A început să plângă, iar eu mi-am mai turnat o votcă. Oare ar fi trebuit să-i spun acum? Că mă gândeam în fiecare zi la asta? Cum ar fi fost dacă Nev și doctorul Sladkovsky ar fi avut dreptate? Pentru că Nev știa mai bine decât oricine cum poate fi salvată viața unui copil bolnav de cancer. Josh era dovada vie. Însă Anna refuzase să asculte. Credea că știe mai bine.

— Îmi pare rău, dar nu mă pot preface, i-am zis. Știu că nu vrei s-o auzi, dar e adevărul. Jack a avut o șansă, chiar dacă una mică. Dar era ceva… tot ce avea.

Anna a suspinat și și-a șters ochii cu un șervețel.

— Rob, nu o să mai dezbat chestia asta cu tine acum. Dar pot să te întreb ceva? Crezi că eu nu mă gândesc la această posibilitate? Că nu stau trează noaptea, imaginându-mi ce ar fi fost dacă… Că poate am luat decizia greșită?

Am ridicat din umeri și mi-am băut votca.

— Păi, o fac, în fiecare zi o fac.

— Așa și trebuie, am mormăit.

— Ce ai spus?

Am privit în altă parte, ca un copil sfidător.

— Nu, haide, spune-o cu voce tare. Fii bărbat.

— Am spus că așa și trebuie. Că e corect să te simți vinovată.

Anna a apucat brusc sticla de votcă de pe măsuță și a fugit în bucătărie. Am sărit de pe canapea și mi-am lovit rău degetul de la picior de masă, apoi am alergat după ea. Desfăcuse dopul și ținea sticla deasupra chiuvetei.

Avea fața de un roșu aprins și a vorbit cu dinții încleștați.

— Ce lucru dezgustător mi-ai spus! Cel mai scârbos pe care l-am auzit de la tine vreodată. Cum îndrăznești să mă judeci?

Cum îndrăznești! Tatăl tău ar fi atât de dezamăgit, Rob. Nu ești nici măcar jumătate din omul care a fost el.

Am smucit sticla din mâinile ei, dar mi-a alunecat pe podea și s-a spart cu un bufnet sec. Ne-am uitat amândoi la lichidul care se împrăștia pe gresie.

Anna a spus cuvintele veninoase cu claritate, atât de firesc, încât am știut că sunt adevărate.

— Te urăsc, Rob. La dracu', te urăsc.

Crezi că știi o persoană, deși nu e chiar așa. Îngropi lucrurile urâte despre ea și nu te mai gândești la ele. Îmi amintesc când am observat pentru prima oară că Anna era un om rece. Un email în grup trimis prietenilor după ce câinele familiei murise, chiar după ce ne-am mutat la Londra. Un anunț atât de impersonal, încât păruse scris mai mult din datorie, ca și cum crezuse că așa se face, nu că simțise nevoia.

Mai văzusem acea răceală apărând de-a lungul timpului. Afirmația ei „nu am fost niciodată prea apropiate", imediat după ce îi murise bunica. Insistența ei de a nu da bani cerșetorilor, pentru că existau organizații caritabile care făceau asta. Deși lipsa ei de empatie uneori mă punea pe gânduri, mă bucuram că nu era despre mine.

Intransigența ei. Regulile erau mereu făcute cu motiv. Așa zicea mereu. Exista o singură cale corectă de a rezolva o problemă. Nu întârzii când plătești taxele, nu te faci că uiți că ai primit o amendă pentru că ai parcat – dacă ar face toți ca tine? Nu te strecori la al doilea film la cinema, dacă ai plătit doar pentru unul. Nu te duci la clinici clandestine din Praga, chiar dacă fiul tău pe moarte ar putea avea o șansă acolo.

Am făcut curat în bucătărie și am scos o altă sticlă de votcă. Pe fereastră, am văzut-o pe Anna în grădină. Înțepa disperată pământul din jurul florilor cu o greblă, apoi îl arunca într-o parte, peste umăr.

— Putem vorbi?

Anna era îmbrăcată de mers la muncă, în costumul ei cu dungi, cu părul prins în coadă. Trecuseră câteva zile de la cearta noastră și nu mai vorbisem. Am dat din cap, confuz. Nu-mi mai aminteam ce se întâmplase seara trecută și aveam o vânătaie în frunte.

— Ți-am făcut cafea.

Mi-a întins o cană.

— Mersi.

— Voiam să vorbesc cu tine acum, cât nu ești beat.

A tras aer adânc în piept.

— Nu mai pot face asta și te părăsesc.

Nu am simțit furie, ci ușurare. Ușurare că nu va mai trebui să-mi ascund sticlele, că puteam să stau să beau în largul meu.

— Bine, am zis.

— Ar trebui să vorbim despre cum ne vom împărți lucrurile, dar hai mai bine să o facem prin avocați. Nu-mi stă mintea la asta acum.

— Bine, am zis.

Anna și-a mușcat buza, ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva. Am rămas trântit pe canapea și am auzit cum târăște o valiză și apoi închide ușa de la intrare.

Șase săptămâni mai târziu, după ce băusem tot ce aveam în dulap, plus colecția de vinuri, am plecat și eu din casa aceea.

N-o mai suportam. Anna luase totul. Pantofii micuți care erau mereu la ușă, piesele de Lego pe care călcam din greșeală. Cei care m-au ajutat să mă mut au dus lucrurile rămase în casa închiriată din Cornwall, un loc pe care-l alesesem fiindcă era izolat și liniștit, și pentru că fusesem acolo într-o vacanță pe când eram mic.

În ziua în care am plecat, m-am așezat pe podea, în casa goală, și am băut pentru ultima dată. Am terminat votca și mi-am luat puțină și pentru drum, în sticla de cola. Înainte să plec, am ieșit pe terasă să văd dacă geamurile sunt închise. Uitându-mă pentru ultima oară la grădină, am văzut-o.

Cea de-a treia floare a soarelui, legănându-se în vânt.

PARTEA A TREIA

1.

Ploaia mi se îmbibă în pantaloni pe măsură ce mă afund în iarba înaltă din fundul cimitirului Hampstead. Ca să ajungi la mormântul lui Jack, este o scurtătură, o alee care cotește în spatele bisericii. Crucile în partea asta veche a cimitirului sunt pe jumătate căzute, creând unghiuri ciudate, iar iarba nu a mai fost cosită de o veșnicie.

Pantofii mi se umplu de noroi, dar merg mai departe. Mereu îmi atrage atenția un alt mormânt și trebuie să mă opresc să îl privesc. Aparține unei fetițe, al cărei chip a fost sculptat în piatră. Își ține mâinile la ochi, de parcă ar încerca să se împotrivească morții.

Pe măsură ce mă apropii de locul unde este îngropat Jack, am tendința să mă ascund după copaci, să trag cu ochiul dacă nu cumva este Anna acolo. Știu că vine des, pentru că mereu sunt flori proaspete.

Jack are o placă mică de piatră, orizontală.

Jack Coates

10 august 2008–20 ianuarie 2015

Răsăriturile și apusurile trec și se pierd

Dragostea și amintirea nu pier niciodată.

Nu îmi plăcuse inscripția. Mi se păruse banală și răsuflată, dar Anna insistase să avem ceva scris. Îmi amintea de mesajele cu condoleanțe pe care le primisem, pline de platitudini.

În plus, nu îmi doream să existe un mormânt. Era ca și cum mă forța să accept că fiul meu murise.

Devenise apoi un ritual să vin până aici, să iau trenul de dimineață și să mă întorc în Cornwall pe seară.

M-am aplecat și am dat la o parte niște frunze de pe mormânt, dar vântul le-a adus imediat înapoi. Am stat o vreme pe pământul rece, tremurând în ploaie, bând din plosca mea de buzunar.

Mă uit acum la ceas. Deși e încă devreme, nu vreau să risc să mă ciocnesc de Anna. Îmi sărut degetele, apoi ating piatra și depun sărutul acolo. Mă întorc spre ieșirea din cimitir, de data asta ocolind pe cât pot iarba înaltă și udă. Îmi e frig și vreau să găsesc o cafenea unde să mănânc ceva, cât timp aștept să se deschidă barurile.

După ce mănânc un sandviș într-o cafenea, merg la The Ship, pub-ul unde mă întâlneam înainte cu Scott. Îmi bag laptopul în priză, intru pe internet și încep să lucrez la un cod. Am lucrat în ultima vreme pentru Marc, programatorul din Brussels pe care l-a angajat Scott. E plictisitor, dar îmi pot plăti facturile. Muncesc timp de câteva ore, beau halbă după halbă, și, când mă ridic să plec, sunt beat de-a binelea, nesigur pe picioare. Cuvintele *al nostru este cerul* îmi vin în minte, așa cum o fac de fiecare dată când sunt singur, și mi le șoptesc doar pentru mine în vreme ce urc dealul. Al nostru este cerul, al nostru este cerul.

În vârful Parliament Hill, îmi las jos rucsacul, scot plosca din buzunar, și privesc de sus Londra. Cerul pare amenințător, plin de nori.

Așez trepiedul, apoi camera. Priveliștea e idilică, căsuțe ascunse printre dealuri, clădiri care își înalță turlele peste vârfurile copacilor. Deși obișnuiam să vin aici cu Jack, nu am făcut fotografii de sus, din acest punct.

Am fost ocupat în ultima vreme. *Al Nostru Este Cerul* a fost nominalizat la o premiu pentru fotografie, așa că am tot făcut poze, m-am plimbat prin țară, m-am îndepărtat tot mai mult de casă. The Seven Sisters, Three Cliffs Bay, the Cheddar Gorge. Uneori, merg cu mașina, dar de cele mai multe ori iau trenul. Merg la clasa întâi și beau votcă și bere la vagonul restaurant.

Fac poze gen panoramă, rotesc aparatul și brusc dau de Canary Wharf, ca o fortăreață, înconjurată de minioni. Învârt aparatul și mai mult și surprind Gherkin și The Shard, profilate pe linia orizontului ca niște stalactite.

Sunt lângă tabela cu orele de plecări, în gara Paddington, când observ pe cineva care arată familiar. Am sentimentul că ne-am mai văzut undeva, poate o tipă cu care flirtasem Online. Încerc să o plasez într-un context – arată ușor boem, pare genul de tipă care este patroana unei galerii de artă.

Mă tot uit la ea, până ce îmi surprinde privirea, și atunci mă prind că este Lola.

Urmează un moment în care amândoi stăm în dubiu dacă să ne apropiem unul de celălalt, dar apoi fac eu un pas înainte.

— Bună, Lola, zic, iar cuvintele îmi ies nesigure, bâlbâite.

— Ah, bună, Rob. Ce surpriză.

— Ce mai faci? Nu ne-am mai văzut de mult.

— Da, chiar așa… Am fost la un vernisaj aseară, s-a lăsat cu petrecere până târziu.

E exact cum o țineam minte, un haos bine hrănit, impresia că s-ar vrea o persoană creativă.

— Tu ce mai faci, Rob?

— Binișor, zic.

— Ce mai pui la cale?

— Păi, aștept un tren.

— Nu, prostuțule. Voiam să zic la modul general.

— Eh, nu prea multe. Locuiesc în Cornwall, acum.

— Da, mi-a spus Anna.

— Vorbiți des?

— Da, desigur. Suntem prietene.

Îmi dau seama că nu sunt coerent în gândire și dintr-o dată mă simt foarte beat. Ca un adolescent care ajunge seara acasă și trebuie să se prefacă treaz în fața alor lui.

— Suntem și vecine acum, în Gerrards Cross, zice Lola.

Gerrards Cross? Asta nu poate însemna decât un lucru: că Anna s-a recăsătorit. Mi-o imaginez alături de un tip mai în vârstă, divorțat, cu copii din căsătoria anterioară.

— Ce drăguț.

Vreau să întreb de Anna, dar nu pot.

— Ești bine, Rob?

— Da, ’s bine.

— Ți-a fost rău?

— Ce?

Mă uit la jacheta pe care o port și îmi dau seama că are pe ea niște pete care arată a vomă. Încerc să mă concentrez, dar nu mai țin minte cum am ajuns în gară.

Lola îmi zâmbește cu milă, de parcă aș fi un pui de cățel fără stăpân.

— Anna a zis că te lupți cu…

Nu termină propoziția, dar nici nu e nevoie. Cunoscând-o pe Anna, știu că i-a spus totul – cum l-am răpit pe Jack, cum i-am pus în pericol viața. Că sunt un bețiv nenorocit. Știu că nu i-a spus Lolei partea care o punea pe ea într-o lumină proastă, cum a refuzat tratamentul lui Jack din Praga, care l-ar fi putut face bine. Cum, în loc să-i dea o șansă, a preferat să citească romane polițiste.

Sunt pe cale să-i spun ceva, cum ar fi să se ducă dracului, când îmi scap pe jos portofelul și pe podeaua gării mi se împrăștie mărunțișul. Mă așez în genunchi și mă apuc să-l culeg.

O simt pe Lola lângă mine, încercând să mă ajute să mă ridic, dar nu-mi pot coordona mâinile și picioarele. Rămân așezat pe jos o vreme, cu capul plecat, până când într-un final reușesc să mă adun și să pornesc spre peron.

Jacheta îmi e udă, probabil fiindcă am încercat la toaletă să curăț voma de pe ea. Am după mine o sticlă de vin și un bax de beri. Găsesc un loc și îmi întind picioarele, apoi privesc pe geam ceața și ploaia, linia greu de deslușit a orizontului.

Din când în când, am mai căutat-o pe Anna pe Google, dar nu am găsit informația că s-ar fi măritat. Începuse să alerge la maraton. La început, nu mi-a venit să cred. Glumeam adesea că e paralelă cu sportul. Dar când am dat click, chiar era vorba despre Anna. Luase locul trei la un maraton caritabil. Era o competiție în ajutorul copiilor bolnavi.

Într-o zi, pe când eram beat, am încercat să-i hackuiesc email-ul și contul de Facebook, folosind toate combinațiile la care mă puteam gândi. Dar trebuia să știu că nu voi reuși. Anna era foarte atentă cu chestiile de genul ăsta.

Mă trezesc. Suntem acum la câțiva kilometri de Exeter, pe drumul spre estuar. Am vărsat vinul pe măsuță și cuplul de lângă mine s-a mutat mai încolo și se uită urât. Trenul iese dintr-un tunel și pierdem de sub noi pământul, suntem atât de aproape de apă, încât pare că ne vom scufunda.

Scot din geantă aparatul foto al lui Jack și mă uit la poze. Farul alb strălucitor de pe drumul spre Durdle Door. Măcăleandrul care venea în grădină. Panorama de pe terasa din Grecia. Poate că Anna îi distrusese dormitorul și îi aruncase lucrurile, dar mă asigurasem ca nu avea să pună mâna pe aparatul foto. L-am luat încă din ziua în care a murit.

Aținesc cu aparatul în mână. Când mă trezesc, îmi dau seama că am trecut de stația la care trebuia să cobor și, colac peste pupăză, am o pată ciudată în jurul fermoarului pantalonilor. Alcoolul mă face excitat, și mă gândesc să cobor la următoarea, să încerc să ajung la Tintagel și să o găsesc pe fata din pub, dar

e prea târziu. Deschid Facebook-ul și o caut pe Lola. Dau de o poză a ei pe plajă, înfășurată într-o eșarfă, cu scoici în păr. Mai caut, sperând să o găsesc în bikini sau în vreo rochie decoltată de cocktail, dar are pozele setate pentru prieteni.

Când ajung în sfârșit acasă, cu un taxi pe care-l iau din Penzance, mă prăbușesc pe canapea cu o votcă în mână și dau drumul la știri. Rușii bombardează Siria și a fost un cutremur în Pakistan. Apoi ceva legat de taxe, și încep să-mi pierd concentrarea.

Nu știu dacă mă trezește auzul numelui său sau că îi văd fața pe ecran. Dar sar dintr-o dată de la locul meu și îmi simt inima bătând mai să-mi sară din piept, ca și cum m-aș fi trezit dintr-un coșmar.

Doctorul Sladkovsky e condus afară dintr-o vilă luxoasă, iar în jurul lui sunt jurnaliști.

Îmi ia ceva timp să înțeleg, pentru că sunt beat.

— Acuzațiile sunt șocante, spune reporterul. Doctorul Sladkovsky este acuzat că și-a injectat pacienții cu o substanță care conținea plasmă din sânge uman.

Dimineața următoare, mă trezesc și întind mâna spre sticla de votcă de lângă noptieră. Oare am visat totul? Plasmă umană. Creierul meu beat. Deschid laptopul și găsesc știrea, mare, pe pagina BBC.

Praga – un controversat medic oncolog a fost arestat și acuzat de malpraxis în Republica Cehă.

Zdenek Sladkovsky, a cărui clinică atrage mii de pacienți anual, a fost arestat pe 12 mai de către poliția cehă.

Aparent, acesta folosea plasmă umană într-o formă de tratament controversat pentru sporirea imunității. Le dădea pacienților medicamente neautorizate, fără ca ei să știe.

Potrivit purtătorului de cuvânt al procurorului ceh, Sladkovsky este investigat de mai bine de cinci ani. Aparent, a primit numeroase plângeri și din partea cetățenilor americani. În consecință, doctorului Sladkovsky i s-a interzis din acest moment să mai practice medicina.

În ultimii ani, numele lui a fost asociat cu numeroase controverse legate de terapiile costisitoare pe care le promova. Mulți dintre foștii lui pacienți spun că au fost vindecați, în timp ce alții au criticat aspru clinica…

Simt transpirație rece pe spate și panica crescându-mi, palpitații, amorțeală în brațul drept și mâncărimi ale pielii.

Caut mai mult Online, dar știrile au preluat doar ce anunțase BBC, așa că intru pe Lăcașul Speranței, să văd dacă se discută cumva și acolo.

E straniu să fiu din nou pe acest forum. Îl avusesem la bookmarks atâta vreme. Era un site pe care intram de zeci de ori pe zi. Mă uit la postări, și îmi dau seama că nu cunosc pe unii utilizatori. S-au schimbat. Copiii mor, iar părinții lor nu se mai întorc aici.

Dau scroll și găsesc o discuție.

Subiect: Doctorul Sladkovsky arestat
de AlegChimio, vineri, 12 mai 2017, 7:39 pm

După cum poate unii dintre voi ați văzut, Sladkovsky a fost arestat. Postez linkul acesta de pe BBC.
http://www.bbe.com/news/europe-sladkovs- ky-35349861k
Sunt atât de supărat că mulți ați fost înșelați de omul ăsta. Sunt trist că au fost copii care au murit în clinica lui, copii care ar fi trăit mai mult dacă ar fi avut parte de tratament clasic.

Sunt nervos pentru că de-a lungul timpului s-a vorbit mult despre acest doctor pe forumul nostru. Ar fi drăguț ca aceia care i-au făcut reclamă să iasă acum în față și să ne spună că le pare rău. Că regretă că atâtea familii au cheltuit sume uriașe, fără rezultat.

AlegChimio

Re: Doctorul Sladkovsky arestat
de EchipaMinunații, vineri, 12 mai 2017, 9:14 pm

Sunt scârbită să aud vestea, dar mă bucur în același timp că a fost arestat. Cum naiba îndrăznea să se numească medic? Oribil.

Sper ca această întâmplare să pună cap neînțelegerilor pe care le-am avut pe acest forum, când venea vorba despre respectivul personaj, iar Lăcașul Speranței să redevină acel loc în care oamenii care au nevoie să vină și să găsească alinare.

Încă nu pricep. Plasmă umană, malpraxis? Însemna că tratamentul lui imunitar era o înșelăciune? Cum rămânea cu acei copii care se vindecaseră, cum rămânea cu Josh?

Am mai căutat pe Lăcașul Speranței, dar nimeni nu mai dădea detalii. Doar veșnicele *v-am spus eu*, furie, oameni care pretindeau că știuseră dintotdeauna că nu există miracole.

Dar unde era Nev? Ce ciudat că el nu zicea nimic! La fiecare postare unde se pomenea numele lui Sladkovsky, altă dată apărea și el, punând fotografii cu Josh, distribuind link-uri. În lunile care trecuseră, îi recitisem mesajele. Erau vreo cincizeci cu totul, și, deși era dureros să le recitesc, căutam mereu ceva ce aveam senzația că pierdusem, ce îmi scăpase, o explicație pentru faptul că Nev încetase brusc să-mi mai scrie. Poate că doar trecuse mai departe, sătul să tot vorbească despre cancer, obosit ca oamenii să-l contrazică și să-l facă mincinos.

Am căutat numele lui pe Lăcașul Speranței, iar rezultatul a fost *Cont suspendat*. Așa că am hotărât să fac ceva ce nu mai făcusem de mult. Am hackerit forumul.

Era ceva ce învățasem la Cambridge, să intrăm pe paginile unde se discutau subiectele la examene, să jucăm feste profilor. Mai întâi, am încercat să sparg parola lui Nev. Speram ca toate mesajele și postările lui să fi rămas în arhivă.

ipb.pl http://devasc/forum Nev

Îmi ia mai mult decât ar trebui, și aproape că îmi pierd speranța, mă gândesc că parola ar putea fi ascunsă sub straturi de criptare. Apoi, spre surprinderea mea, îmi apare codul:

4114d9d3061dd2a41d2c64f4d2bbla7f

Criptarea e simplă și folosește un algoritm standard. În zece secunde, îmi dă negru pe alb parola aleasă de Nev:

Grossetto.

Mă loghez din nou pe forum, reactivez contul lui Nev și îi schimb parola. În inbox-ul lui sunt 15.462 de mesaje.

> Mă poți ajuta?
> de Htrfe, joi, 10 iulie 2010, 15:27 pm
>
> Dragă Nev,

Îți scriu din Australia. În 2007, fetița mea a fost diagnosticată cu cancer al măduvei spinării, care s-a extins rapid.

Am citit despre experiența la clinica doctorului Sladkovsky și mă gândeam dacă ne-ai putea ajuta să obținem o programare. Lista de așteptare e atât de lungă și nu mai avem timp…

M-am uitat la dată. 2010. Cu șapte ani în urmă. Am deschis un alt mesaj.

Opțiuni
De RăzboiniculAlbastru, luni, 20 ianuarie 2011, 15:36 pm

Dragă Nev,

Sunt Marnie din Utah, America. Îți scriu pentru că sunt foarte interesată de protocolul pe care l-a urmat fiul tău la clinica din Praga. Fiica mea a fost recent diagnosticată cu…

Briza cuprinde dormitorul și mă trezesc că am început să tremur. Mă uit pe mai multe mesaje, inspectez tot inbox-ul. Mail-urile sunt din toate colțurile lumii – Utah, Madrid, Arbroath, Rapid City, Bratislava.

Îmi pun ochelarii de citit. Funcționase cu adevărat tratamentul? Asta era ceea ce voiau cu toții să știe. Auziseră lucruri neplăcute despre clinică, dar apoi aflaseră de Josh. Dacă funcționase la Josh, cu siguranță ar fi o șansă să…

Mi-am umplut de mai multe ori paharul cu votcă și am continuat să citesc. Nev le răspunsese tuturor. Le scrisese pagini multe, vorbindu-le despre fiul lui, despre imunologie, despre clinica din Praga. Le spusese să nu renunțe niciodată, să nu accepte un răspuns negativ, pentru că nici doctorii nu știau ei chiar totul. Cerea date despre copii, despre familiile lor, despre școlile la care mergeau micuții. Ajunsese să cunoască numele fiecărui câine al fiecărei familii.

Citesc, citesc, și în curând se face noapte. Ceva îmi atrage atenția. În mesajele ciornă, care nu fuseseră trimise, sunt niște fraze standard, pe care Nev părea să le fi folosit în răspunsurile lui. Se prezenta pe el și rezuma povestea lui Josh. În altul,

dădea detalii despre clinica lui Sladkovsky. În timp ce citesc, totul îmi sună atât de cunoscut.

Joan, în fiecare zi parcă asist la prăbușirea unor avioane. Avioane pline de copii care ar fi putut fi salvați…

Vreau doar să știi, Kevin, că mă gândesc la voi și vă țin pumnii strânși, strânși.

Există speranță, John, mereu există speranță. Să nu renunți niciodată, prietene.

Știusem mereu că nu eram singurul. Știam că le scria și altor părinți. Dar, uitându-mă acum pe mail-uri, regăseam aceleași fraze, singura diferență fiind că în fiecare din ele înlocuia numele copilului bolnav.

Am deschis un alt mesaj ciornă.

Matilda probabil e prea mică pentru Minecraft, dar Josh e pasionat de jocul ăsta pe moment. A construit acest castel și a vrut să i-l trimită Matildei ca s-o înveselească. I-am spus că fetița nu se simte prea bine. Îți trimit un prinț screen. Sper ca Matildei să-i placă.

Atașată mesajului, este imaginea pe care o cunosc atât de bine. Același castel, aceleași creneluri, doar că de data asta scrie Castelul Matildei, nu al lui Jack.

Într-un alt mesaj, dau de un desen. Și pe el îl știu. Un băiețel, cu capul bandajat, stând pe un pat de spital. Doi dinozauri, îmbrăcați în uniformă de asistente, duc o tavă. Țin minte cât de mult îi plăcuseră lui Jack dinozaurii aia.

Anna avusese dreptate tot timpul. Nev fusese o capcană, un escroc care prindea victimele în plasă. Se hrănea cu disperarea oamenilor.

Mă fraierise.

Sunt tot în pat și citesc mesajele lui Nev. Mi-am pus votcă în paharul în care stăteau periuțele de dinți și am tot băut. Beau lichidul aspru și îmi lasă un gust de mentol și vomă.

Când mă uit acum în urmă, pare atât de evident. Nu crezusem niciodată că aș fi genul care să pună botul atât de

ușor. Să fiu dus de nas de o imagine și un pseudonim. La fel ca bieții oameni care dau unui străin agoniseala lor de o viață.

Încerc să-mi reglez respirația. Tot ce vreau e să alerg afară, să mă arunc din vârful dealului și să-mi strivesc fața de pietre. Simt o venă pe gât cum începe să-mi pulseze. Dacă nu ar fi atât de adânc îngropată în corpul meu, aș vrea să o apuc cu degetele și o scot afară. Furia seamănă atât de mult cu rușinea și parcă nu le mai pot deosebi. Rușine că n-am putut să-l salvez. Că l-am tratat cu plasmă umană și alte rahaturi, cât el era pe moarte. Rușine că sunt încă în viață și nu am curajul să pun capăt.

Încerc să-mi amintesc exact cum arăta Jack în vacanța din Grecia, cu părul lui des și blond și cu pantalonii cu Spider Man. Dar, de fiecare dată când încerc să-l recreez în minte, îmi scapă conturul pielii lui, așezarea pistruilor, strălucirea ochilor. E ca și cum imaginea se pixelează în amintirea mea.

Țin minte alte lucruri din acea excursie. Codul seifului din camera de hotel. Mustața chelnerului. Fundul bombat al instructoarei de aerobic. Cum pot fi așa? Cum de îl pot trăda în felul ăsta? În fiecare zi, ar trebui să mă gândesc doar la liniile feței lui, la fiecare bucată din pielea lui palidă.

Nu uiți niciodată, se spune. Nu uiți. Moliciunea degetelor lor mici, zâmbetul dulce și dezarmant, râsul pe care îl auzi prin cameră dintr-o dată atunci când te apuci de curățenie ca să scapi de depresie. Nu uiți niciodată.

Dar totuși uiți, și uitarea vine mai repede decât te aștepți, apoi îi urmează rușinea – rușinea că nu ai iubit cu adevărat, că ești un impostor. Sunt zile în care nu-mi pot aminti chipul fiului meu mort, dar îmi amintesc, în detalii exacte, cum arătau sânii ultimei fete căreia i-am tras-o.

— Jack, Jack, Jack.

Îi strig numele cât de tare pot, și un torent de lacrimi izbucnește din plămânii mei, din coastele mele, ca și cum mi-ar fi pompate de inimă prin tot corpul.

— Jack, Jack, Jack.

Vreau să deschid fereastra, să mă urc pe acoperiș și să-i strig numele de acolo, să înscriu cele patru litere pe cer. Jack, minunatul meu Jack.

Mi se pare că îl văd chiar în fața mea, la căpătâiul patului. Da, e el cu adevărat. Îi văd părul în șuvițe încurcate, își duce un

deget la buze, pare concentrat, ca atunci când a încercat prima dată să-și scrie numele.

— Jack, șoptesc, dar el nu se clintește. Mă auzi, iubitule? Te rog, răspunde-mi, răspunde-mi, Jack.

Vreau să le spun tuturor ce expresie avea chipul lui când se trezea, cât de liniștit respira în somn, cum își punea mâinile la ochi ca să se ascundă de mine când îl prindeam pe veceu.

Vreau să le spun cum învățase să scrie numerele, dar nu-i ieșea niciodată 6. Vreau să le spun cum era convins că Batman trăiește în grădina noastră din spatele casei. Despre iaurturile lui din frigider, despre cum nici eu, nici Anna nu am putut să le aruncăm pur și simplu, așa că le-am lăsat acolo, mult după ce le trecuse data de expirare.

Îmi deschid laptopul și mă duc într-un folder care se cheamă Anna. Am scris mai multe ciorne de mail-uri în ultimii doi ani, dar nu am trimis niciunul. Unele sunt de-a dreptul veninoase. Îi spun că e o cățea și că l-a ucis pe fiul nostru.

Tremur, dar nu de frig, ci pentru că îmi dau seama cât am greșit. Anna avusese dreptate de la început. În legătură cu tot. Zisese mereu că doctorul Sladkovsky e un escroc, că Nev nu era ceea ce pare. Și o înjurasem din cauza asta, mă purtasem oribil, pentru că fusesem prea arogant, prea prins în bula mea în care aveam dreptate. Simțisem dezgust pentru ea, și acum înțelegeam că singura ființă pentru care ar fi trebuit să simt asta eram eu.

Subiect:
Trimis: Vineri, 12 mai 2017, 6:18 pm
De la: Rob Coates
Către: Anna Coates

Nu știu cum so zic dar îmi pare așa rau. Stiu ca nu merit iertarea ta pentru ce am facut și ca team tratat asa pe tine si pe fjack si imi e rusine de mine insumi di imi pare așa de rau anna.

ne uitam cum asfințea soarele și am vrut să-ți vorbesc despre rai, jack, dar îmi era prea frică, nu am vrut să spun ceva greșit, ar fi trebuit să-ți spun, totuși, dar nu știam cum. aveai idee unde mergi, jack? sper că nu. sper că ți-ai imaginat că zburai prin noapte alături de omul de zăpadă, sper că ai simțit aerul rece al iernii, dens, plin cu iubire.

2.

Stau trântit pe canapea, în pantalonii mei scurți, și mă uit la un talk show. Nu reușesc să dorm noaptea fără anestezicul din pahar, așa că rămân treaz până la orele dimineții, cu mintea alergând în toate direcțiile, sucindu-mă de pe o parte pe alta. Pot face față poftei de alcool, era ceva la care mă așteptam. Dar nu mă așteptam la transpirația rece de pe spate, la înțepăturile de sub piele, ca niște ace, la palpitații, de parcă inima mea s-ar fi înscris la curse cu obstacole.

Tremur și îmi pun o pătură pe mine. Ce am făcut? Poate că fragmentele pe care le țin minte sunt doar începutul. Poate că am amenințat-o pe Anna cât am fost beat, poate că am spus lucruri oribile. Țin minte dimineața în care m-am trezit plin de vânătăi, fără să știu ce s-a întâmplat.

Chiar și așa, e nimic în comparație cu ce i-am făcut lui Jack. Plasmă umană. Medicamente fără licență. O nouă spaimă care mă ține treaz nopțile – că poate tratamentul la clinica din Praga i-a grăbit moartea.

Re: Doctorul Sladkovsky arestat
de Rob, sâmbătă, 13 mai 2017, 04:39 am

Salutare tuturor. Nu am mai intrat o vreme pe aici. Am vrut doar să-i răspund admin-ului, pentru că și eu sunt unul dintre oamenii ai căror copii au fost tratați la clinica din Praga.

Sunt dezgustat de ce am făcut. Soția mea nu a fost de acord cu tratamentul, dar eu i-am nesocotit voința și l-am dus pe fiul meu acolo. Jack a fost diagnosticat în primăvara lui 2014 și a murit în ianuarie 2015, la scurt timp după ce am părăsit clinica.

Mă simt plin de vină și durere. Am tot băut de la moartea lui Jack. M-am oprit acum, sau încerc, dar tot nu știu cum am să merg mai departe.

Mă urăsc pentru ce i-am făcut băiețelului meu. Soției mele. Îmi vine să intru în pământ. Nu mi-a păsat de nimeni, decât de mine. Acum îmi pare atât de rău.

Re: Doctorul Sladkovsky arestat
de AlegChimio, sâmbătă, 13 mai 2017, 07:40 am

În primul rând, Rob, sper să ești bine. Te rog, dacă simți nevoia să vorbești, dă-mi un mesaj privat sau sună-mă (numărul e afișat în dreptul pseudonimului meu). Nu suferi de unul singur, gândește-te că noi suntem aici pentru tine. În ce-l privește pe Sladkovsky, cred că ai curaj să admiți că ai greșit. Cu toții învățăm din greșelile noastre. Îți doresc multă împăcare cu sine.

Chiar pe când închideam pagina, am primit un mesaj privat.

Re:
de naws09, sâmbătă, 13 mai 2017, 3:21 pm

Ești ok? Știu că nu ne cunoaștem, dar nu-mi place să văd pe cineva care suferă. Te rog, nu te sinucide. E deja prea multă tristețe în lumea asta. Mi-am pierdut fetița, pe Lucy, cu câțiva ani în urmă și știu exact cum te simți. Știu cât de întuneric se face dintr-o dată și știu că durează, rămâne așa o vreme. Oricum, ai aici un prieten, dacă simți nevoia să vorbești.

Re: Re:
de Rob, duminică, 14 mai 2017, 8:45 pm

Salut, naws09. Mulțumesc pentru mesajul încurajator. Sincer să fiu, mă simt ca un idiot. Eram la pământ și în proces de dezintoxicare când am scris postarea. Nu am vrut să alarmez pe nimeni, scuze.

Am fost uimit de numărul mare de străini, ca și tine, care mi-ați trimis mesaje amabile și mi-ați oferit sprijinul vostru. Înseamnă foarte mult și vă mulțumesc.

Cred că mi-am dorit să scriu ce am scris, pentru că am ținut prea mult timp numai în mine. Îmi amintesc când soția mea spunea că am nevoie de ajutor, după moartea lui Jack, dar bănuiesc că nu am avut curajul să-l cer.

Sper să nu te superi că te întreb… tu cum reușești? Să îți continui viața. Încă o dată, mulțumesc pentru mesajul amabil, chiar apreciez.

Gânduri bune,
Rob

Re: Re:
de naws09, luni, 15 mai 2017, 7:06 pm

Salut, Rob, mă bucur să primesc vești de la tine și îmi pare bine că ești mai ok. Foarte bună decizia pe care ai luat-o în legătură cu băutura.

M-ai întrebat cum reușesc. În mod cert nu am o rețetă. Și nu sunt convinsă că pot da sfaturi. Chiar dacă pare prozaic, încerc să rămân ocupată – muncesc, alerg, merg la sală. Încerc să-mi păstrez interesul viu pentru cărți și seriale.

Nu pot spune că sunt fericită, dar supraviețuiesc. E o soluție temporară. Am fost și eu la pământ de multe ori. Încerc să-i ajut pe părinții care trec prin ce am trecut eu. E site-ul acesta, Recent Diagnosticat. Încerc să le acord sprijinul meu.

Când am nimerit prima dată pe Lăcașul Speranței, am descoperit că înseamnă mult ca oamenii care au avut experiențe asemănătoare să fie alături de tine. Unii îți dau mesaje, se împrietenesc cu tine pe Facebook, și nu fac mare caz din ajutorul pe care ți-l oferă. E ceva mic, dar frumos. M-am împrietenit cu unele persoane de aici și mi-a fost de ajutor.

Nu sunt în general o persoană foarte deschisă, îmi e greu să stabilesc legături.

Sigur, prieteniile acestea nu-ți vor aduce fiul înapoi... dar nimic n-o va face.

Ai grijă de tine și ține-mă la curent.

Alerg, și mă uit la pescărușii care se opresc să bea din jgheaburile de la marginea drumului, în care s-a adunat apă. Trec în fugă de estuar, de clinica veterinară și de biserica metodistă, apoi accelerez și mai mult pe poteca care merge de-a lungul râului.

E o primăvară târzie, iar soarele arde mai tare decât ar trebui, iar tricoul și pantalonii scurți mi s-au îmbibat de transpirație. Trec printr-un tunel săpat în piatră, apoi ies la podul de lângă gară, un viaduct victorian care străbate valea. Observ două lebede care își țin gaturile întinse deasupra apei, atente să vadă dacă ar putea descoperi ceva de mâncare.

Vin aici în fiecare zi.

Mă așez pe banca de la capătul podului. Poate că de vină e singurătatea, sau sunt stâncile, dar mi se pare mai ușor să gândesc aici. Nu mai este ceața dată de băutură peste creierul meu.

Lumea a devenit ceva mai crocantă, ca rouă înghețată a dimineții, cumva mai curată, mai nouă. Observ detalii în jurul meu pe care le-am ignorat înainte. Acum, în liniștea care mă înconjoară, simt și văd lumea cu o nouă hipersensibilitate, ca și cum o peliculă mi-a fost îndepărtată de pe ochi, ca și cum niște dopuri mi-ar fi fost scoase din urechi.

Ar fi trebuit să-l ascult pe taică-miu. Îi plăcea o băutură, când și când, dar nu putea să sufere beției. Săracii băieți plictisiți, obișnuia să spună, băutura îi face să creadă că stăpânesc lumea. Dar nu-i așa, lumea îi stăpânește pe ei.

Mă întorc acasă, stau în tăcerea din bucătărie și beau un pahar cu apă. Femeia cu care am tot discutat, naws09, avea dreptate. A ajutat să-mi fac un program, să rămân ocupat. Înainte, întreaga mea zi îmi era dirijată de băutură. A trebuit să găsesc obiceiuri mici și multe cu care s-o înlocuiesc: să reorganizez vesela în dulap, în funcție de mărime, să pregătesc prânzuri complicate, să citesc recenzii pe site-uri de specialitate ca să-mi aleg cel mai bun microfon pentru laptop. Mi-am luat de lucru suplimentar de la Marc, ca să știu că voi fi în permanență prins cu ceva și nu voi ceda tentației băuturii.

Lucrurile pe care am început să mi le reamintesc sunt tot în ceață, așa că nici nu pot fi sigur dacă nu sunt doar în imaginația mea. Amintirile te tachinează, îți dezvăluie un colț aici, altul dincolo, și nu poți ști cât de reale sunt.

Mi-o amintesc pe Anna, revoltată că m-am pișat pe florile ei din grădină. Cum am făcut pipi pe amintirea copiilor noștri nenăscuți. Mă cutremur. Nu am circumstanțe atenuante, pur și simplu m-am purtat îngrozitor.

Pentru prima dată în ultimele zile, simt o nevoie uriașă de a bea. M-aș putea urca chiar acum în mașină, și în douăzeci de minute aș fi înapoi, cu o grămadă de provizii. Nu mi se pare pe moment nimic mai atractiv decât să deschid o sticlă de votcă, sau poate de vin, și să aud sunetul familiar al lichidului turnat în pahar.

Dar n-o voi face. Merg să-mi fac un duș. Apoi o să spăl vasele. Nu o să beau. E singurul lucru pe care-l mai pot face și care să-mi reducă din sentimentul de vină.

Re: Re:
de Rob, joi, 19 mai 2017, 3:21 pm

Mulțumesc atât de mult pentru mesaj, naws09.

Ți-am urmat sfatul, am încercat să-mi ocup timpul cât mai mult și cred că ajută. Să ai un program în fiecare zi, oricât de banal ar fi el.

Sunt convins că ai dreptate legat de site-ul Recent Diagnosticat… mi-ar plăcea să pot ajuta și eu oamenii, dar nu cred că sunt în stare. Nu știu dacă am destul de oferit. În plus, ținând cont că l-am dus pe propriul meu fiu la clinica lui Sladkovsky… nici nu știu dacă ar fi indicat să dau eu sfaturi.

Tu cum te simți, apropo? Mereu vorbesc despre mine, dar nu știu mare lucru despre tine…

Re: Re:
de naws09, vineri, 20 mai 2017, 8.50 pm

Sigur că ești și tu persoana potrivită să ajuți pe site! Ai trecut prin întregul proces, ai trăit totul pe pielea ta. Știi cum este să simți asta.

M-ai întrebat cum sunt. Să fiu sinceră, am avut recent o perioadă mai proastă. Fiecare lucru micuț mă dă peste cap. M-am uitat la un documentar despre o mamă al cărei copil fusese lovit de o mașină, și am văzut cât de disperată și absentă era ea, așa că m-a cuprins acest oribil sentiment de vină că eu nu am fost niciodată așa.

Sunt convinsă că aș fi putut face mai mult pentru Lucy, mai ales în ultimele ei luni. Uneori, sunt paralizată de frica înțelegerii că ea știa totul, știa că va muri, și era speriată, iar eu n-am putut s-o consolez. Am senzația că am dezamăgit-o.

Presupun că în adâncul sufletului sunt cumva sigură că e vina mea, că merit ce s-a întâmplat, că am greșit pe undeva, de s-au întâmplat lucrurile astea. Știu că e poate stupid, dar așa simt.

Mulțumesc că m-ai întrebat…

Re: Re:
de Rob, vineri, 20 mai 2017, 10:23 pm

Ei bine, sigur că e stupid. Bineînțeles bineînțeles bineînțeles că n-a fost vina ta și nu ar trebui să te torturezi în felul ăsta. Chestia e că, oricât ți s-ar spune că n-ai dreptate, vor mai fi zile în care o vei simți. Mi s-a întâmplat și mie, mai ales în zilele mele cele întunecate. Așa că, dacă are vreo logică… greșești să te simți vinovată, dar înțeleg și e firesc să o faci.

Și, deși nu te cunosc, sunt convins că ai fost o mamă extraordinară.

Re: Re:
de naws09, vineri, 20 mai 2017, 11:45 pm

Mulțumesc. Uite, exact despre asta vorbeam. Te pricepi să dai sfaturi. Chiar ai putea face lucruri bune pe Recent Diagnosticat, să știi.

Am tot vrut să te întreb, și sper să nu te superi. De ce ai mers la doctorul Sladkovsky? Am mai tot cunoscut părinți care urmează calea tratamentelor alternative, și aș vrea să aflu punctul tău de vedere, ca să-i pot ajuta să ia decizia corectă. Pentru că eu nu știu niciodată ce să le spun.

În fine, e târziu acum. Noapte bună.

Stau până târziu în biroul meu și beau cafea. Am încercat să muncesc, dar mă tot gândesc la Anna. Încă nu am nicio veste de la ea. I-am mai scris din nou, cu mai multe detalii, mi-am cerut iertare. Nu știu dacă ar trebui să mai aștept un răspuns. Știu că nu merit să-mi ofere ceva.

Mi-e dor de ea, cu toate astea, și cred că mereu mi-a fost. Anna care m-a făcut să merg la un maraton Star Wars, pe toată durata nopții, la Ritzy. Anna care a adormit în poala mea pe plaja Brighton. Ziua în care am jucat squash. Pantalonii scurți cu Bobby Charlton. Întâmplarea cu oamenii aceia îmbrăcați în costume de animale.

Mă puteam uita la Anna ore în șir. Expresia feței ei, care se schimba ușor. Cum își scotea în afară buza de jos, atunci când

contempla ceva. Cum ochii i se plecau dacă spunea ceva de care nu era sigura – un moment de modestie, de nesiguranță. Apoi își ridica privirea și continua ce avea de spus. Mi-ar plăcea să mă pot uita la fotografiile ei, dar le-am șters pe toate. Într-un timp, erau peste tot. Ascunse în toate aparatele. Într-o noapte, la scurt timp după ce m-am mutat la Cornwall, când băusem prea mult, le-am șters pe toate. Îmi amintesc întrebarea telefonului – sigur vreau să le șterg pe toate?

Downloadez un program de recuperare a fișierelor, care promite că poți regăsi și ceva ce ai șters cu ani în urmă. Dar nu mi le găsește. Mi-am reinstalat programele de prea multe ori, așa că amprenta digitală a dispărut.

Apoi îmi amintesc. Fișierele mele de backup, pe un hard disk extern. Puneam totul acolo, o dată pe săptămână, disperat că aș putea pierde ceva.

Mă duc în bucătărie să-mi iau ceva de mâncare și, când mă întorc, mi-a găsit tot ce aveam nevoie. Anna pe plajă – pălăria ei cu bor mare îi aruncă o umbră pe corp. Anna într-un pub din Cambridge, cu limba scoasă. Anna, părând epuizată, cu un Jack mititel ținut într-un suport cu ham, pe pieptul ei. Era atât de frumoasă. Nu se simțea în largul ei când îi făceam poze. Avea mereu un zâmbet micuț pe buze, de parcă ar fi știut ceva ce tu nu știai, dar avea să-ți spună în curând.

Uitându-mă printre poze, văd câteva și cu Josh, unele pe care le-am downloadat de pe blogul lui Nev. Josh la o zi de naștere, Josh în echipament cu Manchester United. Videoclipul trimis de Nev, în care poartă mască de Robin.

În ciuda a tot ce știu acum despre medicul ceh, parcă nu are sens. Nev și Josh erau oameni în carne și oase. Nu erau o invenție a departamentului de marketing al lui Sladkovsky. Erau reali – vorbisem cu ei, văzusem fotografii adevărate în care apăreau ei.

În ultimele săptămâni, am încercat tot felul de chestii ca să dau de urma lui Nev. Încerc cu un program de piratare, ultima mea resursă. Tastez adresa blogului lui Nev.

wpscan – URL [nevbames. Wordpress.com]

Programul caută puncte vulnerabile în codarea unui site. Nev folosește o versiune veche de wordpress, foarte vulnerabilă. Încerc să descopăr ce username avea și ce parolă. Primul ar

trebui să fie Nev. Parola… încerc să o aflu printr-o metodă de hacking.

wpscan – URL [nevbarnes. Wordpress.com] wordlist [root/desktop/Nev] <27<l

Apare o clepsidră, care îmi sugerează că programul încearcă mai multe variante, mii de combinații posibile. Apoi, un cursor, și iat-o. Suspin când vad ce parolă alesese.

Josh2602

Mă loghez cu username-ul lui Nev și mă duc la secțiunea de plăți. Acolo, sub cărțile de credit, este o adresă. O găsesc cu ajutorul Google Maps. O casă în Preston.

3.

Casele imită stilul Tudor, cu grinzi maro, și sunt așezate într-un semicerc pe măsură ce pătrunzi în fundătură. Arhitecții au încercat să combată monotonia construcțiilor mai noi, dându-i fiecăreia un element personalizat – o iederă cățărătoare, un gard rustic de lemn.

Este un cartier ceva mai bogat decât cel în care îmi imaginam că trăiește Nev. Un loc pentru agenți de vânzări și directori executivi de companii, unde oamenii citesc *Mail* și *The Times* și își trimit copiii la școli publice, dar cu prestigiu.

Îmi dau seama că m-a ajuns oboseala când parchez în fața casei cu numărul 36. Am condus șase ore. Drumul a fost mai lung decât mă așteptam și mă felicit că m-am gândit să-mi rezerv o cameră la hotel pentru seara asta.

Merg pe alee și pietrișul îmi scrâșnește sub tălpi. Apăs pe butonul soneriei și se aude ecoul țârâitului în toată casa. Aștept ceva și nu apare nimeni – mă gândesc chiar să plec, când un bărbat deschide în sfârșit ușa. Pentru o secundă, am senzația că este Nev, un Nev mai elegant, dar apoi observ că omul este în vârstă.

— Bună ziua? Cu ce vă pot ajuta?

Mă privește ciudat și îmi dau seama că probabil mă holbez la el.

— Oh, îmi pare rău, îi spun, și încerc să-mi recapăt accentul de Cambridge. Îl caut pe Nev Barnes. Sunt un vechi prieten, dar în ultima vreme nu am mai păstrat legătura. Aceasta e ultima adresă pe care i-o știu.

Palmele îmi transpiră și îmi dau seama că bărbatul mă analizează cu atenție. Hainele, vocea, mașina mea, felul în care încerc să mă uit peste umărul lui în casă.

— Ah, domnul Barnes este fostul proprietar. Au plecat de aici acum doi ani. El și micuțul.

El și micuțul. Mă gândesc la cuvintele astea. Micuțul.

— Înțeleg, spun. Și nu aveți adresa nouă?

— Mă tem că nu. A vândut în mare grabă, și mi-a zis că îmi va trimite noua lui adresă, dar n-a făcut-o. Am doar email-ul lui, dacă vă folosește.

— Nu… pe acela îl am și eu.

— Ok… a zis, și parcă atunci și-a dat seama că vorbea cu un străin în fața ușii larg deschise.

— Deci nu aveți idee în ce parte a apucat-o?

Bărbatul stă puțin pe gânduri, de parcă ar cântări situația.

— Cred că s-a îndreptat spre casele din zona Reeves, cele de la marginea orașului.

— R-e-e-v-e-s, silabisesc eu, ca să mă asigur că am înțeles corect.

— Da.

— Mulțumesc, ați fost foarte amabil. O să mai arunc o privire prin zonă.

Mă privește din nou nesigur.

— Păi, e o zonă ofertantă.

— Da… Mulțumesc încă o dată.

— Nicio problemă. Stai, ai putea să-mi faci o favoare? Avem scrisorile astea care se tot adună pe numele lui, și mă gândesc că tu ai mai multe șanse să dai într-un final de el. Ai vrea să i le duci?

— Sigur, cu plăcere.

Dispare un minut sau două, iar eu rămân stingher în pragul ușii. Apoi se întoarce cu patru sacoșe, toate pline cu scrisori.

— Astea sunt, zice. Aparent, prietenul tău era un tip foarte popular.

Pun pungile cu scrisori în portbagaj, în timp ce bărbatul mă privește mai departe din pragul ușii. Apoi ies cu mașina pe șosea. Parchez lângă un pub înghesuit între două vile cu balcoane largi. Printre casele cochete, barul iese în evidență, ca un dinte cariat. Stau acolo o vreme și studiez harta de pe telefon.

Mă gândesc ce să fac, și chiar atunci aud o bătaie în geam. Lângă mașină au apărut doi copii, care beau frățește dintr-o doză de bere.

Las geamul în jos.

— Vreți o pocnitoare, domnule?, spune băiatul cel mic.

— Nu, zic, fără să fiu foarte sigur la ce se referă.

— Atunci, ești cumva pedofil? De ce ai parcat aici?

— Du-te naibii, zic.

— Da’ ce cauți aici, pedofilule?, mă întreabă băiatul mai deșirat, bând din bere.

— Caut pe cineva, de fapt. Mă puteți ajuta?

— De ce dracului să te ajutăm?, zice băiatul mai mare și scuipă cu sete pe asfalt.

— Vă plătesc, spun.

— Cu cât?

— Douăzeci de bișstari.

— Du-te dracu', poponarule. Pe ăia îi fac în cinci secunde, vânzând un cui.

— Cincizeci.

Băieții se uită unul la celălalt.

— Bun. Dă-ne paraii.

Scot o bancnotă de cincizeci, dar nu le-o întind.

— Caut un tip pe nume Nev Barnes. Îl știți?

— Poate că da.

— Lasă ghicitorile. Ori îl știi, ori nu.

— Culmea, frate, chiar îl știm. Dar nu zicem nici pas până nu ne dai bișstarii.

— Bun, atunci, zic și întind bancnota pe geam, dar băieții nu o apucă – în schimb, își aprind câte o țigară.

Cel mai mic dintre ei își bagă capul pe geamul mașinii. Miroase a spray ieftin.

— Io unul îl știu pe Nev. Fii-su merge la mine la școală. S-au mutat aici acu' ceva ani.

Fiul lui. Mâinile îmi tremură rău, așa că le sprijin de volan.

— Îi vezi pe băieții ăia de colo?, zice el și îmi arată niște vlăjgani. Dacă nu-mi dai încă cincizeci de parai, o să le spun că ai vrut să mă plătești ca să ți-o sug.

Îmi zâmbește inocent, ca și cum ar poza pentru albumul școlii, și știu că sunt fraierit, dar nu am ce face. Scot încă o bancnotă și i-o întind.

Zâmbește în continuare și își bagă banii în buzunarul pantalonilor.

— Ești pe aproape, frate. Chiar după colț o să-l găsești. Are un gard roșu și o mașină Fiesta veche parcată în față.

— Mersi.

— Du-te naibii, poponar înțepat, zice el, apoi își ia amicul și se îndepărtează râzând, bând din bere.

Băiatul avusese dreptate.

Am găsit-o după nu mai mult de treizeci de secunde. Un dreptunghi de iarbă, înconjurat de case cu terase, în toate

părțile. Pe iarbă sunt tomberoane și pare că într-un colț s-a făcut focul de curând.

Pot repera casa lui Nev, cu acea Fiesta parcată în față, cu gardul roșu, rupt. La fereastra vecinului atârnă o cruce. Îmi parchez mașina, și niște copii care până atunci se jucau se opresc să mă studieze din cap până-n picioare. Mă uit și eu spre ei, luându-mi o expresie serioasa, să creadă eventual că sunt vreun individ care a venit să dea amenzi, cu care nu trebuie să te pui. Apoi, chiar pe când pornesc spre ușa lui Nev, îl observ.

Știu imediat că este Josh.

Joacă fotbal, iar chica de păr blond îi saltă la spate. E mai alert, mai pasionat decât restul copiilor cu care se joacă. Iese în evidență printre băieții piperniciți, cu capetele acoperite de gluga hanoracului. Driblează trei jucători, apoi prinde pe picior greșit portarul și trimite mingea fără efort direct în poartă.

I-am văzut pozele îndeajuns încât să-i cunosc nuanța părului, forma umerilor. Deși a crescut, îi recunosc zâmbetul puțin timid, felul în care părul îi cade pe o jumătate de față când se îndreaptă spre coechipierii lui.

Îi știu zâmbetul acela dintr-o poză trimisă de Nev, în care tatăl și fiul stăteau unul lângă altul. Îmi vine să alerg spre Josh, să-l ating pe copilul care s-a vindecat în mod miraculos. Să-i iau fața în mâini, să-i simt căldura pielii. Îi fac un semn cu mâna, dar nu mă observă și nu îmi răspunde.

Poarta de la casa lui Nev este ruptă, și trebuie s-o ridici ca să se deschidă. Apăs pe sonerie și aștept. Lângă ușă sunt așezate mai multe încălțări de copil, cu noroi uscat pe talpă.

El și micuțul lui.

Îl recunosc pe bărbatul care îmi deschide ușa. În mod sigur este acel Nev cu care am vorbit atâta, pe care l-am văzut în poze și în filmulețe. Dar nu e totuși Nev pe care mi-l aminteam. Are fața trasă și nebărbierită, corpul chircit, ca al unui alcoolic malnutrit. Blugii îi cad lălăi pe corp, iar tricoul cu mânecă lungă Fruit of the Loom are găuri la coate. Pare mai bătrân, mai slab, ca un om de șaptezeci de ani care încă mai poartă hainele de când era tânăr. Buzele îi sunt crăpate, iar pe umeri are mătreață.

— Bună, ce dorești?

Accentul lui este mai puternic față de cum mi-l amintesc de la telefon. Ochii îi fug de la mine la copiii care se joacă pe dreptunghiul de iarbă.

— Nev?

Tace, și am impresia că am văzut o sclipire de frică în ochii lui.

— Da, ce dorești, amiiice?

Amiiice. Vocale lungi, accent de Lancashire, o amintire că mă aflu departe de casă.

— Sunt Rob. Tatăl lui Jack, spun.

Fața nu i se schimbă și nu îmi dau seama dacă mă recunoaște.

— Te-ar deranja să vorbim câteva minute?

Nev mă privește, analizându-mă. Din casă vin un miros vag de mucegai, iar într-un colț observ un teanc de ziare legate,

— Bine, fie, spune Nev și dă ușa de perete.

Intru, și descopăr uimit că totul este curat – o canapea uzată, dar spălată recent, un șemineu, mobilă fără pic de praf. Observ cărți pentru copii puse teanc pe dulap, iar prin ușa de la bucătărie văd un desen făcut de un copil, lipit cu magneți pe frigider.

Mă așez pe canapea, iar Nev își pune un scaun mic și rigid lângă mine. Pentru o secundă, nu vorbim. În spatele lui, pe un raft, e o colecție de figurine din marmură, îngeri și cai în galop. Sunt așezate perfect simetric.

— Nu te țin minte… nu cred, spune Nev.

Îmi evită privirea, fixează un punct într-un colț. Pare genul de individ capturat de un vânător de pedofili, care îl filmează și îl expune lumii.

— E ok. Știu că ai corespondat cu multă lume. Am vorbit la telefon cu câțiva ani în urmă și am schimbat emailuri. Fiul meu se numea Jack.

Nimic, nici măcar o scânteie de recunoaștere. Îi spusesem totul – despre tratamentul lui Jack, despre relația mea cu Anna. Iar acum parcă aș vorbi cu o persoană diferită.

— Ne-am dus la Praga, pentru tratament, dar soția mea nu a vrut să continuăm, zic, sperând să-i împrospătez memoria. Jack a murit la scurt timp după ce ne-am întors.

— Îmi pare foarte rău, spune Nev, dar sună ca și cum s-ar afla la kilometri distanță. Cum ai știut să-mi găsești casa, gen?

— Am întrebat prin jur, zic, iar Nev se pregătește să-mi răspundă, când aud o bubuitură, ca și cum ceva s-a lovit de geamul din față.

Mingea de fotbal, probabil. Nev nu se mișcă de pe scaun, ca și cum asta s-a mai întâmplat de multe ori deja.

— Josh e băiatul de afară care joacă fotbal? Cel blond.

Ochii lui Nev fug spre fereastră, apoi își îndreaptă spatele pe scaun. Nu-mi răspunde imediat, ca și cum i-ar fi greu să spună acele vorbe. Pe măsuță, văd niște flyere cu un design ieftin.

Nev Barnes. Nu mă dau în lături de la niciun fel de muncă. Zugrăvesc, grădinăresc, fac tot ce trebuie. Sună-mă la 01772 532676.

— Nu e el, spune după o vreme. Cred că știu la care te referi. Pustiul ăla deșirat.

Mă gândesc la băiatul de afară, care trimisese cu lejeritate mingea în poartă, apoi își dăduse părul la o parte de pe frunte. Era Josh, sunt sigur că era Josh.

Nev a rămas nemișcat. Unul dintre îngerii-bibelou pare să aibă puțin praf pe el, și îi reține întreaga atenție.

Apoi, se ridică brusc și face câțiva pași spre mine. Pete roșii i-au apărut pe gât.

— Uite, nu vreau să fiu necioplit, dar… cu ce te pot ajuta? Îmi… îmi pare foarte rău pentru fiul tău, dar… nu sunt sigur că am ce să fac.

— Și atunci unde e Josh?, întreb.

Deși nu asta am vrut, a sunat ca o amenințare.

Nev se apropie de mine și pare tot mai agitat. Mă gândesc că poate vrea să mă împingă spre ușă, dar nu mă clintesc de la locul meu.

— Nu știu de ce ai venit aici, spune și își frânge mâinile.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Josh, îi zic și îl privesc în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu Josh?, întreabă el și își trosnește degetele. De ce vrei să știi ce e cu fiul meu? Cred că e momentul să pleci.

Mă ridic ca să-l înfrunt. Sunt cu un cap mai înalt decât el.

— Atunci, unde e Josh? La școală?

Mă privește o secundă, apoi își ferește ochii.

— Da, da, la școală, puștiul e la școală.

— Minți, Nev. Știu că minți.

— Auzi, mint… Tu te auzi ce spui? Îți zic eu, acum e la școală, chiar aici, după colț, și va ajunge curând. Se va apuca de teme sau va ieși la fotbal cu băieții ăștia… Josh al meu… este disperat după fotbal, mereu trebuie să-l strig de două ori să vină la ceai…

Nev nu arată bine. Stă pe loc, se ține cu o mână de un raft lipit de perete. Tremură, iar ochii h sunt sticloși, ca și cum tocmai a luat un drog puternic.

— Ești ok?, spun și îi ating brațul. Poate ar trebui să stai jos.

Îl ajut să se întoarcă la scaunul lui, pe care se trântește, apoi se chinuie să respire regulat.

— Josh al meu a murit acum cinci ani, spune el dintr-o dată, după care îmi evită privirea.

Rămân tăcut, iar Nev clatină din cap.

— Nu s-a făcut bine, săracul băiat… A murit acolo, în Praga. L-am dus la clinica lui Sladkovsky, dar nu a funcționat nici la el tratamentul. Nu am înțeles de ce, gen. Am citit testimonialele despre copiii ăia care s-au făcut bine. Dar pentru Josh… nu l-a ajutat cu nimic.

— Dar ce… de ce ai zis că era în viață, că se făcuse bine?, spun și simt cum începe să mă furnice pielea.

Nev ridică din umeri. Observ că bate obsesiv cu piciorul stând în podea.

— Nu înțeleg, continui eu. Toate scrisorile tale, pozele cu Josh. Am vorbit la telefon și l-am auzit și pe el. Țin minte că i-ai zis să-și scoată pantofii, iar pe fundal se auzeau desene animate. Și filmul ăla în care v-ați deghizat în Batman și Robin. Nu pricep. Cine era în pozele alea?

Nev se prăbușește și mai tare în scaunul lui.

— Ăia mici de la început, ăia erau Josh al meu. Pozele erau făcute când de abia ajunseserăm la clinică. Cele în care era mai mare… erau cu Tim, vărul lui. Avea aceeași vârstă. Toată lumea credea că sunt frați. E copilul soră-mii.

Simt praf în gât și încerc să înghit, dar rămâne mai departe acolo. Mila pe care o simțisem în urmă cu câteva momente pentru Nev a dispărut de acum.

— Deci l-ai pus pe vărul lui să se prefacă a fi Josh?

— Nu, nu așa. Știa ce s-a întâmplat cu Josh și știa că eu sunt activ pe grupurile astea unde se vorbește despre cancer. Când ne-am deghizat și când ne-am filmat, credea că îi ajutăm pe

copiii bolnavi, le ridicăm moralul. Să fiu sincer, îi plăcea. Îi plăcea să știe că ajută niște copii. Uite, nu știu cum s-o spun, dar… îmi pare rău. Cu adevărat îmi pare.

— Îți pare rău? Te-ai uitat la știri în ultima vreme? Ai văzut ce a făcut bărbatul ăla? Ce a făcut familiilor, unor părinți ca mine? Și vorbești de parcă n-ar fi și vina ta, de parcă n-ai fi avut nicio legătură.

— Am avut o legătură, da, dar jur pe Dumnezeu că nu am știut totul. Chiar am crezut în tratamentele alea. La început, mi-au spus că tratamentul funcționează. Proteinele alea din sângele lui aparent arătau că tumora se micșorează. Așa că am parcurs toate etapele. Era scump, iar eu nu sunt un om bogat, așa că m-am tot împrumutat și a trebuit să ipotechez casa.

Nev își trage nasul și își șterge nările cu degetele.

— După doișpe runde de tratament, doctorul Sladkovsky a zis că dă rezultate, dar că trebuie să continuăm. Nu știam din ce bani o să plătesc, dar am mai semnat pentru încă patru, apoi încă trei. Cine n-ar fi făcut-o, nu? Când e singurul tău copil. Îmi tot spunea că se face mai bine. Tratamentul merge, corpul lui reacționează. Josh al meu arăta complet diferit. Avea culoare în obraji, mersul și vorbirea i se redresaseră. Era ca nou, copilașul meu… Invers față de cum evolua cu chimioterapia.

Fruntea îi lucește de transpirație.

— Văzusem simptomele la soția mea, știi, și nu aveam de gând să-l las și pe Josh să treacă prin asta.

— Soția ta?

— Mda. A avut cancer, cu câțiva ani înaintea lui Josh. A fost rapid. Era într-un weekend, făceam o drumeție pe munte – tare îi mai plăceau lui Lesley… – și brusc a simțit o durere puternică și a mers la spital. Asta a fost tot. Cancer pancreatic. I-au dat nouă luni, dar a murit după trei.

Îmi face un semn spre bibelouri.

— Erau ale ei. Le colecționa, gen.

Se lasă tăcerea în încăpere. Doar copiii ce se mai aud, jucându-se afară.

— De asta l-am dus la Praga, de asta am cheltuit tot ce aveam. Totul s-a dus la clinică – economiile, împrumuturile la bancă, banii de la amici. Pentru că nu suportam ideea să-l văd și pe Josh trecând prin ce trecuse Lesley.

Mă gândesc la o chestie scrisă de cineva pe Lăcașul Speranței. Că am fost cu toții victime. Că am făcut ce am crezut că e mai bine pentru copiii noștri, ce ar face orice părinte.

— Îmi pare rău, îi spun. Pentru soția ta. Dar asta nu explică de ce ai continuat să promovezi tratamentele, când știai că sunt apă de ploaie.

— Când am început să le promovez, chiar nu știam. Am început să vorbesc despre asta când eram convins că Josh se va face bine de la ele. I-am crezut când mi-au spus că funcționează. Voiam să o strig tuturor, gen. Am început să-i fac reclamă – jur, Rob – vrând să ajut alți copii.

Mă aplec în față, pentru că nu vreau să pierd niciun cuvânt.

— Și după ce Josh a murit?

— M-am amăgit la început. Mi-am zis că dacă ar fi început mai devreme tratamentul, l-ar fi salvat. Așa îmi tot spuneam, că e vina mea. Și au mai fost și banii. Recunosc.

— Banii?

Nev mă privește.

— Da, banii. Nu caut scuze, știu că am greșit. M-am băgat tot mai mult în rahat. Cineva din staff-ul lui Sladkovsky mi-a văzut postările de pe forum și mi-a oferit un comision pentru fiecare pacient pe care îl aduceam la clinică. Eram disperat, știi, absolut disperat. Îi datoram o grămadă de bani lui Sladkovsky, peste o sută de mii de lire. Casa ipotecată îmi oferea doar jumătate din banii ăștia. Ei mi-au spus că îmi pot șterge datoria, dacă le livrez clienți… Mi-am dat seama pe urmă că va trebui să mint când venea vorba despre Josh, dar deja mă aveau la mână, iar eu pierdusem totul. Trebuia s-o întrețin și pe Chloe, iar pe aici nu găsesc nimic de muncă. Banii de la Sladkovsky au început să vină și erau mulți, așa că am reușit să ne mutăm aici…

— Chloe?, întreb eu.

— Îmi pare rău, da, vorbesc fără subiect și predicat… Chloe e sora lui Josh.

Pantofiorii de la ușă, desenul lipit pe frigider. El și micuțul lui… micuța lui, mai degrabă.

— Știam că fac ceva greșit, dar trebuia să am grijă și de Chloe, știi? Își pierduse mama, fratele, nu voiam să-și vadă și tatăl mergând la închisoare. Am vrut să aibă o casă. Propriul ei dormitor.

Afară s-a înnorat, camera e mult mai întunecată acum.

— Pot să… să-ți aduc ceva, un ceai sau o cafea?, zice Nev.

Nu răspund, doar clatin din cap.

— Și fiul tău, Jack… L-ai dus la Sladkovsky?

— Da, când am rămas fără alte opțiuni. A primit câteva runde de tratament, apoi ne-am oprit.

Nu știu de ce, dar scot din portofel fotografia fiului meu, pe care o port peste tot cu mine, și i-o întind lui Nev.

— A, zice Nev și zâmbește. Cred că-l țin minte din mail-urile tale. Ce copil frumos. Îți seamănă.

Iau fotografia și o privesc și eu. Fusese făcută într-un părculeț, la leagăne, aproape de cabinetul doctoriței Flanagan.

Mingea lovește din nou fereastra, care se cutremură. Nev nici nu clipește. Într-un colț al camerei văd o grămadă de haine și îmi dau seama că se pregătea să calce uniforma de școală a fetiței lui.

— Și de ce te-ai oprit, atunci?, zic.

— De ce n-am mai făcut chestii pentru Sladkovsky?

— Da.

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Ar fi drăguț.

— Mi-am terminat datoria pe care o aveam de plătit față de el. Eram liber. Nu mă mai amenințau cu avocații. Uite, eu… îmi pare rău pentru ce am făcut și pentru ce s-a întâmplat cu Jack al tău.

Mă deranjează să-l aud rostind numele fiului meu. Pare nelalocul lui, de parcă numele lui Jack ar trebui spus numai în șoaptă, cu respect. Și nu de către un străin. Nu de către Nev.

— Banii de la clinică ți-au cumpărat asta?, spun și arăt spre un televizor uriaș din colț.

— O să crezi că mint, dar pe ăsta l-am câștigat. La un concurs, gen.

— Corect, Nev, pentru că tu nu m-ai minți niciodată pe mine, nu-i așa?

Mă foiesc pe canapea. E veche, și simt că are goluri. Îl privesc pe Nev, prăbușit în scaunul lui.

— Ai idee câtă speranță mi-ai dat? Și nu doar mie, ci altor câteva sute de părinți în aceeași situație. Poate că tu nu ții minte, Nev, dar eu țin. Știu când am primit un email de la tine. Eram pe terasa casei noastre din Londra. Cred că l-am citit de

o sută de ori. Îmi spuneai că ultimele radiografii ale lui Josh ieșiseră curate. Cuvintele alea au însemnat totul pentru mine. Citeam mail-ul ăla oriunde, pe laptop, pe telefon…

Mă opresc. Nu mai e nimic de zis. Mă ridic ca să plec, iar Nev rămâne neclintit, ghemuit pe scaun. Mă duc până la el, și sigur crede că am să-l lovesc, pentru că își duce mâinile la față.

— Ești demn de milă, Nev. Asta ești.

Vreau să-l pocnesc, dar nu am încredere în mine că m-aș mai putea opri. Așa că mă întorc și ies din casă. Când închid ușa, îl aud plângând.

Afară, copiii care jucau fotbal s-au strâns acum lângă o mașină. Îl văd din nou, băiatul despre care crezusem că e Josh. De aproape, arată puțin diferit. Părul lui blond e transpirat și rar. Are bube uscate în jurul gurii, de parcă ar fi tras aurolac.

— Îți place să te uiți la băieței cum joacă fotbal, este, frate?, zice el.

E aproape de înălțimea mea. Trage cu zgomot aer dintr-o doză de suc și scuipă pe jos. Privindu-l acum, îmi dau seama că nu are mai nimic de la Josh. Fața îi e urâțică, deformată de ură.

— Du-te naibii, îi zic.

— Du-te naibii, face și el, imitându-mi accentul londonez.

Ceilalți copii se amuză copios.

— Ești cam departe de casă, nu, frate?

Toți se apropie de mine, când pornesc spre mașină.

— Ăsta nu-i gagiul care ți-a dat o sută ca să i-o sugi, Gary?

Râd cu toții, ca un cor dintr-o piesă grecească. În spatele grupului, îi văd și pe cei doi băieți care mi-au zis unde să-l găsesc pe Nev.

Închid portiera mașinii, iar copiii vin tot mai aproape. Îmi tremură mâinile, așa că apuc cu putere de volan. Aud strigătele lor, *Pedofilul! Pedofilul!,* și o ploaie de pietre se abate în urma mașinii.

4.

Re: Re:
de Rob, vineri, 2 iunie 2017, 11:45 am

Bună, sper că totul e în regulă și că te simți mai bine. În ultimul mesaj, m-ai întrebat de ce l-am dus pe fiul meu la Sladkovsky. Răspunsul succint e fiindcă sunt prost, pentru că eram disperat, pentru că nu puteam accepta că fiul meu urma să moară.

Nu-mi caut scuze. Anna, soția mea, și-a dat seama că doctorul era un escroc. Mi-a tot repetat-o, dar eu nu am vrut să ascult. M-am purtat oribil cu ea și acum nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, ceea ce e de înțeles. Mi-aș dori să pot repara lucrurile cu ea, dar e prea târziu.

În afară de asta, sunt bine. Mulțumesc că mă asculți. Tu cum ești?

Re: Re:
de naws09, vineri, 2 iunie 2017, 1:27 pm

Bună, Rob. Nu o duc prea rău, mulțumesc. Un pic pierdută în gândurile mele zilele astea. Așa se întâmplă când sunt mai puțin ocupată și ajung acasă, iar casa este pustie.

Mi-aș dori atât de tare vechea viață înapoi. Uneori mă uit pe Facebook și văd ce făceam cu trei ani în urmă, iar asta mă întristează nespus. Zilele petrecute cu familia. O lume care îmi fusese atât de familiară și care acum este departe.

Am fotografia asta cu fetița mea, Lucy, când face baie. Stă în cadă cu ochelarii de scafandru la ochi, ochelari pe care îi iubea, apoi își bagă capul sub apă și face bulbuci. În poză are o expresie atât de dulce, ușor îmbufnată, de parcă s-ar fi săturat să o tot fotografiez. Nu îmi pot lua ochii de la ea. Vreau să ating poza, să mă strecor și eu acolo, să fiu din nou în baie, împreună cu fetița mea. Oricum, îmi pare rău dacă scriu așa dezlânat, probabil nu are pic de sens.

Ai grijă de tine.

Downloadasem toate email-urile de la Nev și toate postările lui pe Lăcașul Speranței, și le organizasem într-o bază de date. Așa e mai ușor să trec prin ele, să văd în ce an au fost trimise.

Nu pot spune exact de ce le tot citesc. Știu că sunt în căutarea a ceva, dar oare a ce? O explicație ca să pricep de ce m-am lăsat păcălit?

Recunosc unele nume de pe forum. Thomas Banson. Josh Stevens. Murial Stenovic. Priya Davidov. Copiii lor sunt morți acum. Le-am citit necrologul în ziare, știu cât de mult iubeau jocul Lego, care erau papucii lor preferați, cu ce echipă de fotbal țineau.

Îmi dau seama că nu mă interesaseră vreodată cu adevărat oamenii de pe Lăcașul Speranței. Nu îmi păsase de viețile lor. Le citeam postările doar ca să aflu ce tratament urmau copiii lor și cum s-ar fi potrivit sau nu și lui Jack. Nu mă interesaseră planurile lor de vacanță, jocurile de cuvinte în care se implicau cu toții uneori.

Cred că îi privisem cu superioritate, chiar. Hashtagurile lor optimiste. Le spuneam înotătorii cu delfinii. Cei care vorbeau despre cât de binecuvântați sunt, care apreciau fiecare răsărit, care încercau să se convingă pe ei și pe ceilalți că boala copilului lor era un dar care îi făcea să aprecieze mai mult fiecare zi.

Acum îmi dau seama că mi-aș dori să-i cunosc pe acei părinți disperați care își deschiseseră sufletul în fața lui Nev. Așa că le citesc poveștile. Primele simptome ale bolii – pierderea poftei de mâncare, amețeli la școală, cum la început au crezut că nu e ceva serios, poate prea mult fotbal sau calculator peste weekend. Citesc despre toate detaliile zilei în care au primit diagnosticul. Soarele strălucea, traficul era blocat, asistenta avea un anumit parfum, pielea lor transpirată se lipise de mușamaua scaunelor din sala de așteptare.

Citesc despre vacanțele lor, despre locurile de muncă pe care le iubeau, despre excursiile la o cabană în munți. Chestiile pe care le-au făcut cu micuții. Petrecerile de ziua lor de naștere. Citesc despre speranțele lor – medicamente noi, cure cu vitamina C – și cât de repede le-au fost spulberate. Despre pierderea credinței, despre cum l-au blestemat pe acel Dumnezeu care a lăsat nenorocirea să se întâmple.

Vorbeau mult despre înainte. Înainte de diagnostic, înainte să înceapă totul. Înainte ca Jamie să se îmbolnăvească. Viața începea să fie altfel delimitată. Nu mai era vorba despre înainte să se căsătorim sau înainte ca Jamie să vină pe lume. Era un

nou înainte și un nou după. Am observat cât de multă nevoie aveau să povestească despre înainte, despre acea viață, pentru că acolo și-ar fi dorit să se întoarcă, înțelegeam de ce îi spuneau lui Nev cât de multe pierduseră. Pentru că, așa, poate și el ar fi înțeles ce mult aveau de pierdut dacă nu primeau ajutorul lui.

Era și un alt motiv pentru care îi spuneau lui Nev totul. Pentru că, uneori, să îți spui povestea este singurul fel în care poți rămâne în viață.

Re: Recent diagnosticat
de johnkelly, luni, 5 iunie 2017, 8:05 am

Salut. Totul s-a întâmplat atât de repede. Tocmai am primit vestea devastatoare că fiica noastră atât de iubită are o tumoră la creier. Suntem șocați. Medicii încă nu știu care e natura tumorii. Copila are zece ani și e căpitanul echipei de fotbal a școlii.

Încă nu am spus nimic membrilor familiei, pentru că vrem să așteptăm verdictul doctorilor. Voiam doar să vă întreb dacă ați avut o experiență asemănătoare. Ce fel de tumori se dovedesc a fi? Pot fi vindecate? Ne poate ajuta cineva?

John Kelly

Re: Recent diagnosticat
de Rob, luni, 5 iunie 2017, 8:30 am

Dragă John,

Îmi pare rău că te alături și tu clubului în care nimeni nu-și dorește să fie. Ca răspuns la una din întrebările tale, doar examenul patologic poate spune ce natură are tumora și cât de avansată este.

Încearcă să nu te panichezi până nu afli exact cu ce ai de-a face. Știu că e ușor de zis, dar greu de făcut. Și, te rog, nu mai căuta pe Google. Sunt multe tipuri de tumori, iar multe dintre ele sunt vindecabile la copii. În ultimii ani, tratamentele au evoluat enorm. Nu trebuie să-ți pierzi speranța.

Spune-mi dacă te mai pot ajuta cu ceva și lasă-mi mesaje private dacă simți nevoia. O să mă gândesc la tine.

Rob

Re: Recent diagnosticat
de mamaluidavid, luni, 5 iunie 2017, 10:36 am

Nu știu exact cum să încep așa că iată povestea. Fiul nostru a fost diagnosticat luna trecută cu astrocitom de gradul trei și am sperat să fie inclus în vreun program experimental. Nimic din ce a luat nu i-a fost de ajutor și acum ne gândim să întrerupem orice formă de tratament pentru că medicii spun că nu mai are rost.

Suntem distruși de veste. Cum poate fi Dumnezeu atât de crud, James are doar șapte ani iar doctorii spun că nu mai are decât câteva luni de trăit. Știam că e grav când a fost diagnosticat, dar tot speram să mai trăiască un an, doi. Nu l-am mai văzut niciodată pe soțul meu atât de frânt. Ni s-a terminat viața și nu cred că vom mai putea continua după ce-l vom pierde pe fiul nostru. Nimeni nu pare să știe nimic, sunt atât de distrusă și disperată.

Re: Recent diagnosticat
de Rob, luni, 5 iunie 2017, 11:02 am

Dragă mamaluidavid,

Îmi pare atât de rău că ați primit astfel de vești. Nu există cuvinte care să șteargă durerea. Am trecut și eu prin asta cu fiul meu, și știu că nimeni nu te poate alina.

Tot ce poți face e să prețuiești fiecare moment alături de el, pentru că nu știi cât timp mai aveți.

Îți doresc ție și familiei numai bine. Mă poți contacta oricând, dacă vrei să vorbești cu cineva. Îți trimit un mesaj privat cu datele mele de contact. Sunt aici oricând și sunt dispus să ascult.

Rob

Subiect: Îmi pare rău
Trimis: miercuri, 7 iunie 2017, 12:05 pm
De la: Nev
Către: Rob

Dragă Rob,

E probabil prea târziu acum și nu e nimic ce aș mai putea spune, dar vreau să te asigur că îmi pare rău pentru tot ce am făcut. A fost greșit și te-am rănit, laolaltă cu multe alte persoane.

Încerc să repar ceva, contactându-i pe toți părinții pe care i-am înșelat. Am mers de bunăvoie și la secția de poliție ca să dau o declarație despre implicarea mea în acest caz. Îmi dau seama că aș putea fi condamnat. Voi accepta orice pedeapsă voi primi, știu că o merit. Sunt îngrijorat pentru Chloe, dar am vorbit cu sora mea și m-a asigurat că va avea grijă de ea, dacă eu va trebui să dispar o vreme.

Cum spuneam, nu mă aștept la iertare, dar vreau să știi cât de rău îmi pare. Dacă aș putea da timpul înapoi, aș face-o.

Gânduri bune,
Nev

Re: Re:
de naws09, joi, 8 iunie 2017, 12:05 pm

Bună, Rob! Îți dau doar un semnal scurt, ca să-ți spun ce mult m-am bucurat când te-am văzut pe Recent Diagnosticat! Știu că poate nu pare mare lucru, dar pe mine m-a ajutat mult. (Sună oribil, știu, de fapt nu ar trebui să ne ajute pe noi, ci pe oamenii care trec acum prin coșmarul acesta, dar, în fine, înțelegi ce vreau să spun.)

Dacă îmi permiți să fiu filosoafă un minut, presupun că în fiecare din noi este această dorință de a dărui, de a iubi, de a împărtăși. Și când avem copii, aveam și obiectul perfect în care să punem aceste sentimente. Locul care ne absoarbe toată iubirea. Când mi-am pierdut fiul, asta a dispărut. Iubirea nu a mai avut către ce să se îndrepte. Asta încerc să fac pe forum – să îi ajut pe oameni, dar să găsesc și un loc în care să-mi așez iubirea, oricât de egoist ar părea.

Re: Re:
de Rob, joi, 8 iunie 2017, 12:15 pm

Mulțumesc. Ai exprimat-o perfect. O să îți scriu mai multe mai târziu un pic, trebuie să fug cu o treabă acum. Sunt puțin confuz, însă. Ai spus că ți-ai pierdut fiul. Ai mai pierdut și alt copil, nu doar pe Lucy?

Re: Re:
de naws09, joi, 8 iunie 2017, 12:16 pm
Nu aș fi un spion prea bun, asta e sigur.

Re: Re:
de Rob, joi, 8 iunie 2017, 12:16 pm
Ce vrei să spui?

Re: Re:
de naws09, joi, 8 iunie 2017, 12:17 pm
Mi-a scăpat, m-am dat de gol.
Sunt eu, Rob. Sunt Anna.

stăteam la soare și ne bucuram de un picnic improvizat, priveam farul și stâncile, și tu vorbeai întruna despre cutie, o cutie de la restaurantul chinezesc, cu mâncare la pachet, erai fascinat de cutia aia, n-o scăpai din priviri, ai dormit cu ea în pat, chiar așa, murdară de mâncare, cu pete de grăsime, până când mami a insistat să o spălăm, știu ce îți plăcea la ea, jack. desenele cu baloane, lampioanele chinezești, privighetorile care zburau spre soare.

5.

Sala este complet în întuneric, cu excepția unui reflector care cade pe Anna. Stau în spatele sălii de conferințe a hotelului Mayfair, elegant, cu uși masive de lemn. Oamenii care asistă la conferință sunt așezați pe scaune, cu spatele drept. Poartă costume și par a fi niște umbre, lipsite de personalitate. Doar chipul Annei este vizibil. Este departe de unde stau eu, dar o pot vedea pe ecranul uriaș. Pare încrezătoare, serioasă. Și-a prins părul la spate într-o coadă simplă.

Mă gândesc la ultimele săptămâni pe care le-am petrecut împreună. Draperiile trase, sticle de votcă. Miros de înălbitor. Mașina de spălat, vociferând la nesfârșit. Anna șoptindu-i ceva mamei ei în camera de alături.

Trag cu urechea, mă apropii de scenă. Anna vorbește despre etica muncii. După Enron, profesia ei a fost nevoită să facă tot felul de concesii pentru a recâștiga încrederea publicului. A trebuit să ne întoarcem la metodele clasice, spune ea. Contabilitate la vedere, totul bine făcut și coerent.

Publicul aplaudă, iar Anna merge până la marginea scenei, dând mâna cu cei din primele rânduri. Reflectorul s-a stins, iar organizatorii încep să mișune prin sală, oferind mape cu detalii celor prezenți.

Anna a rămas lângă scenă, reținută de câteva persoane care vor să-i vorbească. O observ cum sărută pe obraz o femeie în vârstă, elegantă. Pornesc pe culoar, una lângă cealaltă. Mă observă, își cere scuze și se îndreaptă spre mine.

— Bună, spune Anna.

Nu zâmbește, dar nici nu se încruntă. Ceva pe la mijloc între cele două.

— Salut, zic și roșesc, ca și cum ne-am întâlni pentru prima dată.

E remarcabil cât de puțin s-a schimbat, cât de frumoasă este încă. Îi mai arunc o privire pe furiș.

— Arăți foarte bine, zice.

— Și tu la fel.

Simt nevoie s-o îmbrățișez, dar îmi lipesc mâinile de coapse în schimb.

Ne îndreptăm spre hol, și mai trag din când în când cu ochiul spre ea. Are părul mai lung decât îl știam și e un pic mai slabă,

mai tonifiată. Probabil de la alergatul la acele întreceri caritabile.

— Te deranjează dacă mă lași un sfert de oră să salut niște persoane, apoi ne vedem aici? E ok?

— E perfect, spun. Nu te grăbi, pot aștepta cât e nevoie.

— Ai mai fost la genul ăsta de conferințe, Rob?

— Nu.

— Eu am fost, spune ea, tot fără să zâmbească. Cincisprezece minute sunt suficiente. Ne vedem.

Aștept în hol. Mâinile îmi transpiră și devin lipicioase. După fix un sfert de oră, Anna apare purtând un trenci, cu geanta în care ține laptopul atârnată pe umăr.

— Sunt gata. Ți-e foame?

— Un pic.

— E un restaurant cu mâncare thailandeză chiar aici, după colț. Vrei să mergem?

— Sună grozav, spun. Acum lucrezi în Londra?

— În cea mai mare parte a timpului. Sunt consultant. Tu încă mai locuiești în Cornwall?

— Da.

Mergem în tăcere pentru că, dintr-o dată, nu mai știu ce să spun.

— Și, cum a ieșit conferința?, întreb în cele din urmă.

Restaurantul este genul de loc unde ne-ar fi plăcut să ieșim pe vremuri. Ne așezăm la o masă într-un colț, pe băncuțele de lemn, iar separeul parcă ne protejează de restul lumii.

— E ciudat să te văd după tot acest timp, spune Anna. Sunt puțin nervoasă, să fiu sinceră.

— Mda, și eu. Scuze, cred că mă port ca un ciudat. E drăguț să te revăd.

— Chiar da, spune ea și în sfârșit zâmbește. Ești gata să comandăm?

— Sigur, spun, deși nici nu am apucat să mă uit în meniu.

În timp ce mă hotărăsc ce să mănânc, mă uit la mâinile ei și remarc că nu are verighetă.

— Sunt surprinsă că nu ți-ai dat seama că eram eu, zice ea după ce chelnerul ne ia comanda.

— Cum adică?

— În timp ce schimbam mesaje pe Lăcașul Speranței.

— Ah. Nu, chiar n-am avut idee, să fiu sincer.

— Serios? Eram sigură că te vei prinde, mai ales după ce am zis de ochelarii de scafandru pe care îi purta în baie.

— Nu, până când nu te-ai dat de gol, nu aș fi bănuit nimic. Acum, când mă gândesc, ar fi trebuit să-mi dea de bănuit numele Lucy.

Era prenumele pe care-l alesese pentru al doilea copil pe care îl pierduse când fusese însărcinată.

Chelnerul ne aduce băuturile. Un pahar de vin pentru ea, o apă plată pentru mine.

— Mă bucur tare mult că nu mai bei, spune Anna, după ce chelnerul se îndepărtează.

— Și eu mă bucur, spun, deși simt înțepătura.

Bețivul căruia nu-i place să i se atragă atenția că bea. Urmează o tăcere familiară. Tăcerea din bucătăria noastră, după ce-l pierdusem pe Jack.

— Uite, spun eu și iau o înghițitură din paharul cu apă.

Îndrăznesc s-o privesc în ochi pentru prima dată.

— Știu că am mai spus-o, dar vreau să o zic acum și față în față. Ți-am spus lucruri de neiertat, despre Jack, despre tratamentul din Praga. Mă pierdusem cu totul. Băutura, durerea… Știu că nu am scuze și nu mă aștept să mă ierți. Dar vreau totuși să-ți cer iertare. Îmi pare rău, atât de rău…

Anna tace, apoi expiră cu zgomot.

— Mulțumesc, Rob. Înseamnă mult să te aud spunând-o.

Are vocea încă puțin rece, formală.

— Și da, îți accept scuzele.

— Mulțumesc. Foarte altruist din partea ta, serios acum.

Anna ridică din umeri.

— Viața este prea scurtă. Noi ar trebui să știm asta mai bine ca oricine.

Ne vin aperitivele. Rulouri de primăvară, din care se văd bucățele de morcovi. Anna își privește farfuria de parcă nu ar putea să se hotărască cu ce să înceapă.

— N-o să te mint, m-a durut rău când mi-ai spus lucrurile alea, zice Anna. Despre clinică, despre cum l-am fi putut salva pe Jack și…

Se oprește și își șterge buzele cu un șervețel.

— Oricum, îmi pare rău, nu ar trebui să trecem din nou prin astfel de clipe. Nu am venit aici ca să îți fac reproșuri.

În ultimele săptămâni, au apărut și mai multe amănunte despre clinica escrocului. Rudele copiilor morți au ieșit în față și au cerut compensații materiale. O fostă asistentă a dat declarații în presă despre cum bolnavii erau drogați. Li se dădeau morfină și steroizi ca să simuleze un răspuns la tratamentul imunologic. Îmi amintesc toate medicamentele pe care Sladkovsky i le băgase lui Jack pe gât. Pe care mi le dăduse mie să i le pun pe limbă.

— Ce ironie, nu?, zic eu. După chestiile oribile pe care ți le-am spus despre cum l-am fi putut salva pe Jack, în cele din urmă, se pare că eu am fost cel care… cel care…

Vocea mi se frânge.

— Care ce?

— Care poate i-am scurtat viața ducându-l la Praga…

Anna ia o înghițitură de vin, apoi mă privește sfredelitor, și mă simt cumva ca unul dintre clienții ei care așteaptă consiliere.

— Înțeleg de ce spui asta, dar nu ar trebui să gândești așa. Pe bune, nu-ți face așa ceva.

— De ce?… Lucrurile pe care le-am aflat despre clinică… Chiar e posibil.

Anna clatină din cap și lasă din mână furculița.

— Mi-am petrecut atât de mult timp în ultimii ani gândindu-mă numai la asta, la ce am fi putut să facem pentru Jack, dacă tu ai avut dreptate legat de Sladkovsky, dacă ar fi trebuit să-l ducem la tratament în Germania. Dar pentru ce? Jack murea oricum, Rob. Orice am fi făcut noi. Cei mai buni specialiști ne-au confirmat asta. Nu avea nicio șansă, independent dacă exista Sladkovsky sau nu.

Încerc să-mi alung nodul din gât bând apă și înhățând un rulou de primăvară.

— Partea simpatică e că lui Jack i-a plăcut călătoria până în Praga. Să fie în aeroport, în avion, spune ea și văd în sfârșit un zâmbet.

Zâmbesc și eu. Mi-l amintesc cu rucsacul în spate. Cum era cam mare pentru el, dar a insistat să-l ducă singur.

— I-a plăcut, nu? Mereu îi plăcea în avion.

— Mai ții minte când am fost în Creta și l-au lăsat să stea în cockpit înainte de decolare?

— I-a plăcut la nebunie.

Anna e cât pe ce să spună ceva, dar chelnerul ne aduce felul principal. Creveți cu coriandru. Vițel cu chilii. O salată frumos aranjată de papaya. Anna e tăcută acum, de parcă se teme că a spus deja prea mult.

— Pot să te întreb? De ce ai luat legătura cu mine, pe Lăcașul Speranței?

Anna își taie bucățele mici, închide, apoi se șterge cu șervetul.

— Păi, la început, chiar îmi făceam griji pentru tine. Nu voiam să te sinucizi. Dar e un pic mai complicat de atâta… Știi, o parte din mine își dorea să începi să vorbești urât despre soție, despre fosta soție, mă rog, ce sunt eu. Pentru că atunci mi-aș fi spus că ești o persoană îngrozitoare și aș fi putut să nu mă mai gândesc la tine.

Anna zâmbește și mai ia o înghițitură de vin. Pentru o clipă, e ca și cum ne-am fi întors în timp, într-un restaurant întunecat din Cambridge, cu viețile din nou înaintea noastră.

— Doamne, Lola m-ar ucide acum, zice Anna și chicotește. Mereu spune că sunt prea sinceră. Oricum, planul meu nu a funcționat. Pentru că, în mesajele tale, nu ai spus nimic urât despre mine. Ai spus lucruri drăguțe și chiar păreai să regreți. Dar a fost și mai mult de atât. Îmi plăcea să vorbesc cu tine pe Lăcașul Speranței. Felul în care te confesai, cum îți împărtășeai sentimentele. Mesajele tale chiar m-au ajutat. Apoi mi-am amintit că asta iubisem mereu la tine, cum vorbeam în pat ore întregi, doar noi doi… Deci, în concluzie, planul meu nu a funcționat. De asta sunt acum aici.

Îmi înfig unghiile în palmă, ca să mă forțez să nu plâng.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că am fost atât de îngrozitor. E dezgustător ce ți-am făcut.

— Oh, Rob. Nu trebuie să mai zid că îți pare rău. Chiar înțeleg.

— Dar vreau să îți spun, zic eu și ochii mi se umplu de lacrimi. Simt că îți datorez asta.

Anna mă privește serioasă.

— Dacă mai spui o singură dată că îți pare rău, mă ridic și plec, iar tu o să rămâi să plătești nota.

Râd, relaxat pe jumătate.

— Mulțumesc. Pentru că ești atât de bună. Nu merit.

— Nu, nu meriți.

Ne zâmbim unul celuilalt și ne terminăm băuturile.

— Pot să te întreb cât îți amintești din ce s-a întâmplat? După ce a murit Jack.

— Nu prea multe.

Simt o înțepătură de vină și rușine, plus teamă că îmi va dezvălui unele lucruri oribile pe care le-am făcut și pe care nu mi le mai aduc aminte.

— E totul în ceață, îi spun.

— În fiecare noapte, îmi puneam ceasul să sune la miezul nopții, ca să verific dacă ești bine.

Nu spun nimic, nu o pot privi în ochi.

— În fiecare noapte mă temeam că o să mori, că te vei îneca cu voma sau ceva. Nu o spun ca să te rușinezi, chiar dacă asta ai crezut mereu. Erai bolnav, Rob. Aveai o depresie puternică, iar eu pur și simplu nu știam ce să fac. Am încercat să-ți vorbesc despre o clinică de specialitate, dar ai refuzat ideea din start.

Mă privește atentă.

— Pentru că nu știam ce să fac, m-am retras și eu în lumea mea. Am muncit mai multe ore, am citit cărți stupide, polițiste. Când tu te-ai apucat să bei și mai mult, au început certurile zilnice. Despre clinica lui Sladkovsky, despre cât de rece și lipsită de afecțiune eram eu, despre camera lui Jack. Mă acuzai tot timpul că i-am strâns lucrurile. N-am mai rezistat.

Sunt confuz și nu știu ce să zic. Îmi amintesc cutiile, aliniate pe hol.

— Credeam că le aruncai…

— Rob, nu le aruncam. Într-o zi, am adunat din lucrurile lui, pentru că nu mă mai puteam uita la ele, și tu ai început să te cerți cu mine, credeai că vreau să le duc de acolo. Iar cutiile pe care le văzuseși tu, acelea erau cu lucrurile mele. Le împachetasem ca să le duc la Lola. Încă mai am toate lucrurile lui Jack, Rob. Sunt în mansarda mea, la Gerrards Cross.

Încerc să-mi amintesc, să mă agăț de imaginile de atunci, dar nu reușesc. Anna mă apucă de mână peste masă.

— Nu-ți spun chestiile astea ca să te rănesc sau să te simți vinovat, dar erai atât de beat, încât nu mai știai nici cum te cheamă. Nu știai niciodată în ce zi suntem. Intrai într-o cameră și uitai imediat de ce.

Anna e cât pe ce să izbucnească în plâns. Știu asta după felul în care își mușcă buzele, după cum tremură ușor.

— Uram să văd cum bărbatul pe care-l iubeam se distruge. Voiam să te ajut, pentru că știam că tu nu ești așa, și pentru că îți datoram să…

— Ce ai fi putut tu să-mi datorezi mie?

— Îți amintești grădina zoologică a lui Jack? Cum tu erai îngrijitorul, iar el era șeful, și îți spunea mereu ce să faci? Grădina zoo a lui Jack. Ne jucam ore întregi în pat, făcând cuști din pătură și perne, aliniind jucăriile de pluș – tigrul, maimuța, Ellie elefantul. Jack, șeful, îmi spunea cui să dau mâncare, iar el mergea la fiecare și le întreba dacă au mâncat de ajuns. Le controla să vadă dacă nu au făcut pe ele.

— Da, îmi amintesc. Era așa haios. Grădina zoologică era numai în pat, cu excepția…

— Cuștilor unde stăteau leii, mă completează Anna.

— Exact. Din nu știu ce motiv, ei aveau cuștile pe podea.

Anna scoate un șervețel și își șterge ochii. Încă nu înțeleg de ce mi-a vorbit despre zoo. Și ce ar putea ea să-mi datoreze.

— Și mai știi când îi făceam baie?, mă întreabă. După ce-l îmbrăcam în pijama, tu te ascundeai, iar el te căuta. Săreai dintr-un colț, pe neașteptate, și el era așa entuziasmat, zicea să te mai ascunzi o dată. Vă puteați juca voi doi la nesfârșit.

Se uită la masă, brusc întristată.

— Știu că nu era punctul meu forte. Nu mă pricepeam să fiu copilăroasă. Nici când eram mică nu mă jucam foarte mult. De asta îți datorez multe, pentru că tu erai atât de bun ca partener de joacă pentru el. I-ai făcut viața extraordinar de fericită. Casa noastră a fost ca un paradis pentru el, atât de vie, plină de râsete și veselie, atâta veselie, Doamne! Tot ce inventai – deghizările, poveștile cu supereroi, elicopterele cu care vă prosteați în spatele casei. Când stăteai pe podea și te prefăceai că ești un crocodil. Am încercat și eu, o dată, dar după câteva minute au început să mă doară genunchii. Eu nu puteam fi ca tine. Îmi era rușine că nu puteam fi așa. Dar tu, Rob, l-ai făcut să zâmbească de sute de ori în fiecare zi, în fiecare minut. Jack te adora, și tu i-ai făcut viața specială, mult mai mult decât aș fi putut eu. A fost cel mai fericit băiețel din lume chiar până la sfârșit, și asta datorită ție. N-o să uit niciodată.

Se oprește și se uită la mine.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te fac să plângi.

Mă uit în jos și văd că lacrimile mi-au curs pe farfurie. Alina îmi întinde un șervețel din geanta ei.

— Mă gândesc în continuare la el în fiecare zi, spune ea. Ce ar face dacă încă ar fi aici…

— Ar fi în camera lui, nu? Ar citi sau s-ar juca…

Anna lasă să i se vadă un zâmbet trist.

— Mă simt vinovată de fiecare dată când aud de copiii care au cancer în stadiu terminal că merg la Disneyland sau să se întâlnească cu vedetele preferate. Mereu mă gândesc la Jack, care și-a petrecut ultimele luni în camera lui, cântând doar pentru el.

— Dar, cum ai zis și tu, a fost fericit. Îmi amintesc că ai scris într-unul din mesaje că ești uneori îngrijorată că nu ai fost o mamă bună. Știi că e o prostie. Ai fost o mamă minunată pentru el, Anna. Îți amintești petrecerea de ziua lui, când ai făcut tortul cu Spider Man? A fost atât de bucuros!

— Da, a fost, spune ea și își privește farfuria. Să luăm și desert?

Pare dintr-o dată distantă, ca și cum regretă că a spus spre mult.

Restul serii nu mai vorbim despre Jack. Vorbim despre prieteni vechi, despre copiii și divorțurile lor. Plătim nota și o conduc pe Anna la hotel. E un moment ciudat, fiindcă nu știm dacă ne vom revedea.

— Să păstrăm legătura, te rog, îi spun, apoi ne îmbrățișăm stângaci.

E mai mică și mai slabă decât îmi amintesc. Îmi vine să plâng, dar mi se pare că toată apa mi-a părăsit corpul.

— Știu că nu mai vrei să spun că-mi pare rău, dar chiar regret enorm că te-am rănit.

— E ok, spune ea, și încă ne mai ținem în brațe, dar simt că vrea să se retragă.

Chiar când să ne despărțim, se întoarce spre mine.

— Ah, am văzut site-ul tău, apropo. Al Nostru Este Cerul. Fotografiile tale… sunt extraordinare. E grozav să revăd toate acele locuri pe care le-am vizitat împreună.

— Ai văzut site-ul? Cum?

— Păi, are numele tău acolo, Rob. Te-am căutat pe Google. Nu e mare scofală.

— Sunt doar surprins.

— Păi, nu fi. Sunt poze minunate și îmi trezesc amintiri frumoase. În plus, prin site-ul tău am ținut legătura cumva cu viața ta. Mă rog, pe lângă mesajele de pe Facebook pe care le-ai trimis prietenilor mei când erai beat. De fiecare dată când puneai o poză nouă acolo, știam că ești bine. Mereu mi-am zis că, dacă nu vei mai posta, va trebui să merg și să te caut. Dar tu nu ai renunțat. În fiecare săptămână apăreau altele noi, iar eu știam că ești bine. Cred că nu ți-ai dat seama, dar eu comentam la fiecare poză.

Comentatorul misterios, primul bip pe care-l primeam după ce apăsam publish.

Minunat.

Încântător.

Spor și inspirație!

Ai grijă de tine.

— Tu ești Lebăda09?

— Eu sunt, spune Anna. Mă făcea fericită să văd fotografiile. Acela era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Cel care construia, care crea lucruri. Oricum, aberez… trebuie să plec. Trebuie să mă trezesc devreme dimineața.

Cu aceste cuvinte spuse, se întoarce și dispare în holul hotelului.

6.

Pe hol, sunt patru sacoșe încăpătoare, pline cu scrisorile lui Nev. Unele scrisori au fost legate cu panglică, bănuiesc că de omul acela care s-a mutat în casa în care stătuse Nev. Sunt pline de praf, unele datează de acum câțiva ani, iar hârtia s-a îngălbenit. Altele sunt mai noi, mai curate.

Ezit înainte să deschid una dintre ele. Cred că știu ce conțin toate. Rugăminți de la părinți disperați, ai căror copii sunt pe moarte. Cerințe de a fi băgați în față pe lista de așteptare. Oare ce ar trebui să fac cu ele? Să i le dau înapoi lui Nev? Să le răspund eu tuturor, să le spun că Nev i-a păcălit?

The Cedars
Firmtree Farm Road
Gedstone
Kent

Dragă Nev,
Am vrut să îți scriem ca să te întrebăm dacă ne poți ajuta. Nepotul meu, Antony, a fost recent diagnosticat cu o tumoră cerebrală avansată. Suntem potențiali interesați de tratamentele oferite de clinica doctorului Sladkovsky...

M-am uitat din nou la dată. Șase ani trecuseră de când fusese trimisă. Iau alta din teanc. Are un timbru complicat, din India, cu un elefant înaripat care zboară pe deasupra unui râu.

Dragă domnule Barnes,
Îmi pare rău că vă deranjez, dar vă scriu din partea tatălui meu, inginerul Bhagat. Tata e foarte bolnav. Am auzit...

Mai citesc câteva și toate sunt la fel. Nu mai simt furie față de Nev, ci doar senzația că timpul și viețile au fost irosite. Răscolesc printre ele și simt cum praful mi se ia pe mâini. După o vreme, îmi dau seama că scrisul de mână de pe unele seamănă. Îmi ia ceva timp până când să realizez că acelea îi aparțineau lui Nev – scrisori de la el, adresate oamenilor, care nu au mai ajuns la destinație și i-au fost înapoiate expeditorului.

Deschid una dintre ele și din aceasta cade o poză cu Josh. Chiar dacă știu că în realitate nu e Josh, arată ca el și îmi doresc cu disperare să fie el. Scrisoarea e lungă și o citesc în întregime. Nev îi povestea corespondentului său despre o excursie la grădina zoologică, dar era povestită ca și cum Josh ar fi avut șapte sau opt ani, o vârstă pe care n-a mai apucat-o. Nev a scris despre cum copilului îi plăcuseră gorilele, cum își dorise ca taică-su să-i cumpere o carte de la magazinul de suveniruri. Apoi, descria Nev, s-au dus acasă și s-au uitat împreună cum apune soarele, iar Josh i-a adormit în brațe, cu cartea despre gorile în poală.

În altă scrisoare, Nev vorbea de cea de-a noua aniversare a fiului său, cât de copleșit fusese pentru că veniseră atâția oameni și câte cadouri minunate aduseseră. Mai deschid și alte scrisori. Sunt tot așa – pagini întregi în care e descrisă viața lui Josh. Pagini care descriu o viață ce nu a existat.

Fusese mai mult decât o simplă înșelătorie. Știu asta acum. Jocul Minecraft, meciurile de fotbal la care mergeau, apusurile pe stâncă.

Nev scrisese acele lucruri ca să-l țină pe Josh în viață.

Erau scrisori de dragoste.

Și, din perspectiva asta, Nev nu era foarte diferit de mine.

Subiect: Bună
Trimis: luni, 22 iulie 2017, 10:05 am
De la: Rob
Către: Nev

Dragă Nev,

Îți mulțumesc pentru mesaj și pentru că îți ceri iertare, îmi pare bine că vrei să te revanșezi față de acei oameni. Cred că așa este corect.

Mă crezi sau nu, chiar înțeleg. Știu cum durerea poate face lucruri oribile oamenilor. Să fiu sincer, nici eu nu sunt mai breaz. Am rănit-o pe soția mea foarte tare și mă simt extrem de vinovat.

Cred că tot ce ai făcut a fost greșit, dar înțeleg de ce ai făcut-o. Erai disperat și ai ales ce ai crezut că e mai bine pentru familia ta. Ai pierdut într-un mod brutal doi oameni pe care i-ai iubit enorm. Nimeni n-ar trebui să treacă prin asta.

Adevărul este că m-ai ajutat mult când Jack era pe moarte. M-ai ascultat când am avut nevoie și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, mi-ai fost prieten.

O să ajung weekend-ul viitor prin zona unde stai tu, la far, ca să fac niște poze, așa că dacă ai chef să bem o cafea, dă-mi un semn. Ar fi plăcut să ne vedem.

Sper că tu și Chloe sunteți bine.

Rob

E ciudat să merg prin cimitirul Hampstead alături de o altă persoană. Mergem apropiați unul de celălalt și brațele ni se ating din când în când. E ceva dramatic în mersul nostru, ca la un marș funerar. Cimitirele par a fi locuri în care domnește mereu iarna; chiar și vara e întunecat acolo, copacii opresc lumina să treacă. Astăzi, cumva, e diferit. Parcă e mai deschis și curat totul.

— Știam că vii aici, spune Anna. Mormântul era mereu îngrijit.

— Tu când veneai?

— De obicei duminicile. Era ca mersul la biserică. Tu?

— Dimineața devreme, în timpul săptămânii.

— Hm, spune ea. Nu-mi place prea mult aici, să fiu sinceră. Probabil că sună urât, dar nu este un loc în care să-mi găsesc pacea.

— Da, nici mie.

Ne continuăm drumul în tăcere.

La mormântul lui Jack, așternem florile, apoi rămânem mai departe tăcuți. Gresia roșie pe care îi este marcat numele pare să fi fost o alegere bună. E rezistentă, va înfrunta orice fel de vreme.

Pe privim unul pe celălalt, nesiguri. Nu știm ce să facem mai departe.

— Să plecăm de aici?, întreabă Anna. Scuze, doar…

— Mda.

— Nu-mi place de obicei să-mi iau rămas bun de la el. Nu-mi place nici să mă gândesc că el este acolo.

— Știu. Haide, să mergem.

Pornim cu pași repezi, de data asta. Intrăm într-un pub din Hampstead, unul din locurile în care obișnuiam să beau înainte să iau trenul spre Cornwall.

— Sigur e în regulă pentru tine să fim aici?, spune Anna.

— Te referi la băutură?

— Da.

Râd nervos. Simt o ușoară jenă.

— Mă simt bine. Dar mulțumesc.

— Vorbești cu cineva despre asta?

— Nu. Mi-a trecut prin cap, dar m-am gândit că e mai bine să o fac pe cont propriu. Până acum, îmi iese cât de cât.

Anna îmi zâmbește cald.

— Sunt foarte mândră de tine. Sunt convinsă că nu e ușor.

— Mulțumesc.

Îmi dau seama că nu îmi place să vorbesc despre problema mea cu băutura fiindcă mă face să mă simt slab.

Comandăm cina și două pahare de apă tonică, apoi găsim un separeu liber.

— Am văzut că ești tot mai activ pe Lăcașul Speranței, spune ea.

— Mda. Chiar îmi place, deși poate nu e cuvântul potrivit. E atât de trist, totuși, să vezi că din primul moment în care ajung acolo… pentru copiii lor nu prea mai e nicio speranță.

— Da, spune Anna. Așa cum a fost cazul lui Jack. Tumora atât de agresivă, încât nu a avut nicio șansă în fața ei.

Un cuplu cu un copil mic se așază la masa de alături. Mama se dă peste cap să îl dezbrace, să-i pună jucăriile la îndemână, să-l așeze cum trebuie pe scaun. Anna îi zâmbește băiețelului, care îi întoarce zâmbetul.

— În amintirea băiețelului nostru minunat, spun, privind-o pe Anna și ridicându-mi paharul.

— În amintirea băiețelului nostru minunat, spune ea și ciocnim paharele. În amintirea lui Jack.

Rămânem tăcuți. Vreau să mă întind peste masă și să-i apuc mâna, dar n-o fac.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa cu tine. Chiar nu știu cum…

— Nu mai spune că-ți pare rău, la naiba, zice Anna și râde puțin, dar nu-și desprinde ochii de pe copilul de alături, care bolborosește și nu acceptă lingura pe care i-o întinde maică-sa.

— E ceva ce vreau să-ți arăt, îi zic.

— Serios? Ce interesant.

Scot laptopul din geantă. Mă loghez pe Al Nostru Este Cerul.

— Ah, site-ul tău. Poze noi?

— Da, asta am vrut să-ți arăt. Câteva pe care cred că le vei recunoaște.

Îi așez Annei laptopul în față, iar ea se uită printre pozele nepublicate încă. Priveliștea din grădina noastră din Hampstead. O poză cu soarele, de la fereastra camerei lui Jack. Farul din Swanage, alb strălucitor. Apoi Grecia, panorama de pe terasa noastră – Jack, trepiedul uman rotitor.

— Nu pricep. Tu le-ai făcut?

— Nu. Sunt ale lui Jack, de pe aparatul lui. Cel pe care i l-am cumpărat de ziua lui.

— Sunt minunate, chiar sunt, spune Anna și trage laptopul mai aproape. Ce zi frumoasă a fost aceea, la Swanage. Credeam că aparatul lui s-a pierdut. E la tine?

— Da, e la mine. Sper că nu te superi.

— Nu, Doamne. Era jucăria voastră, a băieților. Vă urcați pe clădiri înalte și fotografiați de acolo.

— Mda, adora asta. Mai e ceva ce vreau să-ți arăt. Când urc pozele și scriu codul, îi trimit niște mesaje lui Jack, niște gânduri pe care le scriu.

— Cum adică?

— Sunt amintiri ale noastre din diferite locuri. M-am gândit să nu le mai țin ascunse în coduri, ci să le las la vedere. Dacă dai cu mouse-ul pe fotografie, îți apare și textul.

Trag adânc aer în piept.

— Bănuiesc că sunt toate lucrurile pe care i le-aș spune acum, dacă aș putea.

— Oh, Rob, ce frumos.

— Uite, ce voiam să-ți arăt, de fapt, e că am făcut o versiune a site-ului și pentru tine. Acum poți publica și tu acolo amintirile tale cu Jack.

— E minunat, Rob, dar nu trebuia…

— Știu că nu trebuia, dar am vrut. Pentru că totul parcă a fost despre mine, nu? Depresia mea, problema mea cu alcoolul, tristețea, iar pe tine te-am dezamăgit oribil. Nu m-am gândit la ce simți tu, la felul în care te-a afectat și pe tine. A fost doar despre mine și îmi pare atât de rău…

Anna se pierde într-o poză, nu-și poate lua privirea – o poză cu noi doi, făcută de Jack. Suntem acoperiți de pelerine și ne plimbăm pe plaja Dorset.

— A fost ceva ce ai spus data trecută… Ai spus că nu-ți plăcea că nu erai mai bună cu Jack, mai jucăușă, și înțeleg de ce ai crezut asta. Dar nu e adevărat. Pur și simplu te adora. Tații și fiii sunt o chestie, dar o mamă e ceva atât de diferit. Avea nevoie de tine într-un fel special, în care n-ar fi avut niciodată nevoie de mine… Îți aduci aminte diminețile în care dormea până târziu și apoi cobora să ne vadă în bucătărie, și venea la tine mai întâi, ți se urca în poală? Niciodată nu venea la mine, ci numai la tine. Și îmi plăcea tare asta. Se vedea legătura voastră, atât de aparte.

O văd că începe să plângă, așa că trec de cealaltă parte a mesei, ca să o pot lua în brațe. Mă îmbrățișează și ea și își îngroapă capul în umărul meu.

Simt o nevoie uriașă să fiu din nou cu ea, să o cunosc iarăși, să descopăr cine este persoana care a devenit. Persoana care a fost înainte să o întâlnesc prima oară. Pentru că asta e iubirea. Să te simți trist că nu ai făcut parte din trecutul unei persoane. Să fi fost cu ea când spăla pensulele cu care picta, când alerga prin lanurile de floarea soarelui, când stătea la birou și făcea calcule.

Crăciunul când am mers în Suflolk la părinții ei, atunci m-a dus la locul ei secret. Eram plictisiți și voiam să evadăm din casă, așa că am ieșit să ne plimbăm. Era locul unde mergea când era mică și simțea nevoia să fie singură.

Ne-am adâncit în pădurea din jurul casei, până am ajuns într-un hățiș care părea de netrecut. Anna a spus că există un drum. A luat-o înainte și eu am urmat-o, uneori lăsându-mă pe vine ca să pot trece. Am ieșit într-un luminiș, un loc unde copacii păreau să ne protejeze ascunzătoarea.

Venea acolo să citească, să scape de ai ei. Își aducea o pătură, niște fructe și brânză, și petrecea acolo ziua întreagă. Era un loc pur, unde nu mai călcase picior de om în afara ei. Nu cred că o iubisem vreodată mai mult ca atunci. Îmi doream s-o fi cunoscut pe când era copil, când citea cu genunchii strânși la piept, iar părul îi era luminat de razele de soarele care se strecurau prin ramuri.

O trag spre mine și îi sărut creștetul. Nu e un gest prea potrivit, dar nu știu ce aș putea să spun.

— Pe asta ai văzut-o?, o întreb, parțial ca să-i distrag atenția, și trag laptopul mai aproape.

E o fotografie de la Beachy Head, din ziua în care am fost la un picnic.

— Îmi amintesc. Vremea era perfectă… Sunt minunate pozele, Rob, nici nu știu ce să spun. Cutia aia de la restaurantul chinezesc, țin minte că a și dormit cu ea!

Anna închide laptopul.

— Îmi pare rău, nu mă mai pot uita pe ele aici, mă răvășesc prea tare. Știi, chiar uitasem ce pasionat ești de treaba asta cu computerele și internetul.

— Cu toții avem nevoie de un proiect, nu?

— Exact. Și lucrezi la ceva nou?

Zâmbesc nervos, neștiind dacă ar trebui să-i spun sau nu.

— Ce e?, zice Anna.

— Păi, nu râde, dar mi-a venit o idee genială în legătură cu dronele mele.

Anna râde, ca și cum elevul ei preferat a spus o trăsnaie.

— Cred că mai ai nevoie de timp, Rob, să te pui la punct cu proiectul. Cât a trecut, vreo zece ani?

Mă îmbrâncește puțin, ca să-mi dau seama că glumește.

— Du-te naibii, zic eu. O să fie ceva istoric.

— De fapt, asta îmi amintește că am ceva pentru tine.

Caută în geantă și scoate un flash drive micuț.

— Mi-a luat ceva, pentru că la început nu mă puteam uita la ele. Dar într-un final am pus aici toate pozele și filmările cu Jack. E una care îți va plăcea în mod special. Ceva la care m-am uitat și apoi imediat am priceput de ce ți-ai numit site-ul așa.

— Cum adică?

— Doar uită-te. O să-ți placă. Mai sunt multe acolo și din vacanța din Grecia. Jack a adorat fiecare secundă din excursia aia.

— Da, chiar a adorat-o.

Jack, copilul meu. Băiețelul nostru.

În trenul spre Cornwall, mă așez la măsuță, cu o cafea în față, și deschid laptopul. Introduc flash drive-ul pe care mi l-a dat Anna. Văd că a făcut mai multe foldere. Nașterea, Crăciunul 2010, Crăciunul 2012, Spania, Brighton.

Dau click pe fiecare fotografie din fiecare folder. Prima masă de Crăciun a lui Jack, cu farfuria lui cu Mickey Mouse, din care

nu mâncase tot. Jack imitând răgetul unui leu. Jack prefăcându-se că e în închisoare, zâmbind printre gratiile pătuțului.

E un clip cu grădina zoologică improvizată de Jack și mă pufnește râsul. Animalele aliniate în pat. Jack sărutându-mă pe gât, un sărut atât de plin de tandrețe și iubire.

Au rămas două filmulețe pe care nu cred că le-am văzut niciodată. Sunt din casa din Hampstead, făcute vara, în anul de dinainte ca Jack să fie diagnosticat. Aveam mulți prieteni în vizită, iar Jack alerga cu copiii prin grădină fără să obosească. Anna mă pusese să-i zic lui Jack să se mai astâmpere, dar, pentru că băusem ceva vin, am ajuns să-l gâdil și ne-am rostogolit amândoi pe iarbă.

O lacrimă cade, apoi alta, și nu se opresc, dar nu îmi pasă cine mă vede plângând în tren, pentru că nu contează decât să ne revăd pe noi toți acolo, arși de soare, fericiți. Acela fusese înaintele nostru. Înaintele nostru minunat.

Deschid al doilea film, și este din aceeași zi, după ce invitații plecaseră. După asfințit. Era o zi de sărbătoare, iar vecinii noștri făceau și ei un grătar – erau mai tineri și mai gălăgioși, nu aveau copii, și păreau ușor beți.

Jack alerga prin curte și chiuia la lună. Din curtea de alături s-a auzit la un moment un râset foarte gălăgios, iar Jack a alergat la mine și m-a întrebat cine nu e cuminte și face atât zgomot.

Sunt vecinii noștri, i-am spus, cei care locuiesc alături. A urmat o pauză, Anna a zis ceva care nu s-a înregistrat pe cameră.

Jack m-a privit cu ochii lui mari și m-a întrebat ce înseamnă vecini. I-am spus, uite, noi avem casa asta și ei au casa de alături.

Apoi el a întrebat, dar grădina, a cui e grădina, iar eu i-am spus că noi avem grădina noastră, avem casa noastră și cărarea și tot ce puteam vedea în jurul nostru.

Totul, a zis el, deschizând brațele larg, ca și cum ar fi prins un pește uriaș.

Da, totul, am spus eu. Copacii, pereții, fereastra de la dormitor, acoperișul pe care stau păsările.

Aparatul se mișcă, iar Anna se forțează să nu izbucnească în râs.

Jack se uită în sus la cer, apoi din nou la mine.

— Tati, spune și arată la asfințitul roșiatic și la lună. Și cerul e al nostru?

EPILOG

Cerul arată de parcă stă să se frângă, și știu că va trebui să plec curând. Deocamdată, însă, mă simt bine în grădina de la Rockpool. Soarele arde și e pentru prima dată când simt căldura binefăcătoare.

Băncile și mesele sunt pline de oameni, care se relaxează sub copaci. Copiii aleargă printre picioarele chelnerilor, se ascund și țipă. Pachete de snacks-uri sunt puse la comun, pe mese.

Mă bucur de conexiunea Wifi ca să lucrez la noul meu proiect. Citisem într-o zi un articol în *Guardian*, despre un copil cu o boală terminală care se folosea de aparatul de filmat ca să-și transforme ultimele luni într-un documentar. Mă uitam la pozele lui și mă gândeam ce mult îmi amintea de Jack. Cum se mira de cele mai banale lucruri, de formele și culorile pe lângă care noi treceam fără să le remarcăm.

Așa că am demarat proiectul Floarea Soarelui. Numele fusese ideea Annei. Un proiect prin care convingem companiile tehnologice să doneze aparate de fotografiat și de filmat copiilor care sunt pe moarte. Ne-am oferit să le dăm gratuit lecții de fotografie, la ei acasă, ca să învețe tehnica de bază cu care să se poată apoi juca.

A luat amploare în scurt timp. Părinții, rudele, uneori chiar adolescenții bolnavi ne dădeau email-uri și ne cereau un aparat. Când ne scriau, spuneau cu toții același lucru – că voiau să păstreze în poze lumea pe care știau că o lasă în urmă.

Știau cum îi vedeau ceilalți. Cu capul ras, bolnăvicioși, dependenți de cei apropiați. Și nu așa își doreau să le rămână în memorie. Pentru că, deși lumea lor se redusese la patul de spital, încă mai era viață afară pe care voiau s-o surprindă. Pescărușii trecând pe la fereastră, o tablă de joc întinsă pe pat, ziua în care au stat cu familia și au privit soarele apunând. Astea erau lucrurile pe care voiau să le lase în urmă. Astea erau lucrurile pe care țineau ca noi să nu le uităm niciodată.

Îmi termin cafeaua, îmi închei geaca și ies din cafenea. Vântul s-a întețit și știu că e momentul să plec. Îmi pun rucsacul pe un umăr și mă îndrept spre stânci. Aerul e umed, semn că furtuna se apropie. În depărtare, se văd deja fulgere.

Las în urmă poteca și merg spre marginea stâncii. Aud undeva un motor care se încăpățânează să nu pornească și lătratul câinilor.

Începe ploaia și mă udă din cap până-n picioare într-o secundă. Știu că acum e momentul, că vântul bate așa cum trebuie. Îmi dau jos rucsacul și caut în el baloanele și conserva de heliu. Aleg unul albastru, îl umflu, apoi scriu pe el cu un marker negru.

Dragă Jack, al nostru este cerul. Cu multă iubire, mami și tati.

Mă duc cât de aproape pot de marginea stâncii și mă întreb dacă ar trebui să rostesc ceva ca o rugăciune, dar apoi mă gândesc doar la cât de mult i-ar fi plăcut lui aici. Ploaia cotropitoare, vântul care mișcă iarba înaltă.

Îi plăcuse mereu vremea rea. Zâmbesc, gândindu-mă la el cum alerga pe plaja Brighton în timp ce ploua, apoi dau drumul balonului. Nu se înalță prea mult, apoi începe să coboare spre mare.

Dar se oprește brusc – poate o pala din cealaltă direcție de vânt – și rămâne în aer, confuz. O inerție pe care nu o știu, ca și cum ar fi ținut acolo de mâini invizibile.

Mă îndrept spre el, deși știu că nu am cum să-l apuc, și chiar atunci începe să se înalțe repede, făcând un zigzag spre cer.

Mă uit la balonul zburând deasupra mării gri, până ce devine doar un punct la orizont. Mă uit și mă tot uit, până ce mă asigur că a dispărut din raza vederii mele.

O POVESTE DESPRE IUBIRE, PIERDERE ȘI REGĂSIREA SPERANȚEI

Rob Coates are o viață de invidiat. O are alături pe Anna, soția lui incredibilă, și mai ales pe cea mai prețioasă ființă, fiul lor, Jack, care transformă fiecare zi într-o aventură extraordinară. Rob simte că a câștigat potul cel mare la loteria vieții. Până într-o zi în care totul se schimbă – Anna e convinsă că se întâmplă ceva cu Jack.

Atunci când familia ajunge să se confrunte cu o boală devastatoare, lumea lui Rob începe să se destrame. Rămânând brusc singur, caută consolare în fotografierea zgârie-norilor și stâncile pe care el și Jack obișnuiau să se plimbe. Acum, trece ca un somnambul prin toate zilele sale, incapabil să sară prăpastia care-l desparte de soția lui, de fiul său și de viața în sine. Dar e hotărât să se împace cu ce s-a întâmplat și să găsească drumul spre iertare.

„Al nostru este cerul" îi va atinge pe toți cei care au suferit o pierdere sau au trăit o iubire adevărată, imensă. Luke Allnutt ne spune că drumul de la speranță la disperare și înapoi nu e niciodată simplu, dar, chiar și așa, fiecare inimă sfărâmată poate învăța să bată din nou.

ISBN 978-606-763-180-3